

Đảo Môi Tiểu Bảo Bối Nhi

Contents

Đảo Môi Tiểu Bảo Bối Nhi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	55
20. Chương 20	59
21. Chương 21	63

Đảo Môi Tiểu Bảo Bối Nhi

Giới thiệu

Một tiểu Bảo Bối số mệnh đen đuổi lại đem lại vận mệnh tốt cho người khácLàm thế nào để tìm ngư

1. Chương 1

“Oa oa oa

”

“Sinh rồi sinh rồi!”

“Chúc mừng lão gia, lại là một vị thiếu gia!” Thạch phủ lại vang truyền giọng nói quen thuộc, Thạch phủ tam đại thiếu gia đã được hạ sinh. Tuy rằng nói là tam thiếu gia của Thạch gia, chính là trước mắt có Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia đã muốn hơn mười tuổi, cách nhau tận mười năm sau, không nghĩ tới phu nhân lại hạ sinh một vị tiểu thiếu gia, Thạch gia từ trên xuống dưới không giấu nổi vui mừng. Tại thời điểm tiểu thiếu gia sinh ra, Thạch gia gia vừa lúc đàm phán thành công một thương vụ lớn, song hỷ lâm môn, vì thế lão gia trong lúc cao hứng đã lấy tên tiểu thiếu gia là “Bình An”. Thạch gia mấy đời buôn bán, của cải tuy nhiều nhưng cũng chỉ là một thương nhân bình thường. Nói đến cũng lạ, từ ngày Thạch gia tiểu Bình An nhi sinh ra vận số càng làm càng tốt, tiếp đến vài năm, Thạch gia Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia đã trưởng thành, đối với chuyện buôn bán lại vô cùng thông minh lanh lợi, của cải Thạch gia ngày một tăng, con đường tiền tài không ngừng mở rộng, Thạch gia từng bước trở thành thương nhân đứng đầu kinh thành, sau đó là đệ nhất phú gia cả nước. Không cần phải nói, Thạch gia gia lại đem Bình An nhi xem như tâm can bảo bối, cảm thấy được tổ tiên che chở mới cho nhà hần một Bình An nhi mệnh hảo, Thạch gia mới có thể càng ngày càng phú.

Gia gia che chở, phụ mẫu thương yêu, ca ca sủng nịch, Bình An nhi quả thật là ở một gia đình đại phúc a.

Chính là An nhi cũng có phiền não của mình.

Lúc Thạch Bình An vừa tròn mười lăm, Thạch phu nhân cùng vài vị hảo khuê trung (phu nhân hảo hữu), trừ bỏ thăm Thạch phu nhân còn là vì muốn xem Thạch gia tiểu bảo bối, ai ngờ lại nhìn thấy Bình An nhi luôn luôn nhu thuận lại nứt nở khóc không dứt, vài vị phu nhân nhìn gương mặt phẫn nộ nhăn lại như bánh bao, mắt đã cảm lại nước mắt luân phiên vừa ôm vừa hồng (dỗ/rồng ==”), tâm đều như bị hấn làm tan nát, Thạch phu nhân lại đau lòng muốn chết, gọi bà vú cùng nha hoàn hồi nửa ngày cũng không ra nguyên do, sau lại giằng co nửa ngày mới phát hiện được nguyên lai Tú nương sơ ý làm rớt một cây châm vào túi Bình An nhi khi may áo, làm hấn lúc ngủ cũng cảm thấy không thoải mái lại không biết nguyên do là gì, lại còn bị ôm đến ôm đi nên châm mới vì thế đâm vào thân mình An nhi.

Chuyện cũng thực kỳ quái, từ lúc An nhi còn nằm trong nôi, những chuyện như vậy liên tục xuyên phát sinh, lúc bà vú mang sữa đến đựng vào hoa tai treo trên nôi rơi trúng làm hấn phát khóc, khi Nhị ca đến xem hấn không cẩn thận đem nôi làm cho sụp xuống ...Đáng thương An nhi chỉ biết ở trong nôi mặc người chém giết, mỗi khi đến thời điểm ngủ ngọt ngào thì bị tai vạ bất ngờ, mặc kệ khi ngủ sẽ phát sinh chuyện gì, An nhi vẫn là hưởng giường mà nằm, cuối cùng lại bị ngã đến không thể khóc không thể ngủ.

Một ngày ra đường vẫn là không thể thay đổi, rõ ràng An nhi ngoan ngoãn đi đường, chính là không ngờ chướng ngại vật lại xuất hiện bên cạnh, ngã, đánh nát đồ vật, bị chim mổ, chó cắn là chuyện thường, toàn bộ hạ nhân Thạch phủ đều đã có thói quen cầm thuốc mỡ chạy đến Bình An tiểu thiếu gia mỗi khi nghe thấy tiếng khóc vang lên.

Thạch Đại thiếu cùng Thạch nhị thiếu gia từ nhỏ luyện qua công phu nhờ vậy mà có đất dụng võ, bọn hần tùy thời điểm tùy chỗ lúc thì trên cây, lúc ở trong hồ, trong động sơn giả ...từ những nơi không thể tưởng tượng được mà xông ra cứu tiểu An nhi nhà mình.

Gia gia, Phụ thân nương nương, ca ca lại phái rất nhiều nha hoàn, sai vật mất không rời Bảo Bối, cũng vì hấn mà đi hết các chùa chiền miếu thờ to nhỏ cầu đến chất đồng lớn các loại bùa hộ thân, đáng thương An nhi vẫn là đại tai tiểu nạn đều không ngừng có.

Ngay cả như vậy, Bình An vẫn từng ngày trưởng thành, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn khảm một đôi mắt to trong sáng, lúc khóc tựa như một đoá tường vi trong mưa, khiến người yêu mến, lúc cười lên lại như một đoá tường vi mang theo những giọt sương đọng trên cánh đang run rẩy tràn ra.

Hảo cho một tiểu Bảo Bối nhi.

Mệnh bất hảo cho một tiểu Bảo Bối nhi.

2. Chương 2

“Ta muốn đi phương bắc!” tiểu bảo bối hướng mặt gia gia lớn tiếng kiên định nói.

“An nhi ngoan, là thầy tướng số lừa gạt người thôi! Cả một tiểu hài tử cũng lừa gạt thật đúng là Xú hoà thượng!” Gia gia một bên xoa đầu tiểu An nhi vừa mới bị quả hạch đào rót trúng, vừa đau lòng khuyên bảo.

“Ta muốn đi phương bắc!!” tiểu An nhi nức nở uỷ khuất hướng phụ thân nương nương nói.

“An nhi đáng thương của nương! Sao như vậy được a! Kia nhất định là gạt người rồi! Hơn nữa An nhi không phải là tiểu Bình An sao, sửa cái gì mệnh a, bậy bạ!!” Mẫu thân một phen đem tiểu bảo bối ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa cánh tay bị thương ngày hôm qua. Phụ thân cũng gật gật đầu không đáp ứng.

“Ta muốn đi phương bắc!!” Tiểu An nhi cầm nước mắt đối các ca ca cầu xin. Đại ca Thạch Phá Thiên từ trong ***g ngực lấy ra một cái tráp (hộp) nhỏ đựng tuyết cơ phù dung cao, nhẹ nhàng sát lên vết hằn trên mặt bảo bối vài ngày trước bị nhánh cây làm trầy, vết thương hai ngày nay vẫn sát được đã muốn chậm rãi phai nhạt, chỉ còn lưu lại vết hằn nhợt nhạt trên da mặt trắng mịn nhỏ nhắn, “tiểu An nhi ở trong nhà sẽ tốt hơn, người xem trên người toàn là vết thương, cũng còn nhớ mà sát được, bằng không toàn thân đã sớm là sẹo! bên ngoài người xấu rất nhiều, nguy hiểm cũng rất nhiều, người cũng sẽ gặp rất nhiều chuyện không tốt, đến lúc đó có khóc cũng không ai đến cứu người được!”

Nhị ca Thạch Kinh Thiên cười nói: “Đại ca cứ nói thẳng ra là sau khi tiểu An nhi rời khỏi đây không chừng với cái mệnh bất hảo theo trên người, thì chuyện xấu càng lúc càng nhiều, đến lúc đó kêu trời không thấu kêu đất đất chẳng hay.”

Trong nhà sáu người hết năm người phản đối, Nhị ca thôi còn nói xấu An nhi, Thạch tam thiếu gia rút cuộc nhịn không được nước mắt chảy xuống, dỗ rào rào, công phu này hần mỗi ngày đều luyện tập, bất quá phần lớn là vì hoàn cảnh bức bách mà phản ứng tự nhiên, hôm nay lại vì uỷ khuất bất đắc dĩ mà phá lệ lần đầu, làm cho hần càng nghĩ càng khó sống, nước mắt lại nhịn không được chảy dài. Tiểu An nhi vừa khóc, cả nhà mọi người liền luống cuống tay chân, ánh mắt đồng loạt hướng đến lời nói kiên kị của Thạch Kinh Thiên mà khiêu trách, phải biết rằng tiểu An nhi ghét nhất bị người ta nói “Mệnh bất hảo” ba chữ này, Thạch nhị thiếu gia cố tình trước mặt hần nói đến lúc này lại phạm vào điều tối kỵ của tiểu An nhi.

[xem ra tiểu An nhi ở trong này còn muốn khóc chốc lát, chúng ta quay lại một chút giải thích nguyên nhân dẫn đến màn này phát sinh vậy]

Sáng nay tiểu An nhi vui vẻ theo chăn đệm nằm dưới đất đứng lên, vì tối qua không có chuyện gì ngoài ý muốn đánh thức mà cao hứng, chú ý một điều, An nhi cùng chăn đệm nằm dưới đất không phải bị cha mẹ ngược đãi, mà là vì nhiều lần nhiều sự kiện thảm thống phát sinh, khiến hần quyết định chọn phương thức để chăn đệm nằm dưới đất là tốt nhất, để tránh giường bất ngờ sập, dưới sàn xuất hiện chuột, dơi, rắn, mèo,...buổi tối cứ cần hần.

Đi ra ăn sáng rất sớm, ă, là cháo bát bảo mà An nhi thích ăn, hôm nay thần kỳ không có xuất hiện chuyện gì, cầm quả táo xem xét, đầu lưỡi cắn nhẹ từ từ nuốt xuống, tiểu An nhi tâm tình quả thật tinh không vạn lí. (thoải mái)

Xem ra hôm nay thực thuận lợi, tiểu An nhi quyết định ra ngoài ngao du.

Ra tới đường cái hết thấy đều thực thuận lợi, hôm nay mang theo thị vệ Trương Lâm Thanh do đại ca phái tới, thị vệ bên cạnh An nhi đều là thủ hạ của Đại ca, luân phiên đến bảo hộ hần, theo lời Đại ca thì bọn họ được huấn luyện để ứng phó với những chuyện phát sinh đột ngột(==).

Con đường nhỏ nên tầm nhìn được thu hẹp tối đa để ngừa bị vấp, vòng qua sạp nuôi cẩu, mua mút quả, đồ chơi làm bằng đường

~~thật sự là một ngày may mắn, liền chuẩn bị về nhà. Đúng lúc này, An nhi bị một người ngăn cản đường đi, A?! Lại là một lão hoà thượng kỳ quái.

“A di đà phật! Tiểu thí chủ. Có thể nghe ta một lời hay không?” Tiểu An nhi từ nhỏ tới lớn cũng ra mắt rất nhiều cao nhân, biết bình thường dưới tình huống như vậy chỉ có thể trả lời: “Đại sư thỉnh giảng” Thị vệ Trương Thanh Lâm phía sau An nhi cảnh giác đi tới, đối với những kẻ lừa đảo trên giang hồ cũng đã quá quen mắt, từ khi Bình An nhi sinh ra tới nay đã có rất nhiều thầy tướng số cả kẻ gọi là đại sư đều đến Thạch gia nói ầu nói tả, nói tiểu thiếu gia đã sớm bị tinh chuyển sang kiếp khác rồi, là bất hảo tinh quân (ngôi sao xấu)....lúc sau lại nói phải dùng tiền làm đủ loại phương pháp nhằm giúp tiểu An nhi sửa mệnh, các loại cách gom lại đã có thể viết đầy một quyển phong thần diễn nghĩa. Những kẻ lừa đảo đều bị gia nhân Thạch gia đuổi đi, từ trước luôn cho rằng tiểu Bảo Bối là phúc tinh nên Thạch gia gia khi nghe thấy có người nói như vậy liền tức muốn chết, dặn trên dưới một chữ cũng không được nói cho tiểu An nhi.

“Không cần đối với thiếu gia ta nói hươu nói vượn!” (chuyện nhảm nhí) Trương Thanh Lâm muốn bực lui đối phương lại phát hiện có một cỗ nội lực ngăn cản hần hành động. Lại nhìn sang vị Đại sư thần thái trang nghiêm, vẻ mặt cảm thấy kính nể liền đứng yên tại chỗ.

“Tiểu thí chủ, mạng của người xác thực kỳ lạ, người sau khi sanh hần là có những chuyện phát sinh không thể giải thích, có phải như vậy hay không?” Đại sư châm chước dùng từ, tận lực lựa chọn cách nói không đả thương người phía trước.

An nhi tâm tình hôm nay đặc biệt phi thường tốt, hơn nữa vừa thấy người cùng cách nói trong lòng lại có một loại cảm giác kính yêu và thân thiết, hồi đáp: “Ân, xin hỏi Đại sư có gì chỉ giáo?”

“Lai lịch của người bất phàm, bất quá trước kia chưa từng qua lại nên cũng không muốn nhiều lời, chỉ có thể nói nhân quả kiếp trước. Người năm nay tuổi vừa mười hai, sang năm chính là năm bốn mạng, lão nạp chỉ là muốn đến nhắc nhở người, năm bốn mạng trúng mục tiêu sẽ có tai kiếp, quý nhân ở phương bắc, nhất định phải nắm chắc cơ hội tìm được hần, như vậy mới có thể nan tai đều giải”

An nhi mở to hai mắt đối với Đại sư trước mặt từ trên xuống dưới đánh giá một phen: “nói như vậy ta hẳn phải đi phương bắc chơi một chút rồi?” tiểu bảo bối khanh khách cười, “phải cảm ơn người, ta vừa đứng lúc muốn đi ra ngoài một chút, ha ha, Thạch tam ta quả nhiên là tiểu phúc tinh, muốn đi ra ngoài ngoạn đã có người tới tặng lời khuyên cho ta, thật không sai!”

“Không đi?” An nhi đi về phía trước vài bước, quay đầu lại đã thấy Trương Lâm Thanh ngơ ngác đứng ở nơi đó bất động, nghe thấy An nhi kêu mới tỉnh khỏi đại mộng, thất kinh hỏi: “Tiểu Thiếu gia, vị đại sư kia đâu?”

Hai người mờ mịt nhìn chung quanh, hoà thượng kia cũng đã không thấy bóng dáng.

An nhi mặc kệ, vội vội vàng vàng chạy về nhà báo cáo chuyện này cho gia gia, phụ thân nưng nưng, các ca ca, ngay cả khi trong sân bị quả cây hạch đào rơi trúng cũng chưa có thời gian khóc, chỉ nhớ đến lời nói lão hoà thượng, phải đi phương bắc!

Lúc này mới có cái màn Thạch gia cả nhà vây quanh cùng nhau thế này, tiểu bảo bối yếu ớt nhất nhà, lại còn muốn đi cái nơi trời giá rét đông lạnh như phương bắc, như vậy sao được!!

3. Chương 3

Lúc này đã sắp bắt đầu vào đông, Giang Nam thời tiết vẫn là ẩm áp, người nào cũng biết, lúc này phương bắc chính là trời giá rét đông lạnh, người thông minh cũng sẽ không lựa chọn lúc này mà đi phương bắc, chính là lại cố tình có một tiểu Bảo bối nhi thông minh lanh lợi cứng rắn muốn đi dạo nơi đó, cha mẹ nhà ai có thể yên tâm? Huống chi tiểu Bình An từ nhỏ cũng chưa từng rời đi đâu xa quá Giang Nam, này không lẽ còn không đem Thạch gia già trẻ lớn bé mà đau lòng.

Bất quá Thạch tam thiếu gia nghị lực không thể xem thường, hấn liên tục vài ngày nay hai mắt đầm lệ thể công kiên trì, Thạch gia nhân vẫn là mềm lòng, phải biết rằng tiểu An nhi từ nhỏ đến lớn đều là cực cứng ngoan, cho tới bây giờ đều là đứa trẻ biết nghe lời, Đoạn Kiều (cây cầu ở Tây Hồ) có lần vô duyên vô cớ bị gãy đứt, hại bảo bối nhi gặp nạn khi đến Tây hồ lần đó, bảo bối nhi đều chỉ nói: “Gia gia là ta không ngoan, gia gia không cần lo lắng.”

Như vậy tiểu An nhi lần đầu tiên cố chấp yêu cầu một sự kiện, mỗi ngày thấy ông liền “Nhìn nhau hai mắt đầm lệ, ghen lời không nói gì”, Thạch gia ông trong lòng đau từ phía trước, rốt cục khuất phục, quyết định dời nhà đi kinh thành thưởng tuyết ăn tết. (lợi hại ==)

Bình An nhi dù được cho phép cũng đều có chủ ý của riêng mình, thiên hạ hiện giờ mặc dù là thái bình thịnh thế, tiểu An nhi vốn là đứa trẻ ngoan, hơn nữa lại đáng yêu như vậy, vạn nhất gặp gia gia nói có người xấu lừa gạt tiểu hài tử, phụ thân nói có giang hồ quái nhân đi thu nhận đồ đệ, đại ca nói có tên chủ khách *** lòng dạ hiểm độc, Nhị ca nói có thức thức trung niên biến thái, vậy phải làm sao bây giờ?! Mẫu thân nhất định sẽ khóc đến Tây hồ dâng lũ!

Cho nên, phải cho mọi người hết thấy chuẩn bị tốt, An nhi thư thư phục phục quang minh chính đại đi phương bắc!

Tiểu An nhi thông minh chưa từng rời xa nhà a! Một người đi ra ngoài, vấn đề lớn nhất chính là gặp lại sự tình bất hạnh ngay thời điểm không có người đến cứu, cái này sao có thể được!

Cho nên, Bảo bối nhi lại thông minh nhu thuận chờ Đại ca tài giỏi xử lý tốt hết thấy, sắp được đi phương bắc ăn tết rồi! Yêu ôi

~~

Thu qua đông đến, độ ẩm hạ xuống từng ngày càng lạnh hơn, mắt thấy khi tiến vào tháng chạp (tháng 12), phía chân trời lặng yên phiêu hạ trắng xoá, từng đợt bông tuyết bay bay, đô thị huyền ảo trong nháy mắt điểm xuyết thành hoa rơi phấn bạch.

Năm nay trong kinh thành náo động một đại tin tức, không phải Hoàng Thượng rốt cục thành công đưa tiểu nhi tử của mình lên được ngôi vị hoàng đế, chính mình tránh vào chức vị Thái Thượng hoàng nhân rồi không hề vì dân chúng muốn làm trâu làm ngựa; Cũng không phải hoàng gia đại xá thiên hạ giảm miễn thuế phú tứ hải vui mừng; Lại càng không phải Tiểu hoàng đế mới mười ba tuổi bị lão nhà mình vô trách nhiệm đẩy lên vương vị bị các vị lưu khoải hoàng huynh làm cho tức chết.

Năm nay, trọng tâm chủ đề sôi nổi ở kinh thành, là Thạch gia!

Kỳ thật, Thạch gia chỉ cư ngụ ở Tây hồ, trong vài năm chi nhánh mở rộng thập phần nhanh chóng, tới khi Thạch Phá Thiên tiếp quản Thạch gia, không chỉ có ở Giang Nam, ở phương bắc kinh thành to như vậy cũng đều có chi nhánh, mỗi thành thị chủ yếu cũng đều có Thạch gia biệt viện, có thể nói là cự phú giáp một phương, càng bí mật bị cho rằng là kinh thành thương nhân đứng đầu, hộ thương giàu nhất nước.

Chính vì tiền tài quyền thế địa vị to như vậy, Thạch gia nhất cử nhất động luôn bị mọi người sở nhìn chăm chú, phải biết rằng Thạch lão thái gia nếu một lời nói cảm mạo liền có thể làm được giới cả nước tăng vọt. Khi Thạch phu nhân quyết định cấp cho Thạch gia tiểu Bảo Bối nhi thêm vài bộ quần áo, các đại khuê phòng trong kinh thành liền có thể tăng giá tơ lụa không thương tiếc.

Cho dù là trong quan trường các vị quan gia cũng phải kính Thạch gia vài phần. Hơn nữa chủ tử Thạch gia hiện tại là Thạch Phá Thiên ngày lễ ngày tết không quên biếu nguyên bảo bạc “ Thắt chặt quan hệ ” chưa từng bỏ sót qua một vị, không có lúc nào là không chuẩn bị thỏa đáng, cho nên cho tới nay Thạch đại thể

gia ở trong kinh thành uy phong bát diện (mọi mặt thế lực đều lớn) , cho dù trong nhà không ai ở trong triều đảm nhiệm nhất quan bán chức thì cái nơi ấy cũng có liên hệ mật thiết với Thạch gia a~, gia thế còn hơn những kẻ phong quan phong tước kém cỏi không đáng bận tâm.

Hơn nữa Thạch gia ở Giang Nam xưa nay xây cầu tu lộ từ thiện khí khái truyền bá từ quê nhà. Nhớ rõ lúc trước chỉ vì Thạch tam thiếu gia muốn đi Tây hồ du ngoạn, Thạch gia liền cho người xây cầu bắc qua. Tuy rằng cây cầu kia không rõ nguyên nhân gì lại bị đứt đoạn ngay ngày tiểu thiếu gia du Tây hồ, trở thành Đoạn Kiều nổi tiếng đời sau, vì thế mà truyền ra một truyền thuyết xúc động lòng người, dù thế số lượng lớn cầu đường mà Thạch gia xây vẫn là hoàn hảo, tạo phúc rất nhiều cho dân chúng. (có mỗi cây cầu của An nhi đi là bị sập =]])

Gần đây truyền ra tin tức Thạch gia gia ra lệnh một tiếng, không tiếc hao phí tiền của mua gần ngàn mẫu thổ địa vùng ngoại ô kinh thành, kiến cấu một chỗ xa hoa không thua kém hoàng cung biệt viện, cả nhà chuyển vào kinh thành thường tuyệt ăn tết.

Nhìn xem “Bình An biệt viện” Chiếm cứ diện tích đã muốn đủ kinh người, tuy rằng năm trước đất đai mới hoàn công, rất nhiều đoạn sông đoạn đất đều là vôi vàng mà liền, nhưng Thạch đại thiếu gia vẫn cấp triệu đến một ngàn năm trăm thợ thủ công nổi danh Giang Nam, chỉ vì một cái khóa viện nho nhỏ “Nơi chốn an ổn” trong đó, hơn nữa nghe nói đối với những người giỏi tay nghề chỉ có một yêu cầu chính là nhất định phải rắn chắc, an toàn, nhất định cam đoan một viên gạch hòn sỏi cũng sẽ không hoạt động, không thể cháy, không thể có gì bén nhọn góc cạnh, cầu bắc ngang trong viện đều phải khắc hoa văn để ngừa trượt chân, danh tác này ước chừng làm cho người ta tắm tắc ba ngày ba đêm cũng không chán.

Cần để ý cẩn thận như vậy, khẳng định không phải là vì cà lơ phất phơ Thạch nhị thiếu gia (ý nói phong lưu đó mà=]], chẳng lẽ là Thạch đại thiếu gia muốn cưới thê?

Bởi vậy, mọi người vừa nghe nói đến “Nơi chốn an ổn” kiến thành nguyên nhân chỉ là vì Thạch gia tam thiếu gia, dân chúng lúc đó thiếu chút nữa khuấy sạch tai chính mình để nghe được tỉ mỉ hơn, thiên chân vạn xác (vô cùng chính xác), nửa câu nói cũng còn nghe thấy.

Chẳng lẽ Thạch gia tiểu thiếu gia này là người được tạo nên từ thủy tinh sao? Thạch gia gia dựng nên đại nghiệp, Thạch Đại Thiếu, Nhị thiếu mười mấy tuổi đã bắt đầu đi theo gia gia buôn bán chưởng quản gia sản, Thạch tam thiếu này nghe nói cũng mười mấy tuổi lại có thể giống kim chi ngọc diệp mà nuôi, thật sự là làm cho nhiều nữ hài tử nhiều nhà đầm ngực dậm chân chỉ hận chính mình đầu thai không tốt.

Bởi vậy, Thạch gia tam thiếu gia nghiêm nhiên trở thành nhân vật nổi danh nhất trong kinh thành, mọi người hiện tại vừa thấy mặt không còn là hỏi theo truyền thống “Người thực không biết?” Mà là “Người không nghe nói sao? Thạch tam thiếu gia #? %&*.....” Mở đầu cho thời đại chào hỏi tân văn hóa tại kinh thành

Mà giờ phút này trong kinh thành đáng thương nhất chính là nhân vật đang ngụ tại “Ôn nhu hương” theo sông Tần Hoài mà đến – Tần nhậm hoa khôi Phong Tiểu Dao. Vốn vị này là hoa khôi ở sông Tần Hoài nổi danh lưu truyền, chính là cổ tình ở cuộc thi hoa khôi lớn mỗi năm một lần đối với Thạch nhị thiếu phong lưu phóng khoáng vừa gặp đã thương, nàng vốn định thi triển tiểu kế, ra vẻ ngã, tạo cho Thạch nhị thiếu cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, chính là ngay tại lúc đáng người nàng duyên dáng ở trên thuyền hoa lung lay sắp đổ, vừa mới đứng lúc thấy Thạch nhị thiếu chạy tới tưởng rằng ôm nàng vào trong ngực, nàng còn chưa cảm nhận được ánh mắt say mê và đôi tay mạnh mẽ ôm ấp của Thạch nhị thiếu thì chỉ thấy xa xa đám người một trận xôn xao, ngay thời điểm tiếng hét chói tai của nàng vang lên, Thạch nhị thiếu đã đẩy nàng ra, đúng lúc cứu lên một tiểu nam hài tử trong nước, hơn nữa cũng không quay đầu lại ôm nam hài kia bỏ đi, căn bản không có thời gian xem sắc mặt của nàng ở trước mắt bao người đã muốn bị đẩy cho chó ăn. (tên Nhị thiếu này quả là tội nợ =]])

Từ đó về sau Phong tiểu thư không mặt mũi nào ở sông Tần Hoài tiếp tục xưng danh, lặn lội đến kinh thành gia nhập thanh lâu nổi tiếng “Ôn nhu hương”, vốn định kinh thành quan lại quyền quý nhiều, có thể một lần nữa tạo danh tên tuổi, chính là ai biết!!! Ngay cái ngày nàng vừa mới bắt đầu treo biển hành nghề cũng là ngày Thạch gia lớn nhỏ theo Giang Nam đuổi tới kinh thành, trong kinh thành muốn người đều đổ xô ra đường, tiến đến xem Phụ cận Thạch gia “Bình An biệt viện” xem náo nhiệt, đều muốn tìm cơ hội nhìn một lần Thạch tam thiếu gia thần bí. Tuy nói thanh lâu chỉ buôn bán vào buổi tối, cùng thời gian Thạch

gia vào thành không xung đột, chính là ban ngày đuổi tới vùng Phụ cận ngoại thành “Bình An biệt viện” dạo chơi thưởng cảnh các công tử thiếu gia đã muốn mệt thật sự, làm sao còn có tâm tư cùng thể lực đến thưởng hoa Phong tiểu thư.

Ngày đầu tiên ở “Ôn nhu hương” đi làm, Phong tiểu thư liền một thân lạnh lùng, tức đến nổi hai hàm răng cắn chặt không hề hở, bên này An nhi đã muốn thư thư phục phục ngủ ở “Nơi chốn an ổn” chần chệm vẫn là nằm dưới đất, dọc theo đường đi đã trải qua bao nhiêu là sự tình, ngựa sinh bệnh, xe thả neo(*), xa phu bị thương rớt cục cũng theo Giang Nam đi tới kinh thành, đã muốn mệt đến không mở mắt lên được, An nhi chỉ có thể nổi lên ngọt ngào mộng đẹp, hoàn toàn không biết chính mình trong lúc vô ý đã hủy nát sự nghiệp của Phong tiểu thư.

Lúc này đúng là nguyên niên thịnh uy của vương triều Quạt Tử. [Danh này của vương triều là do Tiểu Hà (tác giả) một bên vừa ăn một bên quyết định]

Vì cái gì lại gọi là Quạt Tử nguyên niên? Cái này phải đề cập đến một đoạn cung đình bí sử.

Năm nay sơ tân hoàng vào chỗ, vị tiểu Hoàng đế này từ nhỏ rất thích ăn quýt, có thể nói thích quýt như mạng sống, bởi vậy trong lúc các đại thần lên lớp giảng bài quyết định niên hiệu là lúc hân hứng thú quyết định: “Trẫm thích ăn quýt, vì thế niên hiệu tốt nhất cứ kêu là Quạt Tử.” Chư vị đại thần bên dưới sôi nổi phản đối, vốn sẽ không nghĩ tiểu hoàng đế lại hiện ra long uy nói: “Ngay cả đặt một cái niên hiệu đều không được, ta làm hoàng đế còn có ý nghĩa gì! Ta mặc kệ!” Hân lúc nào cũng vì có cảm tình với thứ mình sủng mà luôn đặt một cái tên. Lúc này dưới tình huống bắt buộc dĩ các đại thần đành thông qua niên hiệu “Cư tử”, bất quá trong mắt nhân dân cũng không có gì khác nhau, đều gọi là Quạt Tử nguyên niên. (*)

Đề lời nói với người xa lạ tạm thời không đề cập tới, hiện giờ Thánh thiên tử đang trị vì, tứ hải hòa bình, nơi chốn đều là một phen cảnh tượng phồn vinh. Mắt thấy tới nguyên tiêu hội đèn ***g kinh thành mỗi năm một lần, lại náo nhiệt vô cùng.

Năm nay các phủ thế gia công tử vẫn là thuê dịch trì trên bảo lâu thưởng tuyết xem pháo hoa, bảo lâu này cao bảy tầng, các tầng đều có thể ngắm cảnh, lại trang bị trong một phòng trang nhã, có thể không sợ người quấy rầy, vào lúc này là nơi tốt nhất dùng để bằng hữu gặp nhau ngắm đèn.

Nhất là năm nay Thạch gia chính mình bao toàn bộ bảy tầng lầu để cả nhà xem đăng nguyên tiêu, cả kinh thành trong cùng ngõ hẻm nhất thời náo loạn, thế nhưng không ai lại có thời gian rảnh mà đi tìm hiểu hai bờ sông đèn ***g tỏa sáng bảy màu nguyên tiêu tại sao lại mọc lên tầng tầng thượng thượng những dịch trì náo nhiệt.

Các phủ công tử tụ họp bảo lâu, bình thường nơi này bởi vì cách nội thành xa hơn một chút, không bằng nội thành hai bờ sông náo nhiệt, hôm nay lại bởi vì Thạch phủ công tử ở chỗ này, các dịch trì quanh ngã tư đường lại có thể tận lực kinh doanh khiến người người đổ về chật như nêm cối, mỗi người đều chỉ vì muốn diện kiến phong thái của Thạch tam thiếu gia.

Cách bảo lâu vài cái sạp nhỏ, một gã thiếu niên áo dài xanh ngọc trong tay giơ mút quả, đi theo bên người là một gã tiểu thư đồng tuổi tác hơi lớn bộ mặt thập phần thanh tú, hai người tuy rằng quần áo mộc mạc, nhưng tên thiếu niên kia dung nhan lại như bạch ngọc, môi hồng răng trắng, trên mặt một đôi mắt to đen thâm thúy lờ lờ tỏa sáng, sóng mắt linh hoạt, không những tràn ngập một thứ ánh sáng trí tuệ không thể miêu tả, lại càng hiện ra ngoan tính một cách tinh quái. Thư đồng kia cũng là nhân tài hiếm thấy, nhất nhất không rời chủ, mặc dù xen lẫn trong đám người có cả trai lẫn gái lại có thể thập phần bắt mắt.

Chỉ thấy tên thư đồng một thân thanh sam vừa quay đầu, đối với thiếu niên nói:” Hoàng...”

“Khụ khụ, người gọi ta cái gì a?” Thiếu niên dề thấp giọng, mơ hồ lại cố ý uy hiếp.

“Dạ..... Cái kia..... Thập Tam công tử, chúng ta đứng ở chỗ này cả buổi, cái gì cũng xem không thấy a!” Tiểu thư đồng chán nản đỏ mặt, “Nếu bị cha ngài cùng Tứ công tử biết ta liền xong đời rồi!”

Thiếu niên này — kỳ thật chính là đương kim tiểu Hoàng Thượng, hiệu danh Thập Tam, cho nên mỗi khi hân chạy ra ngoài ngoạn đều tự xưng Long Thập Tam. Tiểu hoàng đế thay vì nói muốn đón tiết nguyên tiêu cùng dân chúng nên trộm mang theo tiểu thị vệ chuẩn ra cung thì nên nói là do đam chơi mà ra a.

Tứ ca trước đó đã định cư ở nơi này nên hẳn muốn đến hảo hảo nhìn một cái, vị Tứ ca này nguyên là Khánh Vương gia phụ trách công tác ở Hình bộ. Tiểu hoàng đế Long Thập Tam lẫn trong đám người hết nhìn đồng tới nhìn tây, cũng không cẩn thận bị đẩy qua một bên, trong nháy mắt không thấy tên tiểu thị vệ lấm mòm kia đâu, hẳn không chỉ không sót ruột mà còn mừng rỡ vừa đi vừa ăn, một mình lang thang chung quanh.

Lúc này nhân vật tiêu điểm trong đề tài của mọi người Thạch tam thiếu gia tiểu An nhi ở trên lầu nhìn một hồi náo nhiệt cuối cùng nhện không nổi lên trộm xuống lầu ra ngoài ngoạn, đoán biết từ trước đại ca Thạch Phá Thiên liền mệnh mấy thị vệ xa xa che chở.

An nhi sau khi vào kinh thành liền chỉ ở biệt viện không khỏi đâm ra buồn chán, lại bởi vì phương bắc thật sự rất lạnh, đại ca nói với hắn đồng ý đến Tiết nguyên tiêu làm cho hắn hảo hảo ngoạn đủ, bởi vậy An nhi từ lúc đến kinh thành đây là lần đầu tiên đi ra ngoài, nhìn thấy cái gì cũng đều mới mẻ, xem kia trên đường đủ thứ đồ chơi, món ăn bình dân, thông thả đi chung quanh một chút, tâm trạng thập phần vui vẻ.

Long Thập Tam ở trên đường nhìn thấy những món ăn bình dân mới mẻ liền mua, phải biết rằng hắn ở trong cung không bao giờ được chạm đến mấy món này, kiêng kỵ đủ thứ làm cho hắn vốn còn là một đứa trẻ nhìn thấy mấy thứ này sao chịu đựng nổi?! Lại chứng kiến thấy tiểu hài nhi kia cũng phủ y tử xanh ngọc, toàn thân ăn mặc giống như một miếng bông nhỏ, trên đầu còn đội mũ mao thổ (cái nón chụp đầu có con thỏ nhỏ phía trên:”>) đang đứng ở bên cạnh theo dõi hắn, xem hắn cắn xâu quýt làm từ mút quả, khuôn mặt của miếng bông nhỏ kia đều như muốn giãn ra, thật giống y hệt như mình, thập phần hứng thú.

Nhìn kỹ thì tiểu hài nhi này bên mũ lộ ra khuôn mặt trắng mịn tinh tế tỉ mỉ, làn da như ngọc mềm mại, con người đen nhánh trong nháy mắt hơi hơi lóe tinh quang tò mò.

Long Thập Tam rất ít gặp được đồng bạn tuổi xấp xỉ với mình, thấy Tiểu hài nhi này so với vóc dáng chính mình còn đáng yêu hơn một chút, lại bộ dạng ngọc tuyết đáng yêu, giống như bạch ngọc búp bê, không nén được thập phần thích hỏi:”Người cũng muốn ăn sao?” Một bên lấy tay cầm mút quả đưa tới.

An nhi vốn cũng chỉ là đi chung quanh nhìn xem, chính là đã thấy một đứa bé trong tay toản một bó to mút quả cây quýt, cây mận, sơn tra đứng ở chỗ này một hơi mà cắn, An nhi bình thường sợ nhất là đồ chua, hiện tại thật sự nhìn thấy liền cảm thấy được hàm răng nhỏ của mình đều như muốn ngã rụng, nước miếng chứa trong cái miệng nhỏ nhắn đều phải chảy ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu An nhi so với bánh bao thật giống nhau.

Hiện giờ nhìn thấy Long Thập Tam cùng hắn nói chuyện, tiểu An nhi trước nuốt một ngụm nước bọt, mới nói:”Người không ăn sao?!” Lại từ chối:”Cám ơn người, bất quá ta không muốn ăn, nhìn là được rồi.”

”Ăn mới đã ghiền mà! Không ăn thì có ý nghĩa gì chứ? Người tên là gì?” Long Thập Tam vừa ăn vừa hỏi.

An nhi cảm thấy được thiếu niên trước mắt không giống nhân vật nguy hiểm mà gia gia phụ thân và các ca ca đã cảnh cáo, liền ngoan ngoan hỏi đáp:”Ta gọi là Bình An nhi, người cũng như vậy gọi ta đi. Còn Người? Người tên gì?”

”Người là bằng hữu đầu tiên của ta đấy,vậy cứ kêu ta Tiểu Long đi!”

Hai tiểu hài nhi mới vừa nhận bằng hữu vui vẻ đứng trò chuyện, lúc này không biết phía trước nổi lên xôn xao gì, đám người âm ỉ bắt đầu nháo lên, hai người lập tức xoay người định lui trở về bên đường, ai mà biết lúc trở về lại càng không dễ dàng, chính con đường lúc đầu đã muốn chen không chịu nổi, lúc này mỗi người đều là hướng bảo lâu đi tới trước, hai người bọn họ lại lui dần về phía sau, đều nghịch hướng với những người khác mà đi.

Người ta đổ về tấp nập, hai tên tiểu nhi đều tự ra sức chen lấn giữa đám đông, Long Thập Tam vừa nhắc đầu nhìn thấy tiểu An nhi thể nhưng thân thể lại càng ngày càng bị đẩy xa, mắt thấy hai người đã muốn lạc nhau! Cảm thấy quýnh lên, liền ngăn giọng lớn tiếng gọi to –

”Bình An nhi!”

An nhi nghe thấy thanh âm Tiểu Long kêu to tên mình cách xa cả chục thước, trong lòng cả kinh, quay đầu, quả nhiên chứng kiến hai người đã muốn càng phân càng xa, cũng không khỏi lớn tiếng kêu lên:”Tiểu Long, Tiểu Long!”

Long Thập Tam tuy rằng tập trung cao giọng kêu gọi nhưng vẫn là đầu hàng, sau lại cố gắng nói gì đó, lại thấy đám người ồn ào quanh mình tách ra, thanh âm không bao giờ ... lại lần nữa nghe thấy.....

An nhi mất thấy Tiểu Long cách mình càng ngày càng xa, bốn phía đều là những gương mặt xa lạ, này kinh thành rộng lớn hẳn cũng không thuộc đường, lúc này cũng không biết bảo lâu đến tột cùng nằm ở hướng nào, ngẩng đầu lại đã không thấy bóng dáng Tiểu Long, đưa mắt nhìn bốn phía tất cả đều là những con đường mà hẳn không biết, cũng nhìn không thấy những thị vệ mà đại ca đã an bài, trong lòng nhất thời hoảng hốt!

“Trời a, vậy phải làm sao bây giờ.....”

An nhi tâm trí rối loạn thì thảo tự nói, nhất thời không lưu ý tới những vật trước mắt, thẳng đến khi dưới chân đột nhiên bị người hất sang—

“A —” Sẩy chân ngã trên mặt đất, âm thanh còn không kịp gọi to đã bị một đám người tiến đến một bước lại một bước dẫm trên áo, trên hải ”

“Mau nhìn mau nhìn! Là Thạch gia đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia! Bên kia bên kia! Khánh Vương gia lại có thể cũng đến đây!”

“Tránh ra — mau tránh ra a!” Tiểu An nhi bất lực hô, thanh âm mỏng manh lại bị giọng hét của đám người ồn ào náo động lấn át.

“Thạch tam! Thạch tam!” “Bình An nhi, Bình An nhi!” “Thiếu gia!” “Công tử!” Mơ hồ nghe được các loại thanh âm hỗn độn của mấy người gọi tên hắn.

An nhi nức nở đáp: “Ta ở chỗ này!”

Biết rằng có người reo hò, có người hét chói tai nhưng hắn không có cách nào từ mặt đất đứng lên, càng nguy chính là cước bộ mọi người càng lúc càng hỗn tạp, một trận bối rối, An nhi thân thể mềm mại dần dần bị người giẫm vào, quá đáng là lại không ai hiểu, đang ở thời điểm tiểu An nhi cảm thấy tuyệt vọng thì trên đỉnh đầu hướng đám người đột nhiên bị đẩy ra, tách thành một đường đến —

“Tránh ra!” Một thanh âm nghiêm khắc giương giọng đe dọa.

Đám người đã muốn tản ra, chính là thấy An nhi té trên mặt đất thật sự không thể đứng dậy, chỉ có thể ngẩng đầu ngơ ngác nhìn nam nhân cao lớn chắn trước mặt, nam nhân tới cứu hắn mày kiếm mắt sáng gương mặt mang theo nét lạnh lùng bí hiểm, cúi người ôm lấy hắn động tác cũng vô cùng ôn nhu..

Chú Thích:

Quật Tử + Cư Tử: Quật Thụ là cây Quýt -> Quật Tử là trái quýt =]], vốn từ Cư Tử ko liên quan gì tới quýt cả nhưng nghĩa của nó là miêu tả một loại cây lớn lá nhỏ, dù rằng ko phải là quýt nhưng cũng mang hình thức hay hơn là đặt niên hiệu dưới tên một loại quả =]]

Xe Thả neo: sao lại gọi thế này a? vậy phải đợi chương sau Tác giả trả lời rồi =]]

Còn nữa, từ rày về sau ko được gọi bé là Bảo Bối nhi rồi TT^TT, nguyên nhân vì sao thì đợi chương tiếp theo tác giả sẽ nói a, bắt đầu từ chương này những chữ màu đỏ sẽ là lời nói của tác giả.

4. Chương 4

Tiểu Hà giải đáp nghi vấn thời gian qua:

1, Bảo bối nhi từ giờ chỉ được kêu là Thạch Bình An, tuy rằng cái tên kia cực đáng yêu nhưng cũng sẽ có cơ hội dùng đến, chính là bảo bối nhi dù sao cũng phải có cái đại danh a! Cũng không thể ngay cả người đáng ghét cũng gọi tên mụ của hắn a! Huống chi về sau cái tên Chồng siêu cường tham muốn giữ lấy Bảo bối nhi sẽ không chấp thuận người khác như vậy kêu Bảo bối nhi, Bảo bối nhi tên này là chỉ cho hắn kêu.

2, Có vị đại nhân nói xe ngựa mà thả neo sao? Hân

ý của Tiểu Hà là bánh xe ngựa rớt ra mấy thứ linh tinh phiền toái, không biết có cái từ gì có thể hình dung.

3, Hân

Tiểu Hoàng đế là Tiểu Hà đã sớm nghĩ kỹ phân phối với tên Thạch Phá Thiên –“Phá thiên” Tên này không phải thực rõ ràng sao?[đánh quảng cáo: Muốn nhìn tiểu Hoàng đế vs Thạch Phá Thiên đại nhân, kính thỉnh chờ mong [Thạch thị đẩy chi kinh động lòng người] (ta sẽ mò ra cái bộ này=)], ai biết thì send link ta nhá=]]]

Nguyên lai là Khánh Vương gia Long Nghị Vân vừa nghe tiểu thị vệ thông báo liền vội vã đi ra ngoài tìm tiểu hoàng đế Long Thập Tam.

Giữa đám đông hỗn tạp, hân nhĩ lực bất phàm (nói trắng ra là tai thính= =”) nghe được trong đám người thanh âm của Bình An nhi trả lời “Ở chỗ này”, lại gặp được sắc áo tử xanh ngọc, cứ tưởng rằng tên tiểu phiền toái mắc nạn, ai ngờ cũng lại là một đảo môi tiểu bảo bối nhi (tiểu Bảo bối nhi xui xẻo) như vậy

Hai mắt nhắm lệ ở giữa bị sương mù che phủ, An nhi mở ra song chưởng muốn Long Nghị Vân ôm. An nhi chỉ biết là hiện tại hân đau, hơn nữa còn là rất đau rất đau. Thật vất vả mới đợi được một người tốt tới cứu hân, người tốt này đương nhiên hân là nên an ủi hân.

Thấy hân giống một tiểu oa nhi dường như muốn được người ôm, tuy rằng Long Nghị Vân miệng thì trào nói:“Không phải tên tiểu Thập Tam phiền toái.” Chính là cánh tay rắn chắc ôm lấy hân nhưng không có một chút ý muốn buông ra. Không phải đại ca, cũng không phải người của Thạch gia có thể cho hân tận tình làm nũng, nhưng An nhi vẫn lại ôm lấy cổ Long Nghị Vân, nhịn hồi lâu nước mắt một chuỗi một chuỗi rơi xuống.

Có chút ngốc vỗ vỗ lưng Bảo bối nhi, loại mùi vị an ủi này Long Nghị Vân vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm.

“Ô..... Ô..... Đau quá..... Cám ơn người.” An nhi nước mắt lưng tròng nhìn về hướng người cứu hân.

“Nhanh đi đem Như Ý kêu hồi vương phủ. Những người khác tiếp tục tìm Thập Tam.” Long Nghị Vân một mặt phân phó thủ hạ theo bên người, một mặt lại ôn nhu hỏi:“Tiểu ngoan (vốn là tiểu Quai a) , thân mình của người có bị thương nặng lắm không?” Tự nhiên cái tên Tiểu Ngao từ đâu vọt chạy ra mà xưng hô như vậy, hoặc là, là bởi vì hân bộ dáng dị thường nhu thuận đáng yêu đi!

“Ô

~ đau.....” An nhi một đôi mắt to ngập nước thanh linh vô hạn ủy khuất nhìn người trước mắt thật là tốt:“Người tìm Thạch tam sao? Chính là Ta a! Ô

không cần tiếp tục tìm, đại ca cho người tìm ta sao? Mang ta đi bảo lâu, ô..... Đại ca, người ta muốn gặp đại ca!”

Long Nghị Vân một mặt phân phó thủ hạ, một mặt cước bộ chưa dừng tiếp tục hướng xe ngựa vương phủ đi đến, nghe được lời ấy nghi hoặc nói:“Tiểu ngoan cũng kêu Thập Tam a? Ta gọi là bọn hân tìm chính là tên Thập Tam không ngoan.” Đem bảo bối nhi lên xe ngựa, lại thuận miệng hỏi:“Đại ca ngươi là ai a?”

Tiểu An nhi không biết phương hướng của bảo lâu, nghĩ đến Long Nghị Vân là dẫn hân trở về, một bên lau lệ một bên trừu trừu tháp tháp (ngẩn ngẩn ngơ ngơ) nói:“Đại ca của ta chính là Thạch Phá Thiên a!”

Long Nghị Vân ngạc nhiên nheo lại mắt, ánh mắt như đước xẹt qua đôi mắt to ngập đầy nước của An nhi, cái mũi nhỏ đáng yêu, làn da trắng nõn nà ứng hồng bên má cùng cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm ướt át, tuy rằng trên mặt dính tro bụi trộn lẫn một đường nước mắt thập phần chật vật, nhưng là làm cho người ta nhìn chỉ biết càng cảm thấy đau lòng.

Nguyên lai đây là bảo bối đệ đệ của Thạch Phá Thiên?! Khó trách Thạch gia tốn nhiều tâm tư như vậy cho bảo bối y, nếu đổi lại là hân, cũng luyến tiếc nếu tiểu bảo bối nhi nhu thuận đáng yêu này ăn một chút khổ. Ông trời thật là không công bình, như thế nào đệ đệ hân lại chính là cái tên tiểu yêu quái trêu cợt nhân ái Thập Tam?

Tuy rằng tâm tư thay đổi thật nhanh, Long Nghị Vân vẫn là quyết định trước mắt mang tiểu Bảo bối nhi đang bị đau hồi phủ, tiểu Bảo bối nhi bị nhiều người đâm lên như vậy, thân thể vật nhỏ mềm mại không biết là đã bị cái gì thương, vẫn nên mau chóng trị liệu. Trước mắt ở ngã tư đường ẩm ỉ như vậy, cho dù tìm được Thạch Phá Thiên, phỏng chừng hẳn trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó lập tức vì Bảo bối nhi tìm đại phu. Long Thập Tam luôn luôn tinh quái, lại có võ công phòng thân, lường trước hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Phân phó người đi thông tri Thạch Phá Thiên, Long Nghị Vân liền trực tiếp mang theo bảo bối nhi hồi vương phủ. Hoàn toàn mặc kệ bọn thủ hạ đã muốn giết mình rút cằm — bọn hắn theo Long Nghị Vân lâu như vậy, lúc nào cũng nhìn thấy cái dạng quá lạnh lùng cao ngạo của Vương gia này bây giờ chẳng những ôm lấy người ta như búp bê không buông tay, ôn nhu an ủi, hiện tại ngay cả Hoàng Thượng mất tích cũng không quan.

Bảo bối nhi ở trong lòng nghĩ đến người này thật là tốt, dọc theo đường đi ngoan ngoãn trả lời hết vấn đề của Long Nghị Vân.

Thẳng đến khi bị Long Nghị Vân đưa về vương phủ, tiểu An nhi mới phát hiện nơi này không phải bảo lâu, cũng không còn nhìn thấy người của Thạch gia, thế mới biết đúng là chính mình gặp được người mà ông nội nói là kẻ xấu lừa gạt tiểu hài tử đáng yêu về nhà, cũng là thúc thúc trung niên biến thái trong miệng Nhị ca.

Ô ô ô

~~ ông nội nói rất đúng, bảo bối nhi ngoan như vậy đáng yêu như vậy, quả nhiên là người nhìn thấy đều muốn lừa gạt. (ta đập gối chết đây =]])

Long Nghị Vân buồn cười nhìn thấy bảo bối nhi ngồi trong lòng trên mặt diễn cảm đối tới đối lui, trong chốc lát sợ hãi, trong chốc lát kiêu ngạo, trong chốc lát lại dùng ánh mắt đen lúng liếng trộm ngắm hắn. Đây vật nhỏ thật đúng là cái bảo bối, thật sự là người cũng như tên.

Bảo Bối nhi trộm ngắm bắt đầu nghĩ đến y là người tốt, chính là hiện tại lại cảm thấy được có thể là người xấu. Từ khi hắn sinh ra tới nay, người nào không đưa hắn nâng niu yêu thương ở trong lòng bàn tay? Người này đối với hắn tốt lắm, cho nên hắn cũng không nghĩ ra trước mắt “Người xấu” này sẽ đối với hắn thế nào.

Long Nghị Vân mặc kệ hạ nhân trong phủ dùng ánh mắt kỳ dị xem hắn, cũng không quan bảo bối nhi trong lòng ánh mắt quay tròn loạn chuyển, trực tiếp đem bảo bối nhi ôm đến phòng ngủ nhẹ nhàng đặt ở trên giường, cao giọng phân phó người đến hầu hạ.

Tự mình dùng chậu nước tì nữ đưa tới nhẹ nhàng mà rửa những lớp tro bụi trên mặt Bảo bối nhi, Long Nghị Vân hiểu rõ trong lòng có chút khẩn trương hỏi vật nhỏ: “Nghĩ cái gì đấy? Tiểu ngoan?”

Bảo Bối nhi cẩn thận quan sát, trong nhà của người lừa gạt mình thoát nhìn cũng không tệ, chính là phòng ngủ bài trí hơi đơn điệu nhưng sang trọng, nơi đó bình nha (bình phong), quán (bình sứ) nha..... Thoạt nhìn hẳn là sẽ không để cho mình không có cơm ăn, về phần mặt khác sẽ có cái dạng chuyện gì phát sinh cũng không thể trong phạm vi của An nhi mà lý giải.

Có nên nói cho hắn hay không? Nghĩ nghĩ, bảo bối nhi vẫn là thành thật trả lời: “Ta không cần ngủ trên giường.” (=]])

Long Nghị Vân đại chán: “Tiểu ngoan, có phải vừa mới đụng phải đầu óc hay không? Đừng dọa ta a?” Trong lòng có điểm sốt ruột, vội kêu đẩy tớ gái bên cạnh: “Mau đi xem một chút, Như Ý như thế nào còn không đến?!”

Đúng lúc này, ngoài cửa đã có người lên tiếng: “Đến đây đến đây, gấp cái gì!” Một người sáng sủa tiêu sái bước vào, áo trắng phiêu phiêu, đúng là người đã cùng Long Nghị Vân ở bảo lâu xem đăng thưởng hoa, Thân y quý tử Như Ý. (không phải bàn tay quý đầu nhá=. =”, quý tử = diệu tử (đại nhân)+sắc quý =]])

“Long Nghị Vân người a, đang cùng ta uống rượu lại mới được một nửa đã bỏ chạy, hiện tại lại gọi ta đến nhà người, người còn không cho ta đón Nguyên tiêu a?! Người có biết hay không Phong Tiểu Dao đang

cùng ta tán gẫu vui vẻ, người kiên quyết gọi ta đi không biết khuôn mặt nàng trở nên có bao nhiêu khó coi! Người đây là phá hư chuyện tốt của ta a!”

Long Nghị Vân không kiên nhẫn hừ một tiếng: “Chuyện nhảm chán đừng nói nữa, mau đến xem xem Tiểu ngoan làm sao vậy?”

“Ân? Bọn thuộc hạ của người nói với ta người vừa lừa gạt một tiểu hài tử, ta còn nghĩ đến tên kia mà cười lạnh rồi cục lại không nghĩ tới là thật?! Ta xem xem là dạng bảo bối gì a?” Như Ý vừa nói vừa cười đi đến bên giường, chứng kiến bảo bối nhĩ đáng thương nằm ở trên giường.

Nhìn thấy hân, An nhi điềm đạm đáng yêu cười: “Quý thầy thuốc tốt bụng! Có thể nào phiền người nói cho đại ca ta biết một tiếng Bình An nhi bị lừa gạt?” (<-ta k=“ hử=“ câu=“ nài,=“ ai=“ biết=“ nói=“ cho=“ ta=“ với=“ tt^tt)=“ “bình=“ an=“ nhi=“ là=“ người?!=“ như=“ ý=“ kinh=“ ngạc=“ nói:“long=“ nghị=“ vân,=“ người=“ có=“ biết=“ hay=“ không=“ hiện=“ tại=“ thạch=“ gia=“ đang=“ diên=“ cuồng=“ tìm=“ tiểu=“ gia=“ hỏa=“ này=“ a?!=“ người=“ dám=“ lừa=“ gạt=“ bảo=“ bối=“ thạch=“ gia?=“ người=“ là=“ không=“ phải=“ diên=“ rồi?=“ thạch=“ phá=“ thiên=“ sẽ=“ giết=“ người!=“ “người=“ như=“ thế=“ nào=“ biết=“ hân?=“ long=“ nghị=“ vân=“ có=“ một=“ tia=“ kỳ=“ quái=“ hỏi=“ hân,=“ còn=“ nói=“ thêm:“người=“ đang=“ nghĩ=“ đi=“ đâu?=“ ta=“ thấy=“ hân=“ bị=“ người=“ làm=“ bị=“ thương,=“ mới=“ đem=“ hân=“ cứu=“ trở=“ về,=“ đã=“ phái=“ người=“ đi=“ thông=“ tri=“ thạch=“ gia,=“ người=“ dài=“ dòng=“ cái=“ gì?=“ như=“ ý=“ thờ=“ dài=“ một=“ hơi:“hoàn=“ hảo=“ hoàn=“ hảo,=“ nếu=“ người=“ thật=“ sự=“ lừa=“ gạt=“ tiểu=“ gia=“ hỏa=“ này,=“ chỉ=“ sợ=“ thiên=“ hạ=“ muốn=“ không=“ yên=“ ổn.=“ đến=“ đến,=“ tránh=“ ra,=“ ta=“ đến=“ xem=“ thạch=“ tam=“ thiếu=“ gia=“ có=“ phải=“ hay=“ không=“ bị=“ thương.=“ “người=“ rốt=“ cuộc=“ là=“ như=“ thế=“ nào=“ biết=“ được=“ bảo=“ bối=“ nhi?=“ long=“ nghị=“ vân=“ một=“ bên=“ tránh=“ ra=“ vị=“ trí=“ làm=“ cho=“ như=“ ý=“ xem=“ bệnh=“ một=“ bên=“ truy=“ vấn.=“ như=“ ý=“ đáp:“này=“ thời=“ điểm=“ bình=“ an=“ nhi=“ vào=“ kinh=“ bị=“ càn=“ xe=“ ngựa=“ gây=“ làm=“ bị=“ thương,=“ thạch=“ phá=“ thiên=“ mời=“ ta=“ đi=“ xem=“ qua=“ vết=“ thương=“ cho=“ hân.=“ hân=“ đem=“ đầu=“ ngón=“ tay=“ mảnh=“ mảnh=“ khoát=“ lên=“ vạt=“ áo=“ an=“ nhi,=“ bắt=“ đầu=“ động=“ thủ=“ cởi=“ y=“ phục.=“ long=“ nghị=“ vân=“ cực=“ kỳ=“ hoảng=“ sợ=“ một=“ phát=“ bắt=“ lấy=“ cổ=“ tay=“ như=“ ý:“người=“ làm=“ gì?!=“ tên=“ như=“ ý=“ sắc=“ ma=“ này=“ sẽ=“ đối=“ bảo=“ bối=“ nhi=“ làm=“ cái=“ gì?!=“ như=“ ý=“ liếc=“ mắt=“ xem=“ thường:“xem=“ thương=“ a!=“ người=“ sẽ=“ không=“ để=“ cho=“ ta=“ cách=“ cái=“ áo=“ bông=“ dây=“ như=“ vậy=“ mà=“ xem=“ vết=“ thương=“ hân=“ chứ?=“ hân=“ là=“ thầy=“ thuốc=“ còn=“ có=“ thể=“ làm=“ gì?!=“ thật=“ không=“ hiểu=“ tên=“ long=“ nghị=“ vân=“ này=“ uống=“ nhằm=“ thuốc=“ gì=“ rồi.=“ long=“ nghị=“ vân=“ nhất=“ thời=“ nghen=“ lời,=“ vẫn=“ là=“ không=“ chịu=“ buông=“ tay:“người=“ trước=“ tiên=“ có=“ thể=“ hỏi=“ bảo=“ bối=“ nhi=“ thương=“ tích=“ làm=“ sao,=“ chẳng=“ lẽ=“ người=“ hướng=“ toàn=“ thân=“ sờ=“ mấy=“ lần?!=“ hử,=“ có=“ hân=“ ở=“ đây=“ sẽ=“ không=“ làm=“ cho=“ tên=“ sắc=“ quỷ=“ như=“ ý=“ này=“ xằng=“ bậy!=“ tưởng=“ hân=“ không=“ biết=“ tên=“ quỷ=“ thủ=“ này=“ tham=“ sắc=“ sao?!=“ hai=“ người=“ kia=“ đang=“ ở=“ bên=“ dưới=“ giằng=“ co,=“ đã=“ thấy=“ một=“ người=“ như=“ gió=“ xoáy=“ vọt=“ vào=“ phòng,=“ phía=“ sau=“ còn=“ có=“ tổng=“ quản=“ vương=“ phủ=“ nhất=“ diệt=“ thanh=“ kêu=“ với=“ theo:“công=“ tử=“ công=“ tử,=“ để=“ ta=“ đi=“ thông=“ truyền=“ một=“ chút.....=“ người=“ vừa=“ mới=“ tiến=“ tới=“ liền=“ lao=“ thẳng=“ tới=“ trước=“ giường:“an=“ nhi,=“ người=“ không=“ sao=“ chứ?!=“ người=“ hử=“ chết=“ ca=“ ca=“ a!=“ hai=“ người=“ chỉ=“ thấy=“ an=“ nhi=“ nhảy=“ dựng=“ lên,=“ thẳng=“ tới=“ ôm=“ lấy=“ cổ=“ người=“ không=“ hề=“ buông=“ ra.=“ bảo=“ bối=“ nhi=“ cắn=“ môi,=“ gât=“ gao=“ ôm=“ lấy=“ người=“ vừa=“ tới,=“ chôn=“ sâu=“ ở=“ vai=“ hân,=“ ngạnh=“ thanh=“ kêu:“hảo.....=“ đau.....=“ nghị=“ ca.....=“ đau=“ quá.....=“ người=“ vừa=“ tới=“ đúng=“ là=“ thạch=“ gia=“ lão=“ nhi=“ thạch=“ kinh=“ thiên,=“ công=“ tử=“ tiếng=“ tăm=“ lưng=“ lấy=“ phong=“ lưu,=“ là=“ tình=“ nhân=“ trong=“ mộng=“ của=“ rất=“ nhiều=“ danh=“ môn=“ khuê=“ tú.=“ hân=“ ôm=“ chặt=“ an=“ nhi=“ trong=“ lòng=“ đối=“ long=“ nghị=“ vân=“ nói:“tại=“ hạ=“

thạch=" kinh=" thiên=" đa=" tạ=" vương=" gia=" đối=" xá=" đệ=" cứu=" trợ=" chi=" ân=" ngày=" khác=" nhất=" định=" đến=" nhà=" cảm=" ơn=" xá=" đệ=" bị=" kinh=" hách=" tại=" hạ=" cũng=" không=" muốn=" nói=" nhiều=" trước=" dẫn=" hấn=" trở=" về=" "thạch=" kinh=" thiên!=" người=" uống=" lộn=" thuốc?!=" ta=" ở=" đây=" người=" không=" cho=" ta=" cấp=" tam=" thiếu=" gia=" xem=" thương=" người=" muốn=" đi=" đâu=" chữa=" cho=" hấn?"=" như=" ý=" mất=" hứng=" những=" người=" này=" rớt=" cuộc=" có=" hay=" không=" đem=" thần=" y=" hấn=" xem=" trong=" mắt?!=" nhìn=" thấy=" thần=" y=" quỳ=" thủ=" như=" ý=" thạch=" kinh=" thiên=" mới=" yên=" lòng=" này=" trước=" mắt=" còn=" có=" thầy=" thuốc=" có=" thể=" lập=" tức=" cấp=" an=" nhi=" nhìn=" xem=" bị=" thương=" như=" thế=" nào=" xem=" qua=" trong=" lòng=" cũng=" an=" tâm=" hơn=" vì=" thế=" lại=" nhẹ=" nhàng=" ôm=" lấy=" an=" nhi=" bên=" tai=" nói="an=" nhi=" trước=" hết=" để=" cho=" thầy=" thuốc=" xem=" thương=" thế=" cho=" người=" sau=" đó=" nhị=" ca=" mang=" người=" về=" nhà=" hấn=" cần=" bản=" không=" chú=" ý=" tới=" gương=" mặt=" xanh=" mét=" của=" long=" nghị=" vân=" đang=" chứng=" kiến=" cảnh=" này=" cứ=" thế=" ôm=" bảo=" bối=" nhi=" càng=" nhẹ=" nhàng=" làm=" bảo=" bối=" nhi=" thả=" lại=" trên=" giường=" hiện=" tại=" an=" nhi=" mới=" biết=" được=" nguyên=" lai=" người=" cứu=" mình=" đích=" thực=" chính=" là=" người=" tốt=" chẳng=" những=" cứu=" mình=" cho=" mình=" thỉnh=" thầy=" thuốc=" còn=" gọi=" nhị=" ca=" tới=" đón=" hấn=" không=" nhìn=" được=" hướng=" long=" nghị=" vân=" mang=" theo=" nước=" mắt=" khế=" cười=" nói="người=" tốt=" cảm=" ơn=" người=" lúc=" này=" long=" nghị=" vân=" sắc=" mặt=" mới=" thoáng=" đẹp=" một=" chút=" cùng=" thạch=" nhị=" thiếu=" gia=" hai=" người=" đồng=" loạt=" nhìn=" chăm=" chăm=" như=" ý=" cấp=" bảo=" bối=" nhi=" xem=" xét=" thương=" thế=" như=" ý=" chỉ=" cảm=" thấy=" sau=" lưng=" như=" có=" mũi=" nhọn=" chính=" là=" hai=" cặp=" giám=" thị=" nhìn=" không=" chớp=" mắt=" kẻ=" trước=" mặt=" đang=" cỡi=" bỏ=" áo=" bông=" của=" an=" nhi=" tinh=" tề=" kiểm=" tra=" xương=" cốt=" có=" hay=" không=" bị=" thương=" hoàn=" hảo=" không=" có=" gãy=" xương=" chính=" là=" trên=" người=" nhiều=" chỗ=" bị=" đập=" máu=" bầm=" ứ=" lại=" khác=" trên=" thân=" thể=" trắng=" noãn=" mịn=" nhìn=" thấy=" ghê=" người=" làm=" cho=" hai=" người=" kia=" cực=" kỳ=" đau=" lòng=" thực=" hận=" không=" thể=" lấy=" thân=" cùng=" thay=" chứng=" kiến=" an=" bối=" nhi=" không=" có=" đại=" sự=" gì=" cũng=" không=" nhần=" lại=" nhìn=" xuống=" long=" nghị=" vân=" lúc=" này=" mới=" nhớ=" tới=" chính=" mình=" thân=" là=" chủ=" nhân=" bắt=" đầu=" cùng=" thạch=" kinh=" thiên=" hàn=" huyền=" chỉ=" là=" nói=" mấy=" câu=" "kính=" đã=" lâu=" kính=" đã=" lâu=" linh=" tinh=" vô=" nghĩa=" đem=" thạch=" kinh=" thiên=" lui=" qua=" gian=" ngoài=" phòng=" khách=" hai=" người=" ngồi=" xuống=" chờ=" như=" ý=" cấp=" an=" nhi=" bôi=" thuốc=" hai=" người=" ở=" bên=" ngoài=" uống=" trà=" nói=" chuyện=" phiếm=" long=" nghị=" vân=" nhân=" cơ=" hội=" nghe=" xong=" chuyện=" tình=" của=" bảo=" bối=" nhi=" thạch=" kinh=" thiên=" chỉ=" hơi=" nói=" qua=" loa=" sự=" tích=" của=" an=" nhi=" cũng=" không=" muốn=" nhiều=" lời=" bất=" quá=" chính=" là=" nói="tiểu=" bảo=" bối=" nhi=" nhà=" ta=" rất=" có=" phúc=" khí=" mặc=" kệ=" gặp=" được=" cái=" dạng=" gì=" chuyện=" tình=" đều=" có=" thể=" tai=" qua=" nạn=" khỏi=" đúng=" lúc=" này=" chỉ=" nghe=" thấy=" trong=" một=" tiếng=" âm=" âm=" nổ=" vang=" hai=" người=" cấp=" tốc=" đi=" vào=" chỉ=" thấy=" giường=" lớn=" của=" long=" nghị=" vân=" sụp=" xuống=" dưới=" sọt=" màn=" phía=" dưới=" mấp=" máy=" có=" người=" "làm=" cái=" gì?!"=" long=" nghị=" vân=" chấn=" động=" hiển=" nhiên=" kinh=" nghiệm=" xử=" lý=" tình=" huống=" đột=" ngột=" phát=" sinh=" của=" khánh=" vương=" gia=" là=" không=" đủ=" thạch=" kinh=" thiên=" đã=" muốn=" xông=" về=" phía=" trước=" tiến=" đến=" xóc=" lên=" giường=" màn=" dùng=" sức=" đem=" màn=" ném=" ra=" "tiểu=" an=" nhi=" người=" không=" sao=" chứ?"=" tách=" màn=" ra=" lộ=" ra=" mặt=" xám=" mày=" tro=" như=" ý=" hiển=" nhiên=" hấn=" cũng=" không=" còn=" nghĩ=" đến=" tình=" hình=" thực=" tế=" vợ=" vẫn=" trên=" tay=" còn=" giữ=" thuốc=" mỡ=" cấp=" an=" nhi=" mà=" thoa=" "long=" nghị=" vân=" người=" mỗi=" ngày=" ở=" trên=" giường=" "vân=" động=" có="

bao=" nhiều=" kịch=" liệt?!=" này=" giường=" lại=" không=" rấn=" chắc=" như=" vậy?!="
 (="]" chết=" cười=")=" không=" để=" ý=" tới=" lời=" nói=" vô=" nghĩa=" của=" như="
 ý," long=" nghị=" vân=" đã=" hướng=" một=" đường=" đến=" ôm=" lấy=" bảo=" bối="
 nhi," tiểu=" ngoan," tiểu=" ngoan!=" đáng=" thương=" bảo=" bối=" nhi=" vẫn=" là="
 bị=" dọa=" không=" biết=" gì," đã=" muốn=" hôn=" mê=" bắt=" tỉnh," mặc=" hấn="
 như=" thế=" nào=" kêu=" cũng=" không=" trả=" lời.= ba=" người=" mất=" một="
 phen=" công=" phu=" mới=" đem=" bảo=" bối=" nhi=" cứu=" tỉnh," bảo=" bối=" nhi="
 vưng=" vưng=" tỉnh=" lại=" chỉ=" thấy=" vẽ=" mặt=" lo=" lắng=" của=" cái=" người="
 tốt=" đã=" cứu=" mình," kêu=" hấn=" "tiểu=" ngoan," tiểu=" ngoan!=" nhìn=" thấy="
 long=" nghị=" vân=" bảo=" bối=" nhi=" mềm=" nhũn=" nói:"ta=" sớm=" nói=" qua,"
 ta=" không=" cần=" ở=" trên=" giường."|||=" [long=" nghị=" vân=" thân=" tình=" hắc=" tuyền]=
 lúc=" này=" thạch=" kinh=" thiên=" rớt=" cuộc=" chịu=" không=" nổi,"
 nếu=" không=" đem=" an=" nhi=" mang=" về=" thạch=" gia=" không=" biết=" còn="
 có=" thể=" phát=" sinh=" cái=" chuyện=" gì," không=" nói=" là=" bản=" thân="
 cũng=" rất=" đau=" lòng," đáng=" sợ=" nhất=" chính=" là=" ông=" nội=" cùng=" đại=" ca=" còn=" không="
 lọt=" da=" chính=" mình=" ra!=" ý=" trong=" lời=" nói=" chính=" là=" thạch=" nhị=" thiếu=" phong=" lưu=" hào=" phóng=" mà=" bị=" lọt=" da=" sẽ=" có=" ít=" nhiều=" cô=" gái=" khuê=" trung=" thương=" tâm=" rơi=" lệ=" a!=" bỏ=" qua=" lòng=" nhiệt=" tình=" liền=" từ=" trong=" lòng=" long=" nghị=" vân=" đem=" an=" nhi=" "bạt"=" lại=" đây=" [= long=" nghị=" vân=" chết=" không=" buông=" tay="],=" giống=" như=" có=" người=" ở=" phía=" sau=" đuổi=" theo=" vội=" vội=" vàng=" vàng=" xoay=" mặt=" nói=" "ngày=" khác=" ta=" lại=" đến=" nhà=" cảm=" ơn,"=" thạch=" nhị=" thiếu=" ôm=" an=" nhi=" vội=" vàng=" hướng=" lối=" ra=" chỉ=" để=" lại=" mớ=" màn=" và=" giường=" ngã=" lẩn=" dưới=" đất=" cùng=" long=" nghị=" vân=" đang=" đứng=" ngơ=" ngẩn=" lòng=" dạ=" bỗng=" một=" trận=" buồn=" ">

5. Chương 5

Bình An nhi được Long Nghị Vân cứu, từ trước đến nay thập phần hiểu được cấp bậc lễ nghĩa nên ngày hôm sau Thạch Phá Thiên tự mình đến nhà Khánh vương phủ cảm ơn.

Trên thực tế trước kia Long Nghị Vân vốn biết Thạch Phá Thiên nổi tiếng đã lâu, chính là Long Nghị Vân tuy là hoàng tử nhưng thuở nhỏ thích đọc phán án (sách xử án), sau khi lớn lên cũng chủ động xin đến Hình bộ công tác, luôn luôn đối tượng trường không có hứng thú cho nên cũng không thích cùng thương nhân giao tiếp, Thạch Phá Thiên tuy rằng nhân diện thậm nghiêm (nghiêm nghị) nhưng mưu lược bất đồng, cùng Khánh Vương gia thiết diện vô tư, nhân nghĩa trời xanh nên cũng không có chuyện gì giao tình, hiện giờ lại bởi vì tâm tư đặt tại Tiểu Bảo Bối nhi liền kéo theo việc quan hệ hai người bị dính dáng.

Hai người đều là nhân trung long phượng, nhưng vẫn không có duyên gặp mặt, hiện giờ gặp nhau, hàn huyên đi qua có thể nói lẫn nhau đối diện đều có tâm sự.

Long Nghị Vân đánh giá tuần mỹ tảo nhĩ Thạch gia đương gia, trong truyền thuyết mới mười bốn tuổi bắt đầu tiếp quản gia sản, hơn nữa còn đem Thạch gia phát triển thành công càng làm càng lớn theo Giang Nam mở rộng đến cả nước trở thành bá chủ kinh thương (nghề buôn).Hắn luôn nghe đồn là Thạch Phá Thiên suy nghĩ chu đáo, lại có thể ở đêm nguyên tiêu không bảo vệ tốt Bảo Bối nhi, làm cho vật nhỏ kia bị thương tổn, ca ca như vậy cũng không thấy thật sự tựa như lời đồn đãi.

Mà Thạch Phá Thiên cũng mang theo một tia hà khắc đánh giá cái "Người tốt" ngồi trước mắt này làm cho An nhi vẫn ghi nhớ mãi không quên.

"Thạch công tử, Bảo Bối nhi thương thế như thế nào? Bảo bối nhi là tiểu hài tử đáng yêu như vậy, hấn luôn miệng nói là rất đau, thật sự là không nên cho hắn một mình đi trên đường phố." Hừ! Thạch gia các người

căn bản là không đem Bảo Bối nhi bảo vệ tốt! Long Nghị Vân ý tại ngôn ngoại. (lời nói ra ngoài mà ý thì giấu bên trong lòng)

“A! Đa tạ khánh Vương gia quan tâm, xá đệ đã không còn đáng ngại. Tên mục của xá đệ chỉ là cách gọi thanh nhã, đều là để người trong nhà gọi, Vương gia vẫn là gọi thẳng đại danh xá đệ Bình An thì thích hợp hơn.” Thiết! (hừ!) Bảo bối nhi cũng để người kêu sao? Cái gì Vương gia? Dám đem lời của An nhi nhà ta ra xoay chuyển, Thạch Phá Thiên ta không tha cho hần! Thạch Phá Thiên khí phách tao nhã ẩn giấu trong khuôn mặt tươi cười.

“Nào có nào có, tên này thực thích hợp Bảo Bối nhi mà! Ta cùng Bảo Bối nhi nhất kiến như cố (một lần gặp gỡ tựa như đã quen từ lâu), thật muốn cùng hần hảo hảo thân cận.” Dám nói ta là ngoại nhân?! Ta sẽ gọi hàng trăm lần Bảo Bối nhi. Long Nghị Vân trong lòng ám khí cũng không động thanh sắc.

“Chỉ sợ là không thích hợp, An nhi nhà chúng ta từ tối hôm qua bị kinh động, thầy thuốc đều nói phải tĩ mĩ dưỡng thương, không thích hợp thấy ‘Ngoại nhân’ a!” Thạch Phá Thiên cố tình đem hai chữ “Ngoại nhân” nghiền răng nhấn mạnh.

“Phải không? Ngày hôm qua Bảo Bối nhi ở trên giường ta hoảng sợ, ta cũng phải chịu trách nhiệm, về tình về lý ta đều nên đi vấn an mới đúng.” Long Nghị Vân đem tên Bảo Bối nhi gọi một cách ngọt ngào. (là a khơi màu chiến tranh a =]])

Tên biến thái này! Muốn cùng bảo bối nhi “Thân cận”?!– Thạch Phá Thiên thầm nghĩ. Cẩn rằng oán: Thật muốn trở về giết chết Thạch Kinh Thiên, cái gì gọi là Bảo Bối nhi ở trên giường hần thụ tinh???[||||||| tiểu Hà thần tình hắc tuyến, Thạch Phá Thiên người nghĩ đi đâu? Bảo bối nhi dễ dàng bị ăn như vậy luôn sao?] (đồng tình với tác giả =]],thật là tam sao thất bản=]]).

Hỗn đản này!Vốn là không muốn cho ta thấy Bảo Bối nhi!– Long Nghị Vân nghĩ thầm. Ta hạ mãnh được kích thích chết người!

Hai người trong lòng đều mang ý ám muội, ngôn ngữ khách khí không một chút thân thiết, thời điểm Thạch Phá Thiên cáo từ vương phủ rời đi, trên phố đã truyền ra lời đồn đãi mới nhất, nghe nói Thạch gia đã cùng khánh Vương gia đàm thỏa từ nay về sau tuần phục (trang phục đi tuần) của các cấp đầu mục (người đứng đầu/quan sai) sẽ do Thạch gia bao hạ, nói cách khác, về sau trang phục đầu mục cả nước kể cả quần áo lao động phạm nhân đều từ khuê phòng trên danh nghĩa Thạch gia phụ trách. Về phần lời đồn đãi này là thật hay giả? Không sao, chỉ cần có lợi cho sự nghiệp, cho dù là giả Thạch Phá Thiên cũng sẽ nghĩ cách đem nó biến thành sự thật, cho nên, lời đồn đãi là giả cũng không sao cả.

Nghe cấp dưới báo cáo về lời đồn đãi, Long Nghị Vân trên môi thoáng hiện một nét cười lạnh, Thạch Phá Thiên trăm phương ngàn kế ngăn cản mình đi gặp Bảo Bối nhi, còn muốn lợi dụng hần buôn bán, trên đời này nào có không ăn mà phải trả tiền cơm trưa(chỉ sự bất công), mặc kệ Thạch gia nghĩ ra biện pháp như thế nào, chỉ cần mình không gặt đầu, âm mưu này sẽ không dễ dàng như vậy mà thành.

Ngẫm lại không biết vì sao hần lại chán ghét Thạch Phá Thiên, liền lại nghĩ tới tiểu tử đáng yêu và đáng thương kia, Long Nghị Vân không nhịn được mà ôn nhu cười, cũng không biết lẽ vật mình phái người đưa đến Thạch gia có được giao tận tay Bảo Bối nhi, tuy rằng chỉ gặp qua một lần ở cái đêm hỗn loạn ấy, thế nhưng hình ảnh vật nhỏ kia đã bắt tri bắt giác khắc vào tim của hần, luôn nhớ tới hần, cũng không biết những người bên cạnh hần có hay không hảo hảo chiếu cố, thật sự là làm cho hần không an tâm. (con nhà người ta liên quan gì người =]])

Long Nghị Vân vẫn là không nhận thấy được suy nghĩ của chính mình nguy hiểm đến cỡ nào, đối với một nam hài tử chỉ mới gặp một lần không chỉ là phá lệ chú ý, lại còn không muốn làm ngoại nhân — chẳng lẽ hần là muốn làm vợ sao? (=]])

Nhưng hần không nhận biết được cảm giác của mình, cũng không quản bọn thủ hạ bên cạnh đang đưa mắt nhìn nhau, lòng chỉ nghĩ đến tiểu Bảo Bối nhi đáng yêu, lại đối với cấp dưới nói:“Đi thăm dò chuyện của Thạch tam thiếu gia kể lại một chút, tra được trực tiếp giao cho ta.” Khánh Vương gia công tư không phân rõ tự mình không lấy làm hổ thẹn lại có thể ngang nhiên phái danh bộ phụ trách tra án tử dưới trướng mình đi thăm dò việc tư của Bảo Bối nhi.

Mà tiểu An nhi thì sao? Hiện tại đang ở trong nhà thư thư phục phục dưỡng thương, nghĩ không biết tân bằng hữu Tiểu Long sau đó như thế nào, còn có người cứu mình thật là người tốt.

Cũng thật kỳ quái a! Khi Đại ca biết là ai cứu hẳn rõ ràng thật cao hứng, còn nói tiểu An nhi thật sự là tiểu phúc tinh, về sau có thể cùng Khánh Vương gia tạo nên quan hệ, chính là sáng nay sau khi đi cảm ơn trở về lại nói với An nhi cái người tốt Vương gia kia là biến thái, bảo hẳn về sau đem biến thái Vương gia xem như chó dữ mà tránh xa..... Bảo bối nhi thực hồ đồ không hiểu rõ =__=.

Bất quá nếu Đại ca sinh khí như vậy, An nhi sẽ không nói cho hẳn biết lúc hẳn đang uống trà Vương gia đã phái người đưa tới cho An nhi mấy lễ vật tốt lắm, An nhi còn nhớ mấy lần trước đều bị Đại ca tức giận ném xuống.

Rõ ràng nói người kia tốt lắm lại nhìn thấy Đại ca hầm hầm rời đi, An nhi thầm nghĩ khó hiểu.

Là hẳn ở thời điểm nguy hiểm nhất đã cứu tiểu An nhi, còn đối mình ôn nhu như vậy, ôm mình, kêu mình là Tiểu ngoan. Bảo bối nhi nghĩ đi nghĩ lại buổi tối ngày hôm đó, nhìn không được hai má trở nên hồng hồng, chưa bao giờ trước mặt người ở bên ngoài khóc, lại có thể ở trong lòng người đó khóc rống hết nước mắt, một chút hình tượng cũng không có, bảo bối nhi một biến mếu máo, không biết bộ dáng trông như con thỏ kia của mình có phải hay không rất không đáng yêu.

Bất quá, tiểu An nhi trong lòng lại ngọt ngào hồi tưởng, hẳn còn phái người đưa tới lễ vật cho mình, hơn nữa là đợt lúc Đại ca xuất môn mới đưa tới, hiển nhiên là trước khi Đại ca đi vương phủ đã phái người tổng xuất, xem ra, hẳn là không bị bộ dáng khóc thảm của mình dọa chạy đi?

6. Chương 6

Hô..... Hô..... Hô.....

Bảo bối nhi thân ấm nằm trong chăn lại ngủ không được, không biết đêm nay sao lại thế này, bên ngoài gió thổi lớn tựa hồ như sắp có tuyết rơi.

Rầm rập rầm rập rầm rập.....

Đại ca đêm nay từ sớm đã trở lại, Nhị ca lại không trở về, hừ, Nhị ca kia nhất định là đi tầm hoa vãn liễu, còn nói cái danh Hoa Mãn lâu tốt lắm!..... Gia gia đêm nay rất vui vẻ..... tiểu An nhi mơ mơ màng màng nghĩ một ít việc vặt, bỗng ló suy nghĩ đột nhiên đứt quãng Tiếng gió rất lớn..... Tiếng gió?!!!

Rầm rập rầm rập rầm rập..... Đây rõ ràng không phải tiếng gió?! An nhi lập tức ngồi xuống, khó khăn lắm mới nuôi cấy ra một chút buồn ngủ hiện tại đã hoàn toàn chạy mất- vậy đây là thanh âm gì?

Đôi mắt to lập tức trừng lại bên ngoài đại viện! trong lòng mang nhiều hiếu kỳ lẫn quan tâm, tiểu An nhi tuy rằng từ bé được nuông chiều, mỗi người đều hết mực yêu thương, hai nam hài tử trong nhà cũng luôn luôn mặc hẳn nghịch, trừ bỏ phá lệ cẩn thận bảo hộ cũng không cấm hẳn ngoạn nháo, cho nên tuy rằng được nuông chiều, tiểu An nhi vẫn là lá gan rất lớn, hoạt bát hiếu động.

Đẩy ra cái chăn gấm thật dày, An nhi lăn xuống đệm ấm. Đôi chân bạch ngọc bước trên nền đá lạnh buốt, cảm giác đông lạnh khiến hẳn rùng mình một cái. Nhanh đưa chân xỏ vào đôi giày lông xù da dê chặt kín, phủ thêm áo khoác ngoài bằng da, tiểu An nhi quyết định đi thăm dò thanh âm kì quái mình nghe được.

Tiểu An nhi đi vào trong viện “Bình An viên” mà mình trụ, lập tức vì lạnh mà lui thành một quả bóng nhỏ, mùa đông ở phương bắc cho dù là tháng giêng ban đêm cũng vẫn lạnh như thường.

Quả bóng nhỏ đưa mắt dò ở trong sân xem kỹ một phen, chỉ thấy bức tượng hồ tiên Nhị ca hai ngày trước mang về, nhẵn mặt nhẵn mũi trở về phòng lui vào chăn lại nghe thấy loáng thoáng âm thanh khác lạ vang ra từ phía bên phải cửa sổ phòng.

Tiểu gia hỏa không biết trời cao đất dày đột nhiên từ đâu đẩy ra cửa gỗ, một cổ gió lạnh lùa vào trong phòng.

“Nha hô..... Hô.....” thanh âm hưng phấn bị chuyển đi vì nghi hoặc, ánh mắt An nhi cao hứng phấn chấn xông tới chứng kiến đầu tiên chính là một thanh hàn quang của kiếm bắn ra bốn phía, hơn nữa thanh kiếm này liền đặt tại cái cổ nhỏ bé của hắn.

Tự dừng ngồi trong nhà, họa lại từ bầu trời đến. (=||)

An nhi mắt nhìn chăm chăm bảo kiếm đang uy hiếp mạng nhỏ của mình, ách, kiếm này như thế nào lợi hại như vậy? “Cái kia, người có thể cầm chắc kiếm hay không a?” Nếu nhất thời lỡ tay không xong mà tự làm mình bị thương, tiểu An nhi đồng tình suy tưởng, căn cứ vào kinh nghiệm bao nhiêu năm, đối phương đã có thể khó sống.

“Nhờ người, cầu người..... Người đừng..... Đừng lên tiếng.....” Hắc y nhân dùng một tay kia đè lại vai trái của mình, thanh âm khàn và nhỏ mớ hồ, chỉ mở miệng nói vài từ này đã tựa hồ như hao hết toàn thân khí lực.

Nghe được thanh âm đầy lễ phép, dưới tình hình này mà còn nho nhã lễ độ, An nhi không khỏi cảm thấy kính nể. Nghiêng tai nghe một chút, loáng thoáng nghe được xa xa có thanh âm hô hoán tranh chấp.

“Hảo hảo hảo, người đừng khẩn trương, ta không gọi.” An nhi ngồi được trong không khí một tia huyết tinh nồng đặc, “Ách, công tử, người hình như..... đổ máu a.”

Người lạ buồn khổ hừ một tiếng, cánh tay như nhũn ra, kiếm trong tay lỏng xoảng rơi xuống mặt đất, nỗ lực chống đỡ thân mình cũng khiến một đầu ngã ngang. An nhi cả kinh, phản xạ nhảy qua đỡ lấy thân hình đối phương.

“Cái kia, vẫn là nên đi tự thú đi, ách, mặc kệ người đã làm cái gì, chỉ sợ là trốn không thoát..... Vẫn là.....” An nhi vắt hết óc nghĩ ra từ thích hợp để khuyên đối phương lạc đường biết quay lại, ai, thật sự là văn chương khi cần dùng đến lại không moi ra được một từ.

Nghe được lời ấy Hắc y nhân lại thập phần kích động ngẩng đầu la lối: “Nói bậy! Ta cái gì cũng không có làm! Chỉ là thừa lúc ban đêm không có ai mới dụng khinh công bay vào kinh thành, không hiểu ra sao lại bị mười mấy quan binh vây tấn công, còn bị chém hai đao, ô..... Ta như thế nào như vậy..... thật là xui xẻo!” An nhi ngờ ngác nhìn tên tội phạm đen đủi không ra tuổi, dưới ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chỉ nhìn thấy một đôi mắt xán nhạt (tươi sáng nhưng yếu ớt) xanh thẫm như không trung, nhan sắc lại thật là xinh đẹp.

Oa! Ánh mắt thật là đẹp a! Ách, hiện tại không phải là lúc phát biểu cảm tưởng.

Tiểu An nhi hiện tại đối với tên mạng xui này lại nổi lên cái thứ đồng tình không đúng lúc, là đồng bệnh tương lân thôi! Hắn cố sức nâng dậy đối phương, cũng may người này tuy rằng so với An nhi cao hơn một cái đầu, thế nhưng đáng người lại gây yếu, tuy vậy cũng làm An nhi thất tha thất thểu mà đem hắn dìu ra ngoài sân, chỉ vào con đường thông hướng sân của Nhị ca, “Cứ theo con đường này mà đi, trốn qua bên nhà ở giữa kia là tốt rồi, bên kia đêm nay không có ai.”

Lúc này đã nghe thấy tiếng người ồn ào hướng bên này mà đến, An nhi vội đem thuốc trị thương ngoại dụng trên người mình đưa cho hắn, “Đi nhanh đi! Bên này cứ để ta ứng phó!”

An nhi vội vàng tính chạy lại đóng cửa phòng, chưa kịp chạm tới cửa đã có người xông tới trong viện, Thạch Phá Thiên là người thứ nhất xông tới, chớp mắt đã thấy thân ảnh tiểu An nhi, cả kinh nói: “Bảo Bối nhi Bảo Bối nhi! Người không sao chứ?”

Không đợi An nhi tiến lên, đã có người bỏ nhào vào bên người Bảo Bối nhi: “Tiểu Quai, có bại hoại xông loạn, không kinh hách đến người chứ?” Đúng là Long Nghị Vân đêm nay dẫn quan binh đuổi bắt tội phạm.

“Nói thừa! Bảo Bối nhi cho dù kinh hách đến đâu cũng là bị người nửa đêm gọi dậy dọa đến.” Thạch Phá Thiên càng nhìn Long Nghị Vân càng không vừa mắt, hôm nay nửa đêm Lý Khánh Vương gia đột nhiên dẫn một đám người vọt vào “Bình An biệt viện” nói là đuổi bắt tội phạm. May mắn hắn ở nhà, nói không chừng là quý khách của Long Nghị Vân muốn dùng mưu ma chước quỷ vào nhà bọn họ gặp tiểu An nhi, nếu là vậy chắc chắn hắn sẽ đem Long Nghị Vân quăng xuống dưới. Thế nhưng sau khi phát hiện thân sắc Long

Ngộ Vân đích xác lo lắng, trong lòng không chắc thiết giả, mới dẫn bọn hắc đến bên An nhi nhìn xem, thấy bộ dáng của An nhi làm cho lão Đại hắc trong lòng thập phần khó chịu.

Tuy nói là truy tội phạm, thế nhưng nếu đuổi tới Thạch gia, Long Ngộ Vân cũng được, Thạch Phá Thiên cũng thế, hiện tại cũng chỉ là hy vọng tiểu Bảo bối nhi bình an không xảy ra sự tình gì là tốt rồi, về phần tội phạm hiện tại dù có rơi xuống đây ngược lại cũng đã không còn là vấn đề trọng yếu.

Vốn mọi người còn tưởng Bình An nhi vẫn đang chìm trong mộng đẹp ngọt ngào ở trong phòng, lại đều chứng kiến tiểu An nhi ở trong sân, hiện tại mỗi người cũng có thể xác định phạm nhân kia đích thật là chạy đến sân này, bằng không khuya khoắt Thạch gia tiểu thiếu gia chạy ra đây làm gì chứ? Mộng du à?!

Thạch Phá Thiên hiện tại có thể xác định, căn cứ vào bất thường của Thạch gia, quả nhiên tên tặc tử không có mắt kia đã xông vào sân viện An nhi, bất quá xem bộ dáng An nhi là bình an vô sự, hắc cũng thả lỏng người.

Lúc này thủ hạ Long Ngộ Vân chính là đầu mục bắt người cao giọng hỏi:“Thạch Tam công tử, người nhìn thấy tặc tử kia chạy thoát hướng nào sao?” đã lường trước tặc tử kia trúng đao chắc chắn chạy không xa.

An nhi xem tình hình này đã hiểu được chính mình không thể làm bộ như không có việc gì, chính là thật sự cảm thấy được Hắc y nhân có ánh mắt màu lam kia có thể vô tội, vì thế nhân châu (tròng mắt) xoay động, bổ nhào vào trong lòng Long Ngộ Vân.“Ồ..... Ô ô..... Người đừng đi, ta rất sợ

~~?” Hắc đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở bên cổ Long Ngộ Vân, trong lòng khổ công mưu tính cơ hồ muốn đem áo thêu thủ công tinh xảo của hắc cắn thành phá bố (vải rách).

Long Ngộ Vân đau lòng nhìn Bảo Bối nhi rúc sâu thân mình trong lòng hắc:“Chớ sợ chớ sợ, tiểu Quai, ta ở chỗ này bảo hộ ngươi.”

Vốn đã quá hiểu rõ Thạch gia tiểu An nhi, Thạch Phá Thiên biểu cảm thờ ơ lạnh nhạt, cảm giác Bình An nhi hôm nay yếu đuối có điểm khả nghi. Nếu Bảo Bối nhi không có việc gì, còn có tâm tình đùa giỡn tên ngốc đầu Vương gia này,vậy trước hết xem hắc diễn xướng thế nào.

Long Ngộ Vân một bên trừng mắt tức giận bọn thủ hạ vội vã truy tặc, một bên ôn nhu hỏi Bảo bối nhi:“Tiểu Quai, người không phải đã chứng kiến tên bại hoại kia chứ? Hắc dọa ngươi sao?”

Bảo Bối nhi vừa khóc thút thít vừa nói:“Àn, hắc vừa nghe thấy thanh âm của các người liền hướng bên kia chạy!” Hắc chỉ vào một cái đường nhỏ hướng ngược lại, lại bổ sung nói:“Ta nhìn thấy người kia có ánh mắt màu lam!”

“Ánh mắt màu lam?!” Mấy đầu mục bắt người đưa mắt nhìn nhau, xem ra theo như lời hắc tả thì không phải là người bọn họ truy bắt, bọn hắc truy tìm lầm người còn đuổi tới Thạch gia, cái này thật là sai lầm chết người.

Long Ngộ Vân đem nỗi nhớ Bảo Bối nhi mấy ngày nay chôn vào trong lòng, trong lòng không khỏi cuồng tiếu (cười lớn), Thạch Phá Thiên, người định không bằng trời định à! Xem ra hôm nay không bắt được phạm nhân cũng không hắc là chuyện tồi tệ, sai lầm này cũng không cần quá khẩn trương .

Mấy đầu mục bắt người đang trầm nghĩ việc này giải quyết như thế nào để không ảnh hưởng đến thể diện quan gia, lại nghe Khánh Vương gia mở miệng:“Thạch công tử, hiện giờ có thể đuổi không kịp phạm nhân, bất quá người tiếp xúc cuối cùng với phạm nhân này đúng là Thạch tam thiếu gia, để sớm đem phạm nhân bắt được, Thạch tam thiếu gia nhất định có thể cung cấp những căn cứ chính xác có lợi, cũng vì phòng ngừa phạm nhân giết người diệt khẩu, hiện tại phải mang Thạch tam thiếu gia về để tiện công sai (quan sai) bảo hộ cùng với tra án.”

Nội dung vở kịch chuyển tiếp đột ngột, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Long Ngộ Vân nói năng hùng hồn đầy lý lẽ — loại cách nói này? Ai tin à?!

Thạch Phá Thiên cũng bắt đầu nóng nảy, đây không phải là cưỡng ép dân sao?! Một bên cười lạnh nheo lại ánh mắt nhìn chằm chằm tiểu An nhi vẫn đang không dám nhìn thẳng chính mình, một bên nói: “Xá đệ thơ đại, xem ra là mộng kinh hồn nghĩ lầm là thực, chỉ sợ kinh hoàng quá nên nói hươu nói vượn (nói nhảm),

e là không thể cung cấp lời chứng có lợi gì đó, thỉnh Khánh Vương gia thiết – diện – vô – tư rộng lòng giúp đỡ!” tên tiểu An nhi này lại gây ra chuyện đây! Thật là đau đầu!

Long Nghị Vân nghe những lời ấy không chút nào xấu hổ, cũng không tiếp tục quanh co, dứt khoát nói: “Ta là vì tốt cho Bảo Bối nhi, nếu Thạch công tử kiên trì không cho ta đem hắn đi, chỉ sợ ta chỉ có thể sai người đêm nay tìm khắp Bình An biệt viện này, để ngừa tặc tử đối với Bảo bối nhi bất lợi, đành phải mang quân bao vây biệt viện để phòng đào thoát. Còn thỉnh Thạch công tử không nên trách bốn vương gia nhiều dân.” Hiện tại chính là thật sự đang trực tiếp uy hiếp, người không cho ta mang Bảo bối nhi đi ta liền phá cho Thạch gia người long trời lở đất! Để xem người còn dám nói, hừ! (=]] lợi dụng chức quyền)

Vốn không tính toán đem chính mình trở thành yếu nhân (người quan trọng) An nhi vừa nghe trong lòng đã biết Đại ca đã bắt đầu tức giận, cứu người cứu đến cùng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ở trên vai Long Nghị Vân hé ra ủy khuất đáng thương: “Đại ca, vẫn là đừng quấy rầy gia gia phụ thân mẫu thân, An nhi vừa rồi rất sợ hãi, cũng không có người bảo hộ ta. Hiện tại Vương gia ở bên cạnh ta ta mới cảm thấy an tâm hơn, không hề sợ.”

“Bảo Bối nhi hảo ngoan.” trong lòng Long Nghị Vân đều bị công kích đến mềm yếu, “Đừng sợ, ta sẽ vẫn bồi ở bên cạnh ngươi, đảm bảo cái gì tặc tử đều không dám đến! Đi, ta mang ngươi hồi vương phủ!”

“Vậy thật tốt quá!” Hi hi! tiểu An nhi chứng kiến thân ảnh thủ hạ Long Nghị Vân chính là đầu mục bắt người kia thu đội rồi đi, trộm nằm ở trên vai Long Nghị Vân cười rất vui vẻ, lại nhìn sang diễn cảm đại ca đang nhú mày cười lạnh, tâm trạng đặc ý lập tức bay xuống sợ hãi.

Xong rồi, đại ca cáo già này nhất định đã nhìn ra tiểu hồ ly lộ ra đuôi hồ rồi, xem ra chính mình phải sống chết một trận thế nào cũng không thể hướng đại ca tự thú cung khai.

Long Nghị Vân mặc kệ hai huynh đệ này làm cái quỷ gì, hần tay phải kéo lên áo tơi bên cạnh, một tay ôm lấy cả người bảo bối nhi bao bọc trong thân thể ấm áp của hắn, gắt gao ôm thân mình nhỏ xinh trong lòng, cao hứng hồi vương phủ.

7. Chương 7

Khánh vương phủ nửa đêm xuất hiện một vị tiểu tể (con rể).

Vị tiểu tể này không phải ngồi kiệu tới, cũng không phải cưới kỳ mã tới, mà là Khánh Vương gia tôn quý của bọn hắn ôm trở về.

Tuy rằng người này đến Vương phủ vào lúc quá đêm, cho nên đại bộ phận hạ nhân đều đã đi vào giấc ngủ không có chứng kiến, nhưng đến ngày hôm sau toàn phủ nhân trên dưới đều đã truyền khắp tin tức – tiểu khách nhân này cùng ngủ với Vương gia chung một phòng!

Hơn nữa nghe nói, vị tiểu thiếu gia người gặp người thích này chính là người lần trước bị Vương gia lừa gạt hồi phủ Không biết Vương gia đối với người ta làm cái gì..... Lại thấy giường của Vương gia đều bị phá hủy..... Như Ý lang trung cũng bị mời đến xem thương..... Mà thứ.....

Lời đồn đãi đã truyền khắp toàn phủ, mà hai đương sự lại vẫn đang ngủ say trên giường êm nệm ấm.

Trên thực tế đây chẳng thể trách Long Nghị Vân, tối hôm qua trở về đã là quá muộn, Bảo Bối nhi trải qua một đêm gây sức ép đã nằm ngủ say trong lòng hắn, vì thế Long Nghị Vân đương nhiên đem Bảo Bối nhi ôm vào phòng ngủ của mình ổn định giấc ngủ.

Phải biết rằng từ sau chuyện Bảo Bối nhi trên “giường” bị “đè” lần trước, tự mình đã cho người kiến tạo một phòng ngủ không chỉ chắc chắn mà còn ấm áp, như thế sẽ không đến lúc đang ngủ lại sụp đi?!

Ánh nắng xuyên thấu qua chấn song cửa sổ nghịch ngợm chiếu vào thân ảnh hai con người đang ôm nhau ngủ say. Lúc này Long Nghị Vân từ trong mộng đẹp tỉnh lại, An nhi vốn bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực ừng ực một tiếng mới khiến cho hắn nhớ tới sự tồn tại của Bảo bối nhi, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn

phần đô đô đang say ngủ, hàng lông mi đen nhánh linh động, hần cảm giác được tâm tình của mình hiện giờ không chỉ có vui mừng, vốn chưa từng trải qua loại cảm giác cùng người khác nghênh đón thái dương, mà hiện tại hần cảm thấy loại cảm giác này thật sự là rất tốt.

Thường thức gương mặt say ngủ của tiểu tử trong lòng, Long Nghị Vân lại nhớ đến khuôn mặt gương mặt trũng lõm của Thạch Phá Thiên tối hôm qua, nhin không được buồn cười, tuy rằng khó hiểu hai huynh đệ này trước đó mất đi mảy lại không biết làm cái quỷ gì, bất quá nếu hần đã đạt được mục đích của mình cũng không để ý tới nhiều như vậy.

Đúng lúc này chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Long Nghị Vân vẫn không cử động, tiếng bước chân lại đứng ở trước cửa, cùng với tiếng đập cửa nhẹ nhàng là thanh âm trầm thấp của quản gia: “Vương gia, ngài đã rời giường chưa?”

Sợ đem Bảo Bối nhi đánh thức, Long Nghị Vân bất đắc dĩ khoác quần áo đi vào ngoại thính (phòng ngoài) ngồi xuống, bộ dạng uể oải hỏi: “Có chuyện gì vô cùng khẩn cấp a?” Quản gia kia đi theo bên cạnh mình nhiều năm luôn luôn tài giỏi, chuyện không trọng yếu tất sẽ không tới quấy rầy.

Quản gia quả nhiên là vẻ mặt lộ ra bộ dáng khó khăn: “Thạch gia phái người đến đây, cầu kiến Thạch tam thiếu gia.” Loại chuyện này hần như thế nào làm chủ được a? Huống chi Thạch tiểu thiếu gia lại ngủ ngay trong phòng Vương gia, cái này bảo hần cùng người ta như thế nào há mồm?!

Long Nghị Vân cười: “Là Thạch đại hay là Thạch nhị a?!” Nghĩ đến Thạch gia chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Cũng không phải, là Thạch gia quản gia, nói là Thạch đại thiếu gia dẫn hần đến truyền lời cho tiểu thiếu gia.” Còn dẫn theo rất nhiều đồ vật.

“Thạch Phá Thiên quả nhiên có ý đồ.” Long Nghị Vân đối với Thạch Phá Thiên không hề bài xích mà là cảm thấy hứng thú, bất quá mặc kệ là ai, chuyện lớn thế nào cũng phải chờ Bảo Bối nhi tỉnh rồi nói sau, “Phái người truyền đồ ăn sáng, ta vào xem.” Xoay người vào phòng trong, xóc lên màn, chỉ thấy Bảo Bối nhi đã mở ra con mắt buồn ngủ đang bị sương mù che chắn nằm ở chỗ ấy ngẩn người, giống như trong khoảng thời gian ngắn còn không biết người hiện tại đang ở chỗ nào.

Cười đem Bảo Bối nhi bế đứng lên, Long Nghị Vân lúc này mới hơi có chút khó khăn, tối hôm qua bảo bối nhi chỉ sợ là bị quấy rầy làm tỉnh ngủ, cho nên chỉ bọc thêm bên ngoài tấm y một cái áo khoác da mỏng, sau khi ôm nhóc trở về liền trực tiếp cởi bỏ áo khoác tiến vào ổ chăn, hiện giờ mới nhớ tới nhất thời trong vương phủ không có quần áo thích hợp cho Bảo Bối nhi mặc, cho dù lập tức thỉnh người đi làm chỉ sợ cũng không giải quyết được khẩn cấp trước mắt.

Lúc này chợt nghe thanh âm nhỏ nhẹ của nha hoàn: “Vương gia, quản gia gọi ta đưa tới quần áo cho Thạch thiếu gia.” Khẩn cấp trước mắt của Long Nghị Vân xem ra đã được giải.

Đội Long Nghị Vân – kẻ chưa từng hầu hạ người khác giờ phải thay quần áo cho Bảo Bối nhi, lau qua mặt, dùng qua đồ ăn sáng cũng đã qua một canh giờ. Bảo bối nhi lúc này mới biết có người Thạch gia đến, vì thế cùng Long Nghị Vân đi đến đại sảnh.

Thạch gia quản gia cũng là người trước đến nay nhìn tiểu thiếu gia trưởng thành, cho nên An nhi vừa thấy vị lão nhân gia này liền tràn ngập áy náy: “Lâm bá, để người đợi lâu. Người tới có chuyện gì sao?”

Quản gia Lâm bá cung kính nói: “Là đại thiếu gia phái lão nô tới. Sáng nay đại thiếu gia thu được văn kiện khẩn cấp từ Giang Nam, trời còn chưa sáng liền chạy về Giang Nam xử lý sự tình, lúc gần đi đã nói cho lão nô biết tiểu thiếu gia đã nhận lời mời ngụ tại vương phủ. Lão nô liền đi chuẩn bị đưa tới trang phục mùa đông do ‘Bảo Tú tiên’ tân chế mười sáu bộ, còn có một ít vụn vặt gì đó cũng không muốn nói nhiều, phỏng chừng mười ngày nửa tháng còn đủ dùng, đều đã căn dặn đưa cho tiểu Phúc, cho hần ở lại đây hầu hạ tiểu thiếu gia.” Quả nhiên phía sau Lâm bá chính là tiểu Phúc vẫn đi theo bên cạnh mình, Bảo Bối nhi cũng vốn biết lễ ‘giọng khách không át giọng chủ’, vì thế hỏi Long Nghị Vân: “Xin hỏi Vương gia, có thể cho ta đem tiểu Phúc ở chỗ này sao?”

Long Nghị Vân nhìn Bảo Bối nhi lại giả bộ đưa ra bộ dáng một đại nhân gật gật đầu. Nghĩ thầm nguyên lai Thạch Phá Thiên là có chuyện khác quan trọng, chẳng thể trách hôm nay không tới cửa đòi người. Thạch

phủ quần gia quả nhiên hiểu chu đáo, chỉ dự bị mười ngày nửa tháng đã đưa đến mấy ruộng lớn đồ.

Lúc này quần gia còn nói thêm: “Đại thiếu gia còn nói mấy câu quan trọng muốn lão nô chuyển cáo tiểu thiếu gia. Tiểu thiếu gia hành sự luôn lo lắng chu đáo, nhưng trước khi hành sự nhớ... coi chừng hậu quả.” Bảo bối nhi nghe qua đã hiểu được ý là chỉ chuyện tối hôm qua, Lâm bá thấy Bình An nhi gật gật đầu, liền nói tiếp: “Còn có, tuy rằng không có ở nhà cũng nên phụ một ít trách nhiệm, trước khi đại thiếu gia trở về thì sổ sách của những cửa hiệu cùng phòng chữ Thiên đều đưa đến vương phủ.” Bảo bối nhi đối với sự tình này cũng chỉ bất đắc dĩ gật đầu.

Lâm bá đem sự tình nói rõ ràng liền cáo lui trở về. Để lại vẻ mặt đau khổ của Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân nghi hoặc hỏi: “Sổ sách đưa đến nơi này để làm chi?”

“Đương nhiên là cho ta đến xem sổ sách rồi! Còn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi một trận, ai ngờ đại ca lại đi Giang Nam, ngay cả phần của hần cũng muốn ta đến quản!” Bảo bối nhi ai thán cái mệnh đại khổ.

“Người quản sổ sách?!” Long Nghị Vân cực kỳ ngạc nhiên, Bảo Bối nhi không phải mới mười ba sao? Xem bộ dáng nhóc nhỏ xinh thích được người ôm thích làm nũng cũng đã một mình ở Thạch gia đảm đương một phía.

“Những cửa hiệu sinh ý của nhà ta như Tượng Bảo lâu a, Bảo Tú hiên a đều là do ta quản, mà phòng chữ Thiên vốn là trách nhiệm của đại ca, hiện tại hần đi Giang Nam nên hiện thời giao cho ta quản.” Bảo bối nhi uống một ngụm trà thái độ bằng quan không có biện pháp, thương nhân gia tiểu hài tử thực là mệnh khổ.

“Người bao nhiêu tuổi thì bắt đầu quản cái này a?” Xem ra Thạch gia đã dùng lao động trẻ em, chẳng phải có thể lấy tội danh này đi bắt Thạch Phá Thiên sao? Long Nghị Vân trộm cười.

“Không nhớ rõ, từ nhỏ thứ đồ đại ca cho ta chơi đùa chính là bàn tính, từ rất sớm đã bắt đầu giúp hần tính toán sổ sách, hiện tại bắt quá vẫn có một ít sinh ý là cần ta coi sóc mà thôi.” theo như lời bọn họ nói thì cái loại này gọi là tiểu thần đồng, không cần sùng bái ta, đừng quên ta là người của Thạch gia.

8. Chương 8

Kinh thành sau khi vào đêm chẳng những không quạnh quẽ mà lại còn đặc biệt tương phản càng thêm náo nhiệt phi phàm, bày biện ra một cảnh tượng phồn vinh bất đồng..

Tiêu hồn độc nhĩ tình, vô tận ôn nhu hương. (nơi có thể thuốc ta mất hồn chỉ có Ôn Nhu Hương)

Ôn Nhu Hương là thanh lâu có quy mô lớn nhất trong kinh thành, mỗi cô nương nơi này chẳng những là một cảnh hoa mẫu đơn, mà ca nghệ cầm ki lại không ai không thạo. Mỗi đêm tới đây tầm hoan tác nhạc (vui chơi tìm lạc thú) đều là những vị quan to hiển quý, mỗi người ra tay xa xỉ, các cô nương tất nhiên là xuất ra tất cả vốn liếng chiêu thức chỉ mong giành được càng nhiều khao thưởng từ các đại gia.

Đêm nay ngoài cửa Ôn Nhu Hương xuất hiện ba vị khách quý thập phần kỳ quái. Ba vị công tử này một vị áo trắng phiêu phiêu, tiêu sái phong lưu, cười đến tí mắt giống như vừa mới nhặt được mấy trăm lượng bạc, một vị khác tướng mạo anh tuấn, khí khái uy nghiêm, chính là trên mặt diễn cảm lại giống như là vừa mới xuất môn chân đã bị đánh phân chó vậy, so sánh bình thường chỉ có Tiểu công tử ở giữa hai người đang cười híp mắt, phần mài ngọc thể, làm cho người ta vừa nhìn nhin không được muốn ôm chặt lấy mà hôn, chính là nhìn vị Tiểu công tử này cũng thấy vẫn còn tính trẻ con, nhìn qua vóc dáng bắt quá mới mười hai mười ba tuổi, này này này..... Sao lại đưa nhi đồng tới mấy nơi này, thật sự là làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Long Nghị Vân đứng ở cửa thanh lâu lòng tràn đầy mất hứng, đều là do tên Như Ý chết tiệt này chạy đến nhà hần nói hưu nói vượn, còn làm cho Bảo Bối nhi nghe được.

Buổi sáng hôm nay.

“Ha ha ha ha! Long Nghị Vân, ta hôm nay mới phát hiện nguyên lai ngươi thích trẻ con chưa phát triển a! Như Ý hôm nay đến vương phủ lại chứng kiến Long Nghị Vân không đi phá án mà lại ở nơi này cùng tiểu An nhi chơi trò bắt chim, quả thực là cười lẫn cười bò.

“Ngươi cũng rảnh rang không về Xuân đường xem bệnh lại chạy đến chỗ ta làm cái gì?” Long Nghị Vân thập phần căm tức, người này tìm hấn chắc chắn không có chuyện gì tốt. Bảo Bối nhi cũng bủ môi, hấn sắp sửa bắt được con chim lại bị tên này dọa chạy mất, bây giờ còn bồi gã ở trong này uống trà nói chuyện.

“Ha ha ha ha..... Ta tìm ngươi đương nhiên là chuyện tốt! Đêm nay Ôn Nhu Hương có Tây Vực mỹ nữ khiêu vũ, gọi ngươi cùng đi hưởng thụ một chút.” Như Ý hướng về phía Long Nghị Vân nháy mắt mấy cái, hấn phải giúp tên bạn tốt trường kỳ không có nữ nhân này làm dịu đi, nếu không lại đối với Thạch gia tiểu An nhi hạ độc thủ không chừng.

Hai người đều không chú ý tới con mắt đen lúng liếng của Bảo Bối nhi đang đổi tới đổi lui, Long Nghị Vân trừng mắt nhìn Như Ý một cái:“Không có hứng thú!”

“Ta có hứng thú!!!” Bảo Bối nhi ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng Long Nghị Vân nhin không được gờ tay lên nói.

Trà trong miệng hai người thiếu chút nữa toàn bộ phun ra, Như Ý một bên ho khan một bên nói:“Tiểu tử kia, ngươi mới mấy tuổi, muốn đi đến mấy nơi đó vẫn còn sớm a!” Huống chi với hấn mà nói, cái cốt yếu không phải là nghe hát hay xem khiêu vũ mà là lúc mãn tường không nên xuất hiện nhi đồng a , hắc hắc hắc hắc..... (==”)

Bảo Bối nhi cảm thấy được kỳ quái hỏi:“Không phải là xem khiêu vũ sao?! Này còn phân tuổi lớn nhỏ sao? Ta biết khi Nhị ca lớn giống ta như vậy liền thường đi vào trong đó ngoạn rồi!” Cái nơi này nghe nói đã là nam nhân thì phải đi, hấn cũng phải đi kiến thức một chút a!

“Cái gì?! Thạch Kinh Thiên sớm như vậy đã?!” Như Ý thật sự là giậm chân đấm ngực, không nghĩ tới Thạch Kinh Thiên so với hấn vốn nổi danh kinh thành công tử nhà giàu hiểu sự còn sớm hơn! ‘Đúng vậy đúng vậy! Đều là nam nhân thôi! Ta cũng là mười mấy tuổi đã bắt đầu thông thuộc từng ngõ nhỏ kỷ nữ trong kinh thành rồi!’ Sợ bị so sánh là thua thiệt Thạch Kinh Thiên, Như Ý lập tức sửa miệng.– lời của hấn vừa nói ra bị Long Nghị Vân nhìn chằm chằm đã tự động tiêu âm : Uy uy uy! Lão huynh! Loại sự tình này không có gì hay ho mà đem so sánh a?!

“Bảo Bối nhi ngoan, nơi đó không phải dành cho tiểu hài tử ngươi đi.” Long Nghị Vân quả thực muốn té xỉu, cái tên Thạch Kinh Thiên kia cũng thôi không nói, đến cả tiểu Bảo Bối nhi của hấn cũng muốn đi nơi đó “Ngượn”?!

“Ta muốn đi! Ta là nam hài tử vì cái gì không thể đi?” Bảo Bối nhi ở trên đùi Long Nghị Vân xoay người quay mặt về phía Long Nghị Vân cầu xin:“Được không? Bảo Bối nhi muốn đi!”

Đôi mi cong vút chớp động, cánh môi bình thường vốn đã tựa đoá hoa giờ như xuân phong thổi tới, Long Nghị Vân bất tri bất giác đáp:“Hảo!” Chỉ nghe một tiếng hoan hô, Bảo Bối nhi ôm cổ Long Nghị Vân ở trên mặt hấn lung tung hôn hai cái:“Ngươi thật tốt! Ta thích nhất ngươi!” Ha ha a, chiêu kèm theo này của Bảo Bối nhi luôn hữu dụng a, cho dù ngươi muốn đổi ý cũng không được! Ánh mắt An nhi cười đến rạng rỡ thực giống một tiểu hồ ly.

Long Nghị Vân vẫn đứng tại chỗ, xúc cảm ấm áp trên mặt vẫn còn giữ, mấy ngày nay cùng Bảo Bối nhi ngoạn chung quanh cũng không có được loại đãi ngộ này, Long Nghị Vân cũng không rõ hiện tại trong lòng là loại tư vị gì, bất quá hấn cũng không thấy khóe miệng luôn luôn nghiêm khắc lại hướng về phía trước cười cười, hấn biết, hấn thích thứ tư vị này.

Như Ý nhìn hai người trước mắt một thì đang cười gian, một thì đang ngây ngô cười, bản thân chỉ cảm thấy đau đầu, Thạch Phá Thiên Thạch Kinh Thiên nếu biết bọn hấn mang tiểu An nhi đi thanh lâu không biết sẽ có diễn cảm gì a?!

Vì thế đêm nay trong Ôn Nhu Hương đã hiện ra tổ hợp kỳ quái phía trước, tuy rằng cảm thấy kỳ quái, chính là chỉ cần có tiền thì dù là loại người nào cũng không có ý kiến, vẫn là mặt đầy tươi cười đem ba người mời vào bên trong.

Bảo Bối nhi lần đầu tiên đến loại địa phương này cảm giác thập phần mới mẻ, cứ thế hết nhìn đông tới nhìn tây, chứng kiến cách ăn mặc diêm dúa lẳng lơ của các vũ cơ đi qua liền thấp giọng kêu “Oa! Oa! Oa!” không ngừng, cũng không để ý Long Nghị Vân ở bên cạnh sắc mặt khó coi như thế nào, tên tiểu oa nhi này thật sự là qua sông đoạn cầu.

Như Ý nhìn thấy sắc mặt hai người thập phần buồn cười, còn Long Nghị Vân đang trừng mắt với vũ cơ sắc mặt lại thập phần khó coi, ánh mắt như hàn băng làm cho nha đầu rót rượu đều nơm nớp lo sợ, tiểu An nhi lại vui vẻ xem đông xem tây, ngẫu nhiên há mồm ăn thức ăn Long Nghị Vân ụy đến miệng.

Ba người ngồi trong đại sảnh Ôn Nhu Hương chờ xem Tây Vực vũ cơ biểu diễn, trên lầu đã có một số người thập phần sốt ruột. Phong Tiểu Dao đã sớm nhận ra Khánh Vương gia cùng Như Ý, không lâu sau khi nàng vào kinh thành cũng chính là thời điểm Tiết Nguyên Tiêu từng được ngồi cạnh hầu hạ Khánh Vương gia. Thế nhưng không đợi nàng cùng Khánh Vương gia tạo nên quan hệ đã thấy Khánh Vương gia bị người kêu đi, áp chế lòng tràn đầy tức giận, nghĩ đến Như Ý vẫn coi như là hàng thượng đẳng, vốn nàng đang cùng Như Ý đàm tiếu thì Như Ý cũng lại bị kêu đi, ngày đó nàng một mình trở lại Ôn Nhu Hương suýt nữa đã bị tỷ muội cười vào mặt.

Hôm nay thật vất vả lại gặp được hai kim chủ kia, hai người này cũng không lên lầu mà chỉ ngồi ở dưới, Phong Tiểu Dao lại không muốn tự hạ giá trị con người mình đi xuống lầu tiếp khách nên ở trên lầu một bầu sốt ruột.

Trên sân khấu những vũ cơ phấn khích biểu diễn, kỳ thật chỉ có Bảo Bối nhi là đang chuyên tâm xem, trên thực tế các vị đại gia đến nơi đây tâm hoan tác nhạc có mấy người là vì đặc biệt xem ca vũ mà đến?! Đều là ở nơi đó cùng các cô nương ngồi cạnh trên đài.

Mà Long Nghị Vân trong mắt cũng chỉ có Bảo Bối nhi, nhìn thấy Bảo Bối nhi biểu cảm thích thú nhả mồm cười, vội vàng vì nhóc gấp rau châm trà, Như Ý nhìn thấy chỉ cảm thấy buồn nôn, có Bảo Bối nhi ở đây lại ôm ấp không dám buông ra mà vui đùa, trong lòng âm thầm hối hận không nên đi vương phủ chọc tới hai vị cừu nhân này. Lúc này một tiểu nha đầu đến bên bàn ba người này đưa lên một bầu rượu hành lễ nói: “Như Ý công tử, đây là Túy hồng nhan, cô nương nhà ta riêng thỉnh công tử ném thử.”

“Cô nương nhà ngươi là?!” Như Ý nghe thấy huyền cơ (ẩn tình) liền hiểu rõ tình ý cao thượng, đôi mi nhíu lại, hiểu ý cười.

Tiểu nha đầu kia mặt đỏ hồng: “Cô nương nhà ta là Phong Tiểu Dao, đã từng cùng công tử ra mắt.”

“Rượu kia là thỉnh riêng cho Như Ý sao? Như vậy hình như là không công bằng a?” Bảo bối nhi từ đuôi lông mày đến khóe mắt đều là ý cười hỏi tiểu nha đầu kia, nói lầm bầm ‘hừ, đừng tưởng rằng Bảo Bối nhi tuổi còn nhỏ, Bảo Bối nhi biết rồi! Tới nơi này thì phải uống rượu, Bảo Bối nhi còn chưa từng được uống, tốn công sức tới được đây thì không thể tay không mà về a.

Tiểu nha đầu vừa nhìn thấy tiểu An nhi thì ngẩn ngơ, vị Tiểu công tử này thật giống như một pho tượng bạch ngọc búp bê, thanh âm thanh thúy còn mang theo đồng âm (non nớt), mặt nàng liền đỏ hơn: “Như thế nào lại vậy? Tiểu công tử cứ việc dùng, một bầu rượu này chỉ sợ là không đủ, trên lầu trong phòng của cô nương chúng ta còn nhiều rất nhiều!” Nàng liếc mắt nhìn vũ cơ trên đài đã kết thúc màn nhảy, “Vừa đúng lúc ca vũ cũng đã kết thúc, nơi này lại âm ỹ như vậy, không bằng thỉnh vài vị khách quý đi tôn (dời bước), trong phòng cô nương nhà ta rất là thanh tĩnh.” Thật là một nha đầu lanh lợi.

Bảo Bối nhi lập tức cao hứng, “Hảo hảo hảo, nhất định đi nhất định đi.” Ánh mắt lại nhìn Long Nghị Vân. Long Nghị Vân bắt đắc dĩ, đành phải đứng dậy, “Đi thôi! Trước mặt dẫn đường!” Đợi tiểu ngoan đầu này ở đây ngồi dưới đài cầu xin hân trước công chúng còn không bằng chính mình nhanh chóng đầu hàng trước.

Như Ý cười hì hì tiêu sái đi trước, Long Nghị Vân ở phía sau chú ý Bảo Bối nhi, sợ tiểu Bảo Bối nhi lại giống như vài ngày trước vừa liếc mắt một cái không thấy được liền đụng tới đá ngã sấp xuống, nói đến cũng lạ, từ ngày Bảo Bối nhi ở bên cạnh hẳn đều không xảy ra việc gì, người đang đi cách ở trước mắt hẳn

không chừng sẽ gặp chuyện gì cho nên hấn vì thế đau lòng không dám đi trước, chỉ có chính mình tận lực nhìn chăm chăm phía sau.

Bảo Bối nhi vui vẻ vào khuê phòng Phong Tiểu Dao, nguyên lai khuê phòng nữ hài tử là như vậy a? Bảo bối nhi còn chưa từng nhìn thấy mà! Hấn không biết phòng do thanh lâu bố trí cùng phòng của gia đình bình thường vốn là bất đồng.

Phong Tiểu Dao là hoa khôi do lão bản của Ôn Nhu Hương dùng nhiều tiền từ sông Tần Hoài mua về, tuy rằng lúc tới kinh thành giá thị trường cũng không tốt như lão bản sở liệu thế nhưng kiếm tiền cũng không ít cho nên nơi ngụ của nàng cũng là phòng nhất đẳng trong Ôn Nhu Hương.[dù sao cũng xem như nhân tài nơi khác tiến cử]

An nhi mở to con ngươi đen nhánh thoả mái nhảy lên ngồi trên nhuyển tháp(giường mềm) trong phòng, hưởng thụ huân hương trong lư hương, thẳng chuyển hướng nhìn về phía Phong Tiểu Dao sơn son mĩ mại bên cạnh lan can, vừa nhìn thấy gương mặt kiều mỵ của nàng liền toát ra một nét thoáng hiện kinh ngạc, nhìn thấy trên búi tóc đen nhánh kia cắm đầy trâm cài tóc sổ chỉ vàng bạc châu ngọc đang nhẹ nhàng bước, An nhi thấp giọng nể sợ nói với Long Nghị Vân:“Thật là lợi hại! Cài nhiều trâm như vậy!” Mấy thân hấn cũng không mang nhiều thứ như vậy trên đầu.

Long Nghị Vân mắt không chút để ý nhìn dáng vẻ thướt tha mềm mại của Phong Tiểu Dao đang đi về phía bọn hấn mà chỉ biết chú ý tới trên người Bảo Bối nhi, thuận miệng đáp:“Phải không?” Nữ nhân trên đầu không phải đều giống nhau sao?

Phong Tiểu Dao bộ dáng kiều mỵ quả nhiên là phong tình vạn chủng mê sát nhân, chỉ tiếc Khánh Vương gia mĩ mắt cũng không hướng nàng chớp một chút, tuy rằng âm thầm cảm rằng thế nhưng nàng có thể nào không tận dụng chuyển này, vẫn là mặt tươi cười chào nói:“Như Ý công tử, Khánh Vương gia, Nguyên tiêu từ biệt đến nay không thấy nhị vị. Thứ Tiểu Dao mắt vựng về, vị Tiểu công tử này là?”

Vị Tiểu công tử này nhìn qua tuổi không lớn lại một thân quý khí, quần áo một màu trắng tinh khiết thêu lên hồng ngư lục nhật tượng trưng cho ngũ phúc tới nhà, vừa đẹp lại độc đáo. Ngay cả Khánh Vương gia đều cẩn thận để ý như thế, Phong Tiểu Dao không thể không âm thầm cân nhắc nghiêng ngả thân phận vị khách quý này.

Như Ý mỉm cười nói:“Vị này là Thạch công tử, Bình An nhi, cũng như Phong cô nương đều là Giang Nam nhân sĩ.”

An nhi nghe vậy gật đầu nói:“Đúng vậy a! Nhà của ta ở bên cạnh Tây hồ.” Lại quay đầu hướng tiểu nha đầu kia nói:“Người không phải nói lên lầu liền có nhiều rượu uống sao?” Hấn tâm tính nhi đồng chỉ nhớ mỗi chuyện uống rượu, nếu đến đây nơi này mà không như lời Nhị ca vừa uống rượu vừa có kỹ nữ hầu trở về chẳng phải là bị Nhị ca thối kia cười chết sao.

Phong Tiểu Dao mặt tươi cười đến gương gao,vị này đến tốt cùng là đến nơi này của nàng làm gì? Vừa quấy vừa phá sao? Nhưng là vẫn là cười nói:“Công tử nếu muốn uống rượu, Tiểu Dao sẽ không làm mất hứng. Tiểu thúy.” Nàng hướng tiểu nha đầu đưa mắt ra hiệu, tiểu nha đầu vội vàng lui ra.

Một hồi sau tiểu nha đầu đã nâng cốc đưa đến cấp ba người châm rượu, lại điểm thêm huân hương, liền lặng lẽ lui xuống.

Giờ phút này Long Nghị Vân cũng không còn biện pháp ngăn cản Bảo Bối nhi uống rượu, nghĩ trong thời tiết lạnh thế này rượu có thể làm ấm cơ thể, uống một chút cũng không trở ngại. Bảo bối nhi ngửi ngửi, rượu này có hương vị thuần cam liệt (nồng hương cam), cũng không khó uống, liền cười híp mắt ôm chén rượu chậm rãi uống.

Mấy người thả dâm thả ẩm (chuyện trò phiếm), trên thực tế đa số là Như Ý phong lưu nói cười cùng Phong Tiểu Dao.

Long Nghị Vân uống uống, phát hiện Bảo Bối nhi trong lòng hơi thở có chút không xong, nghi hoặc nói:“Tiểu Quai, làm sao vậy? Có phải có gì không thoả mái hay không?”

“Huân hương này ta ngửi được cảm thấy không thoả mái.” Bảo Bối nhi cũng hiểu được đầu đã hơi hơi choáng, có một chút khó chịu.

Long Nghị Vân vừa nghe lập tức đi đến lư hương bên cạnh đem huân hương tắt đi, một bên nói: “Như Ý người xem xem bảo bối nhi có phải thích ứng không được huân hương này hay không ? Bằng không hồi phủ chẩn trị một chút.” Lúc trước khi Bảo Bối nhi ở vương phủ cũng từng cảm thấy trong thư phòng có mùi hoa làm gay mũi, lúc ấy nha đầu hầu hạ cũng không để ý, đợi đến tối hần trở về mới phát hiện trên người Bảo Bối nhi xuất hiện những vết hồng dài ứng trên da, ước chừng qua ba ngày mới đi xuống, hiện giờ hần không thể giảm lên vết xe đổ.

Như Ý trong lòng buồn cười, huân hương này có một tia khiêu tình hương khí (xuân được ==), hần đã sớm biết nhưng không nói toạc ra, xem ra tiểu Bảo Bối nhi tuổi quá nhỏ nên hưởng thụ không nổi, hần cũng không hoảng hốt. Chỉ là nói: “Tiểu tử kia nói không chừng là tử lượng không tốt.”

Phong Tiểu Dao vừa nghe sợ rằng vận mệnh bị thắm vào đêm nguyên tiêu của mình có thể sẽ lặp lại liên vội vàng nói: “Vị Tiểu công tử này có phải say rồi hay không? Nếu không tới phòng Tiểu Dao nghỉ ngơi một chút? Thân mình không thoải mái chỉ sợ nhiễm phong hàn thì không tốt.” Sớm như vậy đã vội trở về, còn muốn đem Như Ý mang đi, nàng còn có cơ hội gì mà ra tay?!

Nàng lúc này đứng dậy vòng qua bàn đi đến bên cạnh An nhi muốn đỡ nhóc đi lên giường nàng nghỉ một chút, như thế sẽ làm cho hai vị khách quý này đợi thêm một lát.

Bảo Bối nhi đầu đã có chút choáng váng, lúc này Phong Tiểu Dao đi tới hần cũng không còn chú ý, chính là ai ngờ đến khi Phong Tiểu Dao hướng hần cúi đầu thì lại có cây trâm vàng nặng tựa sập trượt xuống dưới “Phanh” một tiếng rớt xuống đầu Bảo Bối nhi rồi lại rơi trên mặt đất.

Long Nghị Vân vừa tắt bỏ huân hương lại nghe Bảo Bối nhi “Ồi chao nha” một tiếng, vội chạy lại đẩy tay Phong Tiểu Dao ra ôm lấy bảo bối nhi. Thanh âm nhỏ nhẹ hỏi: “Tiểu Quai, như thế nào rồi?”

Bảo bối nhi bị hần hết ôm rồi lại nắn, men rượu cũng đã có chút dâng lên, chỉ cảm thấy trong lòng buồn nôn muốn ói, đột nhiên hét lên: “Đau quá, có cái gì rớt xuống đầu ta?”

Long Nghị Vân vội vã nhìn vết u trên đầu: “Ngoan, chỉ là một cây trâm, không đau không đau, ta xoa xoa cho người.”

“Chẳng thể trách mẫu thân cũng không mang nhiều trâm như vậy.” Bảo Bối nhi thì thào nói, “Ta muốn ói, chúng ta hồi phủ đi. Ta không chơi nữa.”

Long Nghị Vân không ngớt lời đáp: “Hảo hảo hảo, chúng ta trở về.” Cũng không quản Như Ý, ôm Bảo Bối nhi đứng dậy bước đi.

Hai người ở trong này lại đại diện vở buồn nôn, Như Ý thật sự cảm thấy buồn cười lại bất đắc dĩ, thấy Long Nghị Vân đi rồi cũng không kêu mình lại, trong lòng vừa mừng thầm đã thấy Long Nghị Vân đi tới cửa quay đầu lại quét mình một cái, “Trở về cấp Bảo Bối nhi nhìn xem, còn không mau tìm thuốc giải rượu.”

Không thể nào??? Đây là tiếng lòng Như Ý đồng hoà cùng Phong Tiểu Dao, cuối cùng Phong Tiểu Dao vẫn là nhìn thấy Như Ý không tình nguyện rời đi, “A a a.....” Nghe nói, đêm đó Ôn Nhu Hương truyền đến tiếng kêu thất thảm cực kỳ thê lương.

9. Chương 9

Khánh vương phủ.

Bỏ qua mấy ánh nhìn khác thường vẫn không thể lay chuyển được tâm trạng thập phần lo lắng cho Bảo Bối nhi của Long Nghị Vân, Như Ý ngồi xuống kiểm tra An nhi, đương nhiên lần này là dưới giám sát của Long Nghị Vân, hần không hy vọng thăm kịch lại phát sinh, lần trước chính mình hơi chút vô ý liền nhìn thấy hai người kia không biết làm gì lại khiến cái giường lớn sụp thê thảm.

Nguy rồi! Như Ý thầm nghĩ trong lòng! Hần nhìn nhìn tiểu An nhi thoáng thở dồn dập, hai má đã ứng hồng, thật sự không có can đảm nói cho cái tên Long Nghị Vân đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm kia, Phong

Tiểu Dao tuy hạ khiêu tình huân hương nhưng đối với hai người bọn họ không có một chút hữu dụng, chính là đối với An nhi lại nổi lên tác dụng rất lớn.

Làm sao bây giờ a? Phải biết rằng từ xưa đến nay bất luận cái dạng thần y gì đều có rất ít người giải được xuân dược, Như Ý đương nhiên cũng đối với ngành học chuyên môn này chưa từng nghiên cứu qua, nhất là đối với hắc mà nói, trúng phải xuân dược này cứ tùy tiện đi một gian thanh lâu nào đó có thể lựa chọn để giải được còn nhiều mà, tội gì làm ra giải dược hại người hại mình, còn không bằng hảo hảo hưởng thụ một phen ý tốt của kẻ hạ dược.

Chính là..... Nếu giờ phút này hướng Long Nghị Vân đưa ra cái loại lý luận thiên kinh địa nghĩa (lẽ thường tình) này, chỉ sợ hắc lần này thần y sống sẽ biến thành thần y chết a..... Kể thừc thời mới là trang tuần kiệt, Như Ý này tất nhiên vẫn luôn tự xưng là tuần kiệt, giờ phút này hắc khẽ cười nói:“Chỉ sợ là An nhi uống nhiều rượu quá! Ta nói không có chuyện gì người lại lo lắng quá thế. Như vậy đi, ta cho hắc một chén canh giải rượu, gọi người nhanh chóng đem lên, người lập tức cho hắc uống, phỏng chừng sẽ không có vấn đề gì.”

Như Ý thoăn thoắt nhanh chóng mở ra thùng thuốc, âm thầm kê đơn dược thanh nhiệt, nghĩ nghĩ, lại xuất ra một viên thuốc ngủ làm cho Long Nghị Vân trước uy An nhi nuốt vào,“Hắc ăn dược này trước hết sẽ tốt hơn.” Tiểu Bảo Bối nhi, không phải Như Ý ca ca không cứu người, chỉ là người sớm uống thuốc ngủ phỏng chừng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Long Nghị Vân một lòng chú ý đến An nhi, Như Ý trộm xoa xoa mồ hôi lạnh, hy vọng không có việc gì, hắc đang tưởng tượng hình ảnh mình trở thành tù trốn trại bị Lục phiến môn đuổi bắt khắp cả nước, lại còn lo lắng đến lực lượng của Thạch gia, âm thầm rùng mình một cái, Như Ý vội hỏi:“Ta mang theo người trở về Xuân đường của ta bốc thuốc, đi trước đây.” Vẫn là đi về trước chuẩn bị tốt việc chạy trốn thì hơn!

Không để ý đến Như Ý hỏi hắc rời đi chuẩn bị trở về đóng gói hành lý bỏ trốn, Long Nghị Vân nhìn thấy Bảo Bối nhi say ngã vào trên giường, không tìm được âm thầm thở dài, tiểu Bảo Bối nhi này cái gì cũng đều ham thích đồ mới mẻ muốn học người ta uống rượu có kỹ nữ hầu, ở nơi đó uống một ly lại một ly, thế nào biết rượu này tác dụng chậm lại mạnh, hiện tại say thế này.

Bảo Bối nhi lúc bắt đầu chỉ cảm thấy có nhiệt nóng, một lát sau lại ở trong lòng Long Nghị Vân xoay đến xoay đi, giờ chỉ cảm thấy trừ bỏ nhiệt ra còn có từng đợt buồn ngủ nảy lên, men rượu hỗn loạn ngã vào trong lòng Long Nghị Vân.

“Vương gia, canh giải rượu đây.” Thị nữ vừa mới bưng lên canh tỉnh rượu thừa dịp Long Nghị Vân không chú ý trộm ngắm người trên giường, ha ha a, nghe nói Vương gia đem tiểu thiếu gia Bình An nhi nhà người ta chuốc rượu quá chén!

“Đặt ở nơi đó, đi xuống đi.” Long Nghị Vân không quay đầu lại, nhẹ giọng kêu thị nữ lui ra.

Bảo Bối nhi đối với hết thấy sự việc bất giác mờ mịt, đầu tựa vào trong lòng Long Nghị Vân nhẹ nhàng mà cọ cọ, trên mặt nhợt nhạt ý cười giống như là người đang lạc vào mộng cảnh ngọt ngào, làm cho người ta có chút không đành lòng đánh thức:“Tiểu Quai, tiểu Quai..... Người tỉnh tỉnh!” Long Nghị Vân nhẹ nhàng phe phẩy Bảo Bối nhi, thử lay nhóc tỉnh lại.

Mưu cầu thanh tỉnh Bảo Bối nhi cực lực mở ra mí mắt nặng trĩu, chớp chớp con mắt to tươi sáng, cố gắng nửa ngày rốt cục vẫn là buông tha cho trông mắt đang khao khát nhắm lại để ngủ, thân mình như muốn hướng đến nguồn nước ấm áp.

Long Nghị Vân nhìn thấy bộ dáng giãy dụa đáng yêu của nhóc bất giác cười,“Tiểu Quai, người trước đứng lên được không?” người đã ửng hồng vì say, nếu hiện tại không uống canh giải rượu chỉ sợ sáng mai đầu của tiểu Quai sẽ rất đau. Hắc bây giờ còn không biết một chén canh sao có thể giải tỏa cơn nóng trong người.

Bảo bối nhi cảm thấy chính mình thập phần thanh tỉnh, Long Nghị Vân nói cái gì hắc đều nghe được rành mạch, chính là bất kể như thế nào cũng không mở ra được mí mắt nặng trĩu, hắc hiện tại vừa nóng lại buồn ngủ, Long Nghị Vân vẫn còn lay hắc, hắc đành phải làm nũng lớn tiếng nói:“Bảo Bối nhi mắt mở không ra.”

Bảo Bối nhi tự mình nghĩ thanh âm đã rất lớn, chính là xem ra đối với Long Nghị Vân chẳng qua là thấy

đôi môi giống như đóa hoa của Bảo Bối nhi nhẹ nhàng mấp máy vài cái, thấy nhóc không còn sức lực mà nói, đành phải bắt đắc dĩ đem cái lỗ tai hướng đến cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bối nhi, nín thở nói: “Bảo Bối nhi nói cái gì?”

Bảo Bối nhi bắt đắc dĩ cau cái mũi, lại thực cố gắng giãy dụa nói: “Bảo Bối nhi nóng quá, hảo khó chịu a!” Hai cánh môi như hoa mềm mại khinh động, nhiệt nóng hơi thở phun vào lỗ tai Long Nghị Vân.

Long Nghị Vân chỉ cảm thấy một trận khô nóng bỗng nhiên dâng lên, vì che giấu đành phải lớn tiếng gọi: “Bảo Bối nhi, ngoan, mau đứng lên, uống ngay canh tỉnh rượu lại ngủ tiếp.”

Muốn ngủ lại không thể ngủ, Bảo Bối nhi cực kỳ giận dữ, mang hết sức lực phần nộ rốt cục cũng mở được mắt: “Người ta buồn ngủ rồi!!! Ô.....” Bảo Bối nhi dùng hết toàn thân khí lực hô lên thanh âm vừa mỉa mai vừa oán giận, cực kỳ giống tiểu miêu bị đánh thức đang ra sức làm nũng, cố gắng trợn to ánh mắt giống như mỉa mai, lúc này lại mở ra cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái, con ngươi trong suốt rơi ra một giọt nước mắt. Ánh mắt ngập một tầng nước mênh mông, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa cổ bạch ngọc nhàn nhạt, cái miệng đỏ au hợp thành một loại phong tình nói không nên lời.

Hắn..... Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt kiều diễm khả ái như vậy của Bảo Bối nhi! Long Nghị Vân trong lòng chấn động, toàn thân đều mềm yếu.

Đôi môi anh đào hồng thắm ngào ngạt tựa như là thượng phẩm bàn đào hé mở, lý trí Long Nghị Vân đột nhiên bị đánh mất, không chút nghĩ ngợi cúi người hưởng thụ phần môi ngọt ngào.....

“Trời ạ! Ta đang làm cái gì?!” Xúc động bất thường trên người làm cho lý trí Long Nghị Vân đột nhiên xuất hiện, vội vàng đẩy ra thân thể mềm mại vẫn đang gắt gao leo lên trên người mình.

Giống như là sấm sét giữa trời quang, Long Nghị Vân đột nhiên minh bạch.

Khi mới gặp, hình ảnh một tiểu Bảo Bối nhi diễm đạm đáng yêu bị người giẫm trẫm.

Đến khi gặp lại, tiểu Bảo Bối nhi yếu đuối bị kinh hách khiến hắn chỉ muốn ôn nhu bảo hộ.

Sáng sớm khi mơ màng tiểu Bảo Bối nhi ở trong lòng hắn làm nũng.

Làm Thạch gia tiểu đương gia, tiểu Bảo Bối nhi mặc dù không thể một mình đảm đương lại cố gắng phụ trách một phía quyết không trốn tránh trách nhiệm.

Còn có một tiểu Bảo Bối nhi mỗi một lần gặp được sự tình bất hảo lại vẫn sáng sủa lạc quan không oán trời trách đất.

Nguyên lai, một bộ dáng tiểu Bảo Bối nhi đáng thương nước mắt lăn lăn mới lần đầu gặp liền lập tức khắc vào tim của hắn. Sau một thời gian chung sống, hắn gặp được một tiểu Bảo Bối nhi thông minh lanh lợi lại không tùy hứng, tính nết mười phần trẻ con, mỗi một bộ dáng đều làm cho hắn tâm động sinh lòng si mê.

Nguyên lai, hắn đã sớm yêu tiểu Quai mà không biết.

Long Nghị Vân ánh mắt phức tạp nhìn Bảo Bối nhi tựa vào trên người hắn, đáng yêu như vậy, khờ dại như vậy, ngây thơ như vậy, toàn tâm toàn ý đối với hắn tín nhiệm ỷ lại, hắn hẳn là cảm thấy được thống khổ, cảm thấy được giãy dụa, cảm thấy được chính mình tội ác tày trời, lẽ trời không dung..... Chính là vì cái gì? Hắn hiện tại trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào? Chỉ cảm thấy chính mình hai mươi ba năm nay chưa bao giờ vui mừng thế này? [tiểu Hà cuồng hân: Đây chứng minh người trời sinh chính là hoàn toàn biến thái. Long Nghị Vân giờ chân tung cước, tiểu Hà hóa thành sao băng trên trời.....]

Vừa mới phát hiện chính mình đã yêu Bảo Bối nhi, tiểu bảo bối lại không một tia phòng bị say ngã vào trong lòng mình, giờ phút này tựa như một đứa trẻ con ngủ say trước mặt lão hổ đã đói bụng rất lâu, Long Nghị Vân cái trán chảy đầy mồ hôi.

Giống như ấu miêu mới sinh ra, Bảo Bối nhi thân mình mềm nhũn ôm ngực hắn lắc lắc cọ cọ, mí mắt nặng nề, chính là hắn nhớ ra..... muốn..... Muốn cái gì? Hắn lo sợ bất lực nghi hoặc nghĩ, có một loại trống rỗng mình chưa bao giờ trải qua, không biết phương pháp gì mới có thể nhồi đầy sự trống rỗng đó, tựa hồ như vậy liền gắt gao ôm lấy người bên cạnh dùng sức cọ xát, mong có thể đem lửa nóng trong lòng mình giảm

bớt, chính là, vẫn không đủ! Bảo Bối nhi cảm thấy suy sụp đô đô cánh môi anh đào, rên rỉ hướng người đang ôm mình tìm kiếm trợ giúp. Long Nghị Vân đối với tiểu Bảo Bối nhi trong lòng vừa xinh đẹp lại mỉa hoặc nhện không được cúi đầu, mắt thấy càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

“Ách..... Ân.....” Bảo bối nhi cảm thấy được chính mình toàn thân trên dưới nhiệt nóng lại tăng, khó chịu nói không nên lời, không chịu nổi rên rỉ ra tiếng.

Bảo Bối nhi nhẹ giọng nỉ non, thanh âm mỏng manh không thể nghe thấy thế nhưng Long Nghị Vân nghe tiếng rên rỉ kia lại như bị sét đánh.

Đây không phải dấu hiệu say rượu? Cảm thấy được tình trạng Bảo Bối nhi hình như không đúng, Long Nghị Vân cực lực khắc chế tâm viên ý mã (rục rịch), cẩn thận hồi tưởng xem xét lại một lần. Nhiều ít có chút minh bạch góc gác cả sự kiện. Tình hình này của Bảo Bối nhi chỉ sợ là Như Ý đã sớm biết, xem ra là Như Ý sợ gánh trách nhiệm nên không dám nói cho hắn chỉ có thể liên lụy tiểu Bảo Bối nhi, bây giờ còn không biết tại sao mình khó chịu như vậy. Chỉ sợ có rất ít người giống tiểu Bảo Bối nhi trong đời lần đầu tiên uống rượu có kỷ nữ hầu kết quả lại là như bây giờ đi?!

Chẳng lẽ cứ như vậy giả vờ mặc kệ? Chính là, Long Nghị Vân nhìn về phía Bảo Bối nhi đang thở gấp phì phò, cứ như vậy không chỉ Bảo Bối nhi khó chịu, cứ để Bảo Bối nhi chịu đựng chỉ sợ chính mình dục hỏa đốt người đêm nay cũng không cách nào đi vào giấc ngủ, hiện giờ kế sách chỉ có.....

Long Nghị Vân quyết tâm, cởi bỏ quần áo, buông xuống màn.

Một lớp, hai lớp, ba lớp.....

Quần áo trên người Bảo Bối nhi từng chút từng chút bị cởi xuống, Long Nghị Vân hơi thở cũng càng ngày càng phát ra dày đặc, nhìn thấy Bảo Bối nhi lộ ra da thịt mềm mại, trước ngực hiện ra đôi nộn anh (hồng nhị) nhọt nhọt phấn hồng, còn có..... Nửa thân dưới kia chồi non vẫn chưa thành thực, Long Nghị Vân cảm thấy ngọn lửa trong huyết mạch như bốc cháy, đôi môi run rẩy kiên nghị mạnh mẽ phủ lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ au mà cắn hút, thẳng đến khi cảm thấy tiểu Bảo Bối nhi trong lòng đã muốn hết hơi nức nở dùng nắm tay nhỏ kéo hắn kháng nghị, hắn mới lưu luyến trượt xuống theo gáy ngọc đến vai, loang lổ nhiều điểm hồng ngân lưu lại làm bằng chứng cho sự chiếm hữu, một đôi tay to lại sớm phủ lên toàn thân báu vật nằm trong lòng, tiếng thở gấp nhẹ nhàng của Bảo Bối nhi đã hóa thành một thanh âm thẹn thùng ngân dài.

Nhìn chằm chằm vào hồng nhị đáng yêu trước ngực Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân hai tròng mắt tản mát ra hừng hực liệt hỏa, hắn hiện tại căn bản không thể tự hỏi, chỉ có thể tham lam hấp thụ mỹ cảnh trước mắt, một đôi tay cứ như có chút ý thức xoa cạp nộn anh kia, nhẹ nhàng mà quấy nhiễu, Bảo Bối nhi da thịt mịn màng tinh tế hơn xa cả những món đồ sứ khiến hắn không ngừng bị hấp dẫn mê muội.

Long Nghị Vân chịu đựng dục hỏa xuyên qua toàn thân, ánh mắt nóng rực không kiêng nể nhìn như muốn chọc thủng thân thể non nớt kia.

Lúc này hồng chồi (cái...đó ==”) của Bảo Bối nhi đã thẳng đứng lên, Long Nghị Vân chỉ cảm thấy được một trận run rẩy, vật nhỏ kia quả thực là khiến mình mê mẩn, rốt cuộc không thể chịu đựng được loại hấp dẫn này, Long Nghị Vân mở miệng ngậm lấy phân thân Bảo Bối nhi.

Giữa lúc hỗn loạn, Bảo Bối nhi chỉ cảm thấy một đôi tay to ôn nhu nhẹ nhàng mà cởi bỏ áo khoác của mình, tận lực hôn lên môi thẳng đến khi hắn suýt hết hơi, cánh hoa đầy nhiệt kia lại tiếp tục hướng xuống bên cổ mình mà cắn, sau đó vẫn xuống phía dưới..... Xuống phía dưới..... Cái loại cảm giác này, hô, cái loại cảm giác này?; ‘A..... A.....’ Hoả đốt làm Bảo Bối nhi chịu đựng không nổi cuối cùng bùng nổ hạnh phúc kêu lên.

Tơ lụa tấm y phiêu tán một bên lộ ra thân mình trắng nõn vừa trải qua một đợt tình nhiệt đã muốn nhuộm thành ửng đỏ, Bảo Bối nhi đối với chuyện *** xa lạ vừa mới bị quấy nhiễu đã muốn thư giải, nhìn thấy tiểu bảo bối hạnh phúc ngồi phịch trong lòng Long Nghị Vân cười khổ nhìn nhìn nửa thân dưới của mình đã sớm đứng lên, dù sao chính mình cũng không phải là cầm thú, như thế nào cũng không thể hiện tại giường đồ bìm leo. Sợ một hồi chính mình sẽ khắc chế không được liền đem bàn tay nhỏ bé của Bảo Bối nhi kéo qua đến cầm dục vọng của mình, xúc cảm mềm mại non nớt lập tức làm cho hắn rên rỉ một tiếng, Long Nghị Vân hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, nắm chặt tay Bảo Bối nhi nhanh chóng giải quyết dục vọng đang ngất ngao của chính mình. Cho dù dục vọng kêu gào đã muốn dừng, tuy cuối cùng không có kết hợp thể nhưng vẫn còn cảm thấy có chút tình ý chưa dứt.

Bất quá, nhìn nhìn Bảo Bối nhi ở trong lòng, Long Nghị Vân vừa đau lại thương, vẫn là đợi cho tiểu Bảo Bối nhi có thể chấp nhận rồi nói sau! Chính mình xem ra còn phải tiếp tục nhẫn nhịn.

Lại nhớ đến Thạch Phá Thiên khó chơi kia về sau chính là cậu cả của hắn, Long Nghị Vân không khỏi nhũn mày, bất quá, hôn nhẹ tiểu Bảo Bối nhi, hết thấy hắn đều toàn bộ nhận, cho dù là phải cố gắng dùng thủ đoạn bắt đại cữu ca nhận mình, Long Nghị Vân ngao nghề nghĩ, mặc kệ bao nhiêu khó khăn cũng nhất định phải làm đến cùng.

Bưng lên canh giải rượu, nếu Bảo Bối nhi không thể tự mình uống, vậy.... Long Nghị Vân tươi cười, Bảo Bối nhi đang nhắm mắt không chứng kiến được nụ cười giả hoạt kia, Long Nghị Vân cúi thấp đầu xuống khi tiểu Quai mở miệng ra, thật giống một con chim non đang gào khóc đòi ăn một hơi một hơi uống hết toàn bộ được canh từ miệng Long Nghị Vân.

Đem được vươn bên miệng Bảo Bối nhi liếm sạch, Long Nghị Vân buồn cười nhớ lại, Như Ý coi như có lương tâm, cho Bảo Bối nhi thang thuốc cam thảo mật cũng không khó uống.

Ôm Bảo Bối nhi đã ngủ thật say, Long Nghị Vân cũng hạnh phúc rơi vào mộng đẹp.

10. Chương 10

Giống như đã thật lâu không có ngủ ngon như vậy, Long Nghị Vân vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng hạnh phúc lại cảm thấy được tiểu Bảo Bối nhi trong lòng đang liều mạng lay hắn, “Nhanh lên nhanh lên! Ta muốn đi vệ sinh!”

Còn chưa tới sáng sớm, bên ngoài còn tối đen, Long Nghị Vân trợn to mắt nhìn liên chứng kiến thần tình vô cùng lo lắng của tiểu Bảo Bối nhi đang một tay ôm bụng một tay lay hắn, gấp đến độ đã sắp khóc ra rồi!

Từ sau khi tiểu Bảo Bối nhi đến đây, biết nhóc sợ lạnh, mùa đông ở kinh thành không thể so với Giang Nam, sợ nhóc ban đêm đi tiểu bị phong hàn, tiểu Phúc từ lúc đó liền để bồn cầu dự bị trong phòng Long Nghị Vân. Long Nghị Vân tuy rằng biết, chính là tiểu Bảo Bối nhi lúc ngủ luôn rất ngon, lúc nào cũng có cảm giác ngọt ngào đến hừng đông cho nên không có dùng qua, lúc này dự kiến trước kia lại phát ra công dụng, vội vàng đem tiểu Bảo Bối nhi ôm đến bồn cầu ngồi xuống, vừa đúng lúc Bảo Bối nhi trên người không có mặc tiết khô, chỉ duy nhất một món đồ tắm y cũng thật là tiện lợi.

Bảo Bối nhi mơ mơ màng màng đi ngoài xong, Long Nghị Vân lại thấy nhóc ngay cả ánh mắt cũng chưa mở, không có biện pháp nào, trước nay chưa từng hầu hạ qua người khác giờ ông chủ cũng đành phải chấp nhận làm nô tài, đem Bảo Bối nhi xử lý xong thả lại trên giường ấm, rửa sạch tay, thấy Bảo Bối nhi vẫn vừa mê mê vừa trợn mắt nhìn, thăm nghĩ sợ là xiêm y không có mặc đủ làm Bảo Bối nhi lạnh nên chính mình lại tiếp tục động thủ, đem khố y mặc vào cho Bảo Bối nhi, chỉ là hầu hạ mấy việc đó cho nhóc cũng khiến hắn ngọt như đường.

Sắc trời còn sớm, Long Nghị Vân cũng trở lại trên giường ôm Bảo Bối nhi ngủ tiếp, thế nhưng vừa mới nhắm mắt lại chợt nghe An nhi mang theo thanh âm nức nở: “Ta còn muốn đi ngoài

~ ô ô ô

~ nhanh lên!”

Long Nghị Vân thấy điệu bộ này biết Bảo Bối nhi khẳng định là bị tiêu chảy, ông chủ bị giày vò nô tài sao có thể nhẫn rồi, trước ra kêu tiểu Phúc hầu hạ Bảo Bối nhi, chính mình cũng không ngủ đứng dậy gọi người nấu nước ấm, thay huân hương, mộc dũng, một đám hạ nhân không muốn chết đều thức dậy quay tròn ở trong phòng hầu hạ, sau lại phái người đi tìm Như Ý.

Thấy Bảo Bối nhi buồn ngủ vừa ngồi vừa gật đầu lung lay sắp đổ ở bồn cầu, Long Nghị Vân lại đau lòng sinh khí.

Long Nghị Vân vốn công việc chính là ở Hình bộ xử án, bởi vì hắn có hứng thú nên nghi án oan án hay sự tình khó xử khắp cả nước đều là hắn phụ trách, tương đương với công tác hình cảnh. Cho nên hắn cẩn thận tưởng tượng, Bảo Bối nhi tối hôm qua trước khi đi chơi đặc biệt hưng phấn, bữa tối ở nhà cũng không ăn trúng thứ gì, ở Ôn Nhu Hương chính mình cẩn thận lựa chọn uy thức ăn cho Bảo Bối nhi và cũng chỉ có ngồi xem náo nhiệt, đó cũng không hẳn là có vấn đề, sau lại uống chút rượu, cũng không nghe nói ai uống rượu uống đến tiêu chảy cả, cuối cùng, chính là mình uy một chén canh giải rượu kia, canh đó lại bỏ thêm rất nhiều cam thảo!

Xem ra, chính canh giải rượu này là hiềm nghi lớn nhất!

Phái người gọi thị nữ ngày hôm qua sắc được tới, nha đầu kia luôn luôn ở trong phủ phụ trách sắc được, thảo được cũng có kiến thức một phần, Long Nghị Vân tìm nàng hỏi ngày hôm qua được có cái gì, nàng cẩn thận nghĩ nghĩ: “Nô tì cũng không nhớ được nhiều, bất quá ngày hôm qua sắc không giống như là canh giải rượu, thật như là trà thanh nhiệt giải hàn hỏa, bên trong có cam thảo, mật, còn có mấy vị là.....”

“Uy uy uy! Long Nghị Vân, ngươi có ý gì?! Khuya khoắt quấy rầy làm ta tỉnh ngủ, còn bị ta phát hiện ngươi ở trong này nghi ngờ đơn được của ta!” Mộng đẹp lại bị người đánh thức Như Ý nộ hoá đầy mình, đến đây lại nghe được sự tình giống như đã bại lộ vội nhảy ra ngăn cản thị nữ tiếp tục nói tiếp.

Long Nghị Vân cũng không cùng gã dong dài vô nghĩa: “Ngươi nói, ngươi ngày hôm qua đã kê được gì?! Vì cái gì Bảo Bối nhi đang yên đang lành lại bị tiêu chảy?!”

“Cái gì? Tiêu chảy?!” Như Ý không nghĩ bị gọi tới “xem bệnh cho Bảo Bối nhi tiểu thiếu gia” nguyên lai là chuyện này, ai, hắn còn tưởng rằng Long Nghị Vân thời điểm thú tính hóa không khống chế tốt lực đạo nên gọi hắn vội tới xem vết thương cho Bảo Bối nhi?! Còn có hảo ý đặc biệt mang theo thuốc trị ngoại thương hay. Sớm biết không có náo nhiệt xem hắn còn không bằng đi ngủ tiếp!

“Ta khai được không có gì sai cả, chỉ là thanh nhiệt tả hỏa mà thôi.” Như Ý đột nhiên hoài nghi phản biện, thân y hắn khai được như thế nào lại xảy ra sai sót?! Hắn kiên quyết không thừa nhận! “Tiêu chảy? Hừ hừ hừ hừ, chứ không phải là..... Trong bụng có thứ cứng rắn của người nào đó lộn đi lộn vào sao?!” Nghĩ đến đây, Như Ý trộm lấy khuỷu tay chọc chọc Long Nghị Vân cười mờ ám, “Không phải là người không có thưởng thức đi?! Ăn người ta xong cũng nên làm tốt công tác hậu cần!” (=|||)|)

Mặt Long Nghị Vân đã tái rồi lại xanh, xanh rồi lại đen, Như Ý ở chỗ này nói ẩu nói tả quả thực là không đem hắn tức chết không bỏ qua, vỗ bàn giận dữ hét: “Ngươi nói bậy bạ gì đó?! Ngươi cho ta là cầm thú sao? Chính là người! Cho Bảo Bối nhi ăn cái gì thanh nhiệt tả hỏa được! Cũng không quan tâm đúng hay không?! Mùa đông lạnh thế này thanh cái gì nhiệt?! Bảo Bối nhi bị người hại thành như vậy! Hừ! Người xem ta dù muốn cũng không thể buông tha người được!”

Như Ý lời lẽ đắc ý nghe được nhất thời hạ mặt xuống nói: “Nguyên lai người như vậy vẫn có thể chịu đựng được a?! Ta còn sợ tiểu Bảo Bối nhi bị người lộn thương nên mang theo thuốc bôi trơn cầm máu rất tốt a!”

Long nghị Vân mất kiên nhẫn: “Mau đi xem một chút, cho Bảo Bối nhi uống được trị tả! Người nếu lại thất bại ta liền phái người phá huỷ bản hiệu Xuân đường của người!” Thấy Như Ý sắp đi vào nội thất xem Bảo Bối nhi, lại khụ khụ nói: “Người vừa mới nói cái kia cái gì thuốc hay?”

Như Ý nhướng mày chớp mắt cười nói: “Àn? Làm gì a?” Long Nghị Vân sắc mặt không thay đổi nói: “Bảo Bối nhi vẫn thường xuyên bị thương, lưu trữ lấy phòng khi cần đến cũng tốt.” [|||||||||] này thật là cái thứ da mặt siêu dày]

Hai người cùng nhau đi vào, liền chứng kiến Bảo Bối nhi đã kéo hư chân đệm đáng thương nằm ở trên giường, tiểu Phúc cầm ngân thìa một muỗng một muỗng chậm rãi uy nhóc uống nước, nhìn thấy Bảo Bối nhi sức khoẻ tốt lại bị tên lang băm Như Ý vô trách nhiệm này hại thành như vậy, Long Nghị Vân trong lòng thâm nghĩ, sau này nhất định phải cho Như Ý chịu chút đau khổ!

Như Ý chứng kiến An nhi bộ dáng cả người tiêu tụy, tâm cũng có chút không đành lòng, đi qua sờ soạng mạch, lần này chuẩn đoán cũng phá lệ cẩn thận.

Gây sức ép đến tận khi thái dương dâng cao, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào. Long Nghị Vân

nhìn thấy Bảo Bối nhi đáng thương nằm trên giường, nhìn nhìn lại Như Ý đang bắt mạch, một phòng hạ nhân thở dài một hơi, hay cho một đoá sen ôn nhu kiều diễm kinh động lòng người!

Giống như ông trời còn không buông tha thử thách đối với Long Nghị Vân, giữa lúc một đoàn hỗn loạn lại thấy một người như gió vọt vào phòng, phía sau còn có vương phủ tổng quản Nhất Diệt Thanh ở sau người kêu: “Công tử công tử, để ta thông truyền một chút.....”

Nhìn thấy màn này hình như đã từng quen biết, Long Nghị Vân nhú mày, chẳng lẽ, Thạch Kinh Thiên mỗi lần đến đều phải dùng cách này sao?

Tập trung nhìn ra cửa, là Thạch Phá Thiên?!

Long Nghị Vân vội vàng chạy ra đón: “Thạch đại thiếu gia, cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu sao?!” Hắn trở về khi nào?

Thạch Phá Thiên hiện tại đã không còn tâm tư cùng Long Nghị Vân dài dòng, cười lạnh nói: “Cấp bậc lễ nghĩa?! Đừng tìm ta giảng cái loại câu không kêu gì đó! Nếu người biết cấp bậc lễ nghĩa cũng không cùng Bảo Bối nhi nhà ta chung phòng cộng tắm. Cút ngay cho ta, ta muốn nhìn xem Bảo Bối nhi!”

Thạch Phá Thiên mỗi lần đều là tiểu lí tàng đao (nụ cười ẩn chứa đao) đột nhiên phun ra ác ngôn, Long Nghị Vân cũng bị hắn biến thành á khẩu không trả lời được, trong lòng vốn nghĩ đã đem tiểu Bảo Bối nhi nhà người ta lừa tới đây nên tự nhiên lương tâm đối với đại cữu ca Thạch Phá Thiên cũng có một chút áy náy, trong lúc sưng sốt thì Thạch Phá Thiên đã ngồi vào trên giường nắm lấy tay Bảo Bối nhi.

Chứng kiến nguyên bản Bảo Bối nhi mượt mà trắng nõn hiện tại lại giống một quả cam nhỏ bị vắt ép đến cạn nước, Thạch Phá Thiên quả thực đau lòng muốn chết: “Bảo Bối nhi ngoan, đều là đại ca không tốt, để người ở trong này bị những tên lòng lang sói tra tấn!”

Long Nghị Vân cười khổ, xem ra hắn chính là cái tên lòng lang sói gì đó, cũng nên trách mình không có số hảo, Bảo Bối nhi vốn được hắn dưỡng như châu tròn ngọc sáng, mắt thấy những lúc gần đây còn rất có tinh thần, thể nhưng ngay tại thời điểm suy yếu lại cổ tình bị Thạch Phá Thiên chứng kiến. Cổ tình xuất hiện ngay lúc chính mình tối hôm qua vừa mới hiểu được tình ý đối với Bảo Bối nhi lại trộm ăn đậu hũ Bảo Bối nhi một hồi, tuy nói không ai biết, tiểu Bảo Bối nhi cũng tám chín phần mười đang trong tình trạng mộng mị, chính là bản thân vẫn chột dạ.

Chột dạ chột dạ chột dạ chột dạ.

Cho nên hắn chỉ có thể nhìn Thạch Phá Thiên ở trước mặt hắn đối với Bảo Bối nhi giở trò, giận mà không dám nói gì. |||||

Bảo Bối nhi nhìn thấy Thạch Phá Thiên như người bệnh gặp được thần nhân, chỉ cảm thấy suy yếu lại ủy khuất, nước mắt theo hốc mắt dịch chuyển dịch chuyển a, khiến tâm của hai đại nam nhân Thạch Phá Thiên cùng Long Nghị Vân đều muốn nát vụn, tiểu Bảo Bối nhi mềm nhẹ kêu một tiếng: “Đại ca.....”

Tuy rằng chỉ có một tiếng, lại giống như bao hàm ngôn ý vô hạn, Thạch Phá Thiên đã bị một tiếng kêu này hoàn toàn làm cho cảm động, chỉ cảm thấy Bảo Bối nhi nhất định bị rất nhiều ủy khuất, an ủi nói: “Bảo Bối nhi ngoan, có ca ca ở đây, ngủ đi.” Xoay người lại giận tái mặt: “Tiểu Phúc!”

Tiểu Phúc cung kính chạy lại: “Đại thiếu gia.” Tiểu Phúc vốn là cháu trai của Thạch phủ quản gia Lâm bá, năm nay đã mười tám tuổi, vốn trước đây hầu hạ Bảo Bối nhi, Thạch Phá Thiên thấy hắn thông minh liền mang theo học làm quản sự, sau cho hắn đi theo Bảo Bối nhi làm việc, luôn luôn cùng Bảo Bối nhi ở nhà xem sổ sách, có cái gì phân phó đều là tiểu Phúc đi truyền cho các chương quầy. Cũng là bởi vì ông chủ của hắn quá nhỏ lại có rất nhiều nhân tình lời đời không hiểu, những điều này là do tiểu Phúc chu toàn. Hiện giờ Thạch Phá Thiên đem hắn phái đến vương phủ trước lưu lại phụ giúp cũng là lo lắng cho Bảo Bối nhi.

Long Nghị Vân nguyên bản không chú ý qua tiểu Phúc, thấy hắn thanh thanh tú tú lại mỗi ngày phụ trách sổ sách, hầu hạ Bảo Bối nhi, chỉ xem như một tiểu thị hầu, cũng không đem hắn để ở trong lòng. Không nghĩ tới hôm nay tiểu thị hầu này chớp mắt lại làm cho hắn thập phần mất mặt.

“Đây là có chuyện gì? Nói rõ ràng!” Thạch Phá Thiên muốn hỏi rõ ràng góc gác.

Lúc này chỉ thấy tiểu Phúc đứng ở nơi đó rành mạch hướng Thạch Phá Thiên thưa bẩm: “Hồi đại thiếu gia. Ngày hôm qua Như Ý lang trung thỉnh Khánh Vương gia cùng tiểu thiếu gia đi Ôn Nhu Hương uống rượu không cho nô tài cùng đi, sau khi trở về cũng đã gần canh ba, tiểu thiếu gia là bị ôm trở về. Như Ý lang trung kê chút thang thuốc giải rượu, Vương gia cũng không muốn nô tài hầu hạ, lúc canh năm liền đi ra kêu nô tài bảo rằng tiểu thiếu gia bị tiêu chảy.” Dừng một chút, tiểu Phúc lại nói: “Sau khi để nô tài hầu hạ, Vương gia liền phái người gọi Như Ý lang trung tới, hai người bọn họ ở bên ngoài gian nói chuyện.” Hắn cũng không thèm nhìn tới sắc mặt đã hoá đen của Long Nghị Vân cùng Như Ý, đem sự thật của Long Nghị Vân cùng Như Ý kể ra, thế nhưng một chữ cũng đều không sai. Khó có được thấy Như Ý hay trêu đùa thế nhưng sắc mặt không chút thay đổi.

Thạch Phá Thiên sau khi nghe được từng lời không chút đứng đắn, cái gì “Ăn”, cái gì “Thuốc hay bôi trơn cầm máu”, sắc mặt âm tình bất định, thập phần khó coi.

11. Chương 11

Long Nghị Vân tâm tình thập phần phức tạp, vốn ngày hôm qua hết thấy đều hảo hảo ai ngờ chỉ qua một buổi tối, xác thực mà nói chỉ qua mấy canh giờ, lại có thể xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất! Nhân sinh thật sự là hay thay đổi a! Vừa mới ở chỗ này chính mình đại diện chính nghĩa nghiêm lời thẩm vấn Như Ý, hiện tại lại bị Thạch Phá Thiên chất vấn đến á khẩu không trả lời được, thật sự là mười năm đông mười năm tây (lúc này lúc khác). Bất quá cái này cũng không trọng yếu, hiện tại hắn lo lắng nhất là Bảo Bối nhi quyết định đi hay ở.

Mà Như Ý vẫn đứng im lặng giống như lần đầu tiên chứng kiến tiểu Phúc, tỉ mỉ đánh giá mặt đất một chút, trong lòng thầm nghĩ, không nghĩ tới nguyên lai tiểu tử này là người mà Thạch Phá Thiên giấu diếm nằm vùng, hừ hừ hừ hừ, tiểu tử người cũng dám tố cáo ta?! (cuộc đời em bị thẩm từ đây =]

Chỉ có tiểu Phúc thần sắc không thay đổi, tựa hồ như không bị ảnh hưởng bởi áp lực không khí hết sức căng thẳng cùng lưỡng đạo ánh mắt oán độc trong phòng.

Lúc này Bảo Bối nhi không được ai chú ý tới lập tức lên tiếng: “Đại ca, ta muốn về nhà!” bởi vì thức dậy đột ngột lại rất suy yếu nên Bảo Bối nhi choáng váng lung lay hai cái, Thạch Phá Thiên vội đỡ lấy Bảo Bối nhi đã có chút bất ổn: “Hảo hảo hảo, đại ca mang người về nhà.”

“Tiểu Quai.....” Long Nghị Vân không biết hiện tại nên nói cái gì, chỉ có thể thật sâu thật sâu nhìn Bảo Bối nhi, hy vọng có thể đem lời nói từ đáy lòng của mình truyền cho nhóc: Phải đi sao? Không thể vì ta lưu lại sao?

Bảo Bối nhi liếc mắt nhìn Long Nghị Vân một cái, giữa con người đen lấy trong veo bao hàm cảm xúc thập phần phức tạp, vừa giận vừa oán, giống như xấu hổ cũng giống như buồn phiền, hắn há to mồm nhưng cái gì cũng không thể nói, chính là nhẹ nhàng quay đầu tựa vào vai Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên lệnh tiểu Phúc lấy áo tơ bằng da bao lấy Bảo Bối nhi, ôn nhu ôm nhóc đứng dậy, trên mặt luôn luôn mang ánh mắt lạnh lùng nhưng có ý cười hướng Như Ý đảo qua, mắt lại lạnh như băng nhìn chằm chằm Long Nghị Vân đang đứng ngây ra đó, mở miệng nói: “Thạch mỗ bất tài, cũng biết có ân báo ân, có cừ oán tất báo, hai vị đối với xá đệ chiếu- cố,” Nói đến hai chữ này, quả thực giống như hàn băng từ trong miệng hắn phóng ra làm cho người ta nghe xong run lên, “Thạch mỗ nhất định sẽ thập bội xin trả!”

“Đại ca.” Bảo Bối nhi ở trong quần áo mỏng manh kêu, thanh âm mềm nhuỷ lại mang theo ý thúc giục, Thạch Phá Thiên chỉ có “Hừ” một tiếng: “Tiểu Phúc, đi!”

“Chờ một chút! Đại thiếu gia!” Tiểu Phúc vội vội vàng vàng chạy tới thùng gỗ bên tường mở ra đem mấy thứ đồ chất đống trên bàn, có chồng chồng sách vở xếp từng đống cao, còn có một ít vật phẩm linh tinh Bảo Bối nhi mang bên mình dùng, không để ý tới Như Ý cùng Long Nghị Vân đang trợn mắt há hốc mồm, lấy ra một cái túi thật to đem tất cả cất vào, sau đó liền quảy trên lưng nhanh chóng rượt theo Thạch Phá Thiên đã muốn ra tới cổng Thạch phủ.

Qua hơn nửa ngày, Như Ý mới ngơ ngác hỏi: “Hắn đang tính toán cái gì a? Như thế nào lại mang nhiều vở như vậy?” Long Nghị Vân thất hồn lạc phách ngồi xuống: “Sổ sách Thạch gia a!”

“Ha ha, tiểu gian tế này thật đúng là nhanh nhẹn!” Như Ý cười ha ha.

Long Nghị Vân tối tăm liếc mắt nhìn gã một cái: “Thật cao hứng, nơi này còn có một người vui vẻ!”

“Không thể nào?! Thực bị Thạch Phá Thiên dọa rồi?” Như Ý cứ thế ngồi xuống uống trà, “Không sao, cho dù là Thạch Phá Thiên muốn diệt sạch ta và người cũng không dễ dàng như vậy.”

Không để ý tới lời nói của Như Ý, Long Nghị Vân trầm tư, hẳn phiền não cũng không phải vì Thạch Phá Thiên lúc gần đi hướng hắn nói mấy câu ngoan độc, mà là Bảo Bối nhi. Bảo Bối nhi lúc gần đi liếc mắt một cái, một cái liếc mắt kia ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, đến tột cùng là muốn đối với hắn nói cái gì? Còn có, tình hình sự việc tối qua Bảo Bối nhi đến tột cùng có ẩn tượng hay không, lại là nghĩ như thế nào?

Chứng kiến Long Nghị Vân cau mày ngồi ở chỗ kia không nói được một lời, Như Ý cũng đoán được hắn là đang suy nghĩ tới ai: “Uy uy uy, người suy nghĩ cũng vô dụng, kia không phải là nhi đồng của gia đình bình thường, là Thạch gia tam thiếu gia! Thừa dịp người còn chưa bị Thạch Phá Thiên giết chết, nhanh lên buông tha cho ý tưởng nguy hiểm kia của người đi!”

Long Nghị Vân đáp lại hắn chính là một tiếng hừ lạnh khinh thường.

Mà Bảo Bối nhi thì sao?! Hiện tại hắn đang thư thư phục phục ổn định trên giường ở “Bình An viên”, chung quanh bị vây quanh bởi bốn người của Thạch gia, bọn họ đều nghĩ rằng Bảo Bối nhi là cùng Thạch Phá Thiên trở về Giang Nam một chuyến, khi trở về cũng vừa lúc bị bệnh cho nên gia gia phụ thân cùng mẫu thân chính là đau lòng vây quanh Bảo Bối nhi hỏi han ân cần.

“Bảo Bối nhi ngoan ngoãn, như thế nào bị tiêu chảy chứ? Nhất định là đại ca không đúng, cho Bảo Bối nhi ăn thứ gì không sạch sẽ.” Mẫu thân vừa vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của An nhi vừa nói, phụ thân ở bên cạnh gật đầu.

“Phá thiên cũng thiệt là, vốn không thương lượng với chúng ta một tiếng liền đem Bảo Bối nhi đi, lại không chiếu cố tốt Bảo Bối nhi, thật sự là càng ngày càng kỳ cục.” Gia gia phụng phịu.

Trong nhà vẫn là giống như trước đây, mặc kệ chuyện gì xảy ra đều có một cái nguyên tắc là tuyệt đối không phải lỗi Bảo Bối nhi. Bảo Bối nhi cảm thấy hai mắt của mình đã hơi hơi ươn ướt, mỉm cười nghe người nhà nói, nhìn thấy đại ca cũng không biện giải, có đại ca như vậy thật tốt, Bảo Bối nhi có chút cảm động nghĩ.

Thạch Phá Thiên mặt âm trầm rất cục nộ không được mở miệng nói: “Bảo Bối nhi mệt rồi, cho nó nghỉ ngơi đi!” Ở Thạch gia, hiện tại nói chuyện có phân lượng nhất vẫn là Thạch Phá Thiên.

“Vậy được rồi, Bảo Bối nhi hảo hảo nghỉ ngơi a, mẫu thân đi gọi người làm cho người mấy món người thích ăn, nhìn xem đem tiểu Bảo Bối nhi của ta gây thế này.” Mẫu thân đứng dậy.

Phụ thân không thích lải nhải cũng nói: “Ân, Bảo Bối nhi hảo hảo ngủ một hồi đi, không có việc gì, qua hai ngày thì tốt rồi.”

Gia gia lại sờ sờ đầu Bảo Bối nhi, “Ngoan tôn (cháu) ngủ đi, mấy ngày nay chuyện của hàng đừng động tới, vừa lúc đại ca người đã trở lại, nhìn xem Bảo Bối nhi mệt như vậy.”

Ba vị lão nhân gia ra cửa, Bảo Bối nhi côi lòng vừa mới rồi còn đầy cảm động hiện tại nhìn thấy đại ca sắc mặt đen lại, đột nhiên lại nghĩ có ca ca như vậy không biết có bao nhiêu tốt lành.

“Đại ca, ta đây buồn ngủ rồi.” Bảo Bối nhi cười nheo mắt. Biết đại ca sẽ không dễ dàng buông tha hắn, chính là hắn hiện tại là người bệnh nha, sẽ không nhanh như vậy muốn thả hắn đi?!

Thạch Phá Thiên ngồi xuống, tiểu Phúc lập tức đưa lên một ly trà mới, Thạch Phá Thiên một bên thổi lá trà trên nắp tách trà sứ men xanh, một bên không chút để ý nói: “Người hiện tại tự mình nói? Hay là thế nào cũng phải chờ ta hỏi người?!”

“Đại ca, người ta hiện tại bị bệnh a!” Bảo Bối nhi tưởng tượng có thể dùng kế sách như trước kia xem có thể đánh trống lảng đi hay không.

“Hôm nay đừng lấy bộ dáng kia đối phó ta, ta hôm nay thực sinh khí, hiện giờ sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng!” Thạch Phá Thiên lập trường thực kiên định, hắn hôm nay là thật giận điên lên, trong nhà Bảo Bối nhi nói đối hắn lại có thể để ngoại nhân khi dễ?! Càng làm cho hắn tức giận là An nhi tựa hồ cố ý che chở cho cái tên gia hỏa khi dễ nó kia. “Nói đi! Người ngày đó vì cái gì muốn đi đến nhà họ Long kia?” Trước hết bắt đầu tính lại từ đầu, nhất bút nhất bút tính toán rõ ràng.

Bảo Bối nhi bất đắc dĩ ôm chân ngồi xuống: “Ngày đó ta cứu một người, ta cảm thấy được hắn hắn là vô tội.” Bảo Bối nhi nhìn thấy ánh mắt Thạch Phá Thiên không đồng ý liền cường điệu nói, “Thật sự mà! Thương thế của hắn thật sự nghiêm trọng, ta kêu hắn trốn bên kia sân của Nhị ca, lúc này không đợi đến khi ta đi vào các người liền tiến vào! Sau thì người cũng biết rồi! Ta không có biện pháp gì, cũng không thể làm cho đầu mục bắt người a! Sau đó người không phải cũng kêu Lâm bá cùng tiểu Phúc lại đây nói cho ta biết có thể ở nơi này” Bảo Bối nhi có điểm ủy khuất, rõ ràng đại ca đã đồng ý đẩy thôi!

Thạch Phá Thiên quyết định không nói cho An nhi nghe ngày đó Thạch Kinh Thiên kỳ thật đang ở trong phòng, sau lại vì an toàn của người nhà nên hắn cũng đi xem xét qua, thấy không nguy hiểm sẽ không quản chuyện này, ngày hôm sau lại vì việc gấp phải chạy về Giang Nam, mặc dù không biết sau đó như thế nào, nghĩ đến tên sắc ma Thạch Kinh Thiên trong tay bất luận nam nữ đều ăn hết, đối với cái người bất hạnh bị thương kia mà nói cũng không biết là họa hay phúc. Ở trong suy nghĩ của Thạch Phá Thiên xem ra, hành vi của Bảo Bối nhi cũng không thể xem như cứu người.

“Vậy ngày hôm qua thì sao? Đến tốt cùng là sao lại thế này?” Thạch Phá Thiên khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng thờ ơ) hỏi đến trọng điểm.

“Ngày hôm qua a.....” Bảo Bối nhi vốn không biết bởi vì bị suy yếu mà khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ tái nhợt thoáng chốc nhiễm màu đỏ ửng. “Ngày hôm qua như tiểu Phúc nói như vậy a! Ta uống rượu, lại không cẩn thận uống ngay được của Như Ý nên bị tiêu chảy mà thôi.” ánh mắt Bảo Bối nhi đổi hướng không dám nhìn Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên cái gì cũng không nói, chỉ là nhìn chăm chăm Bảo Bối nhi, trong phòng trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy thanh âm ma sát nhẹ nhàng của bát trà, thẳng đến khi Bảo Bối nhi nhịn không được.

“Chuyện này đại ca có thể không hỏi không?” Bảo Bối nhi cúi đầu. Ta cũng có chút thứ muốn giữ lại ở trong lòng mình, chỉ lưu lại cho mình.

Thạch Phá Thiên nhìn nhìn An nhi, đệ đệ này vẫn là không khác những năm qua! Kỳ quái, rõ ràng ngày hôm qua còn mềm mại kêu ca ca, hôm nay đã có bí mật a?!

“Được rồi. Ta chỉ hỏi một câu, Long Nghị Vân rốt cuộc có làm hay không?!” Thạch Phá Thiên cũng thực bất đắc dĩ, nếu chuyện này nghe chính miệng nó nói người tình ta nguyện, chính mình cũng sẽ không can thiệp nhiều, cứ nhìn xem tiến triển rồi nói sau. Bất quá nếu có hại Bảo Bối nhi vẫn là không được!

Bảo Bối nhi lúc này ngược lại ngẩng đầu lên: “Làm? Làm cái gì?” Như vậy kêu là “Làm” Sao? Trong lòng Bảo Bối nhi thực nghi hoặc.

“Khụ, quên đi.” Thạch Phá Thiên tránh đi đôi mắt to ngây thơ của Bảo Bối nhi, hắn hiện tại có chút đáng thương cho Long Nghị Vân. Nghĩ nghĩ còn có chính sự, “Tiểu Phúc!”

“Đại thiếu gia.” Tiểu Phúc là được đại thiếu gia mang đến đây nên đối với Thạch Phá Thiên luôn cung kính.

“Ta trước khi đi phân phó việc kia thế nào?”

Ân??? Đại ca phân phó sự tình gì? Đang ở trong chăn cười trộm rốt cục cũng lừa được đại ca đột nhiên nghe được lời nói khả nghi, cái đầu dài vội chuyển hướng tiểu Phúc chờ nghe đến tốt cùng là chuyện gì.

Tiểu Phúc theo gót to kia lấy ra một quyển sổ giao cho Thạch Phá Thiên, “Đại thiếu gia, y theo ngài dự tính, Bảo Tú hiên đã tiếp nhận tất cả quyền chế tạo công phục của đầu mục cùng với cấp dưới nha dịch cả nước. Dự tính đến mùa xuân sang năm, không sai biệt lắm đều phải đổi mới, đây là ta sửa sang lại số lượng lớn bên ngoài, thỉnh công tử xem qua.”

Cái gì? Bảo Bối nhi mở to hai mắt nhìn?! Lúc này mới nhớ đến ngày đó tiểu Phúc ngay thời điểm mình cùng Long Nghị Vân đùa giỡn đã hỏi chuyện sinh ý của Bảo Tú hiên, sau đó chính mình cũng thuận miệng

hỏi Long Nghị Vân một chút, Long Nghị Vân theo lời đáp ứng, nguyên lai này là có chủ ý! Đại ca hảo giáo hoạt!!! Chẳng thể trách vì sao đồng ý cho mình ở tại vương phủ! Nguyên lai vẫn là có lợi, gian thương này! Bảo Bối nhi một bên hồi tưởng một bên oán hận thu chần, ta thu ta thu ta thu thu! (=||)

Hai người kia cũng mặc kệ Bảo Bối nhi miệng đô đô lảm nhảm, dù sao chần bị thu cũng không rách được, liền cứ thế ở nơi đó thảo luận vật liệu may, thuê nhân viên cùng với thủ tục mở rộng Bảo Tú hiên, thẳng đến khi nghe được thanh âm “Bính”.....“Ai nha”....., hai người mới quay đầu giật mình.

Một đoàn chần lăn trên mặt đất, mấp máy nửa ngày mới lộ ra một cái đầu tròn tròn, Bảo Bối nhi cả người thập phần buồn cười theo chần chui ra.

Nguyên lai hần một mình ở trên giường thu chần một hồi không ai để ý đến, liền sinh khí đô đô bọc chần nằm xuống, như thế nào đều nằm không thoải mái, lăn qua lộn lại ở trong chần lăn a lăn a, không nghĩ qua là lăn xuống đến đây.

Hoàn hảo là chần đệm nằm dưới đất, cách mặt đất cũng không cao, hơn nữa xét thấy kinh nghiệm trước kia nên trên mặt đất đều lót thảm Ba Tư thật dày mềm, cho nên chỉ có tự tôn của Bảo Bối nhi là bị thương.

Nhìn thấy đại ca không đến bắt quá cũng không sao, chính là lại ngồi ở chỗ kia nhịn không được cười, tiểu Phúc mân miệng, ánh mắt cũng loàn loàn lại đây diu hần, Bảo Bối nhi quả thực bị chọc giận sắp chết, “Đi, đi, đi! Đại ca ngươi mang tiểu Phúc đi nơi khác đàm luận đi! Ta muốn đi ngủ!” Không biết hần là người bệnh sao?! Còn ở nơi này của hần ồn ào! Tiểu lão hồ không phát uy đem hần làm bệnh miêu a?!

Tiểu Phúc nhìn hần đô đô miệng sinh khí liền đi qua đắp lại chần cho Bảo Bối nhi, cười nói: “Tiểu thiếu gia, hiện tại hảo hảo ngủ một lát đi, một hồi lại ăn chút gì, nhìn ngươi hiện tại không phải so với sáng sớm tốt hơn nhiều sao?!”

Bảo Bối nhi rầu rĩ lên tiếng, cũng không xoay người, nghe thấy thanh âm đi ra ngoài của tiểu Phúc cùng đại ca.

Chỉ còn một mình, không biết tại sao, suy nghĩ chuyển qua chuyển lại liền chuyển tới trên người Long Nghị Vân, kỳ thật Long Nghị Vân thật sự đối với hần tốt lắm, lúc Bảo Bối nhi ở vương phủ cứ mỗi ngày mau chóng xem xong sổ sách để đợi Long Nghị Vân đi Hình bộ trở về cùng hần đi chơi, trong kinh thành việc hay rất nhiều, Long Nghị Vân cũng quen thuộc từng nơi, y mỗi ngày mang theo Bảo Bối nhi dắt ngựa đi rong, đi dạo phố, làm cho hần rất vui vẻ. Long Nghị Vân tự nhiên mà sủng ái Bảo Bối nhi như vậy, lúc ở vương phủ hai người cùng một chỗ liền mỗi ngày đều hôn nhẹ.

Chính là hiện tại, Bảo Bối nhi một mình nằm trên giường lại giống như là đã lâu không chỉ còn một người.

Lúc trước mỗi một ngày đều là ở trong lòng Long Nghị Vân đi vào giấc ngủ, còn có tối hôm qua, Bảo Bối nhi đem mặt mình vùi vào chần rên rĩ một tiếng, tuy rằng tối hôm qua hần mơ mơ hồ hồ, đến lúc sáng tiêu chảy kéo đến rồi tỉnh rồi mù cũng đã quên chuyện này, chính là, thực hận chính mình trí nhớ vì cái gì tốt như vậy. Hần còn nhớ rõ tối hôm qua say rượu, từng xúc giác của Long Nghị Vân, từng nụ hôn của hần, còn có.....

12. Chương 12

An nhi mặt đỏ như sắp bị thiêu cháy liền mạng đem chính mình giấu ở trong chần, còn có.....“Bính!..... Rắc...rắc...(tiếng gãy vỡ).....”, không biết cái gì đập xuống đầu đánh gãy mạch hồi tưởng của hần, hần choáng váng đứng lên, nguyên lai tiểu Phúc đặt mấy cái gối to gối nhỏ ở trên cao cạnh giường khi hần xả chần liền ngã xuống đây, An nhi nghi hoặc nhìn một chút, như thế nào lại rơi xuống? Bất quá trước kia cũng thường xuyên phát sinh chuyện tương tự, An nhi cũng luôn đem đồ vật này nọ tùy tiện theo chần xuống, bỏ qua vấn đề trọng yếu này cùng với thảm cảnh mớ sách bị quăng lung tung, vụng vụng hồ hồ ngã xuống ngủ.

Lúc này hần cái gì cũng không còn nghĩ đến cho nên rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp. Trong mộng, có lửa nóng dây dưa.

.....

Trong Bình An biệt viện, có một tiểu Bảo Bối nhi đang chìm trong giấc ngủ hương vị thập phần ngọt ngào.

“Tiểu Quai, tiểu Quai.....” Mông lung cảm thấy có người gọi hân, thật phiền toái, An nhi xoay người không để ý tới, “Ngoan, người nếu không tỉnh ta chỉ còn cách dùng tuyệt chiêu thôi!”

Không để ý tới, không để ý tới, phiền chết rồi, ta muốn đi ngủ! Bảo Bối nhi vẫn tiếp tục ngủ.

“Không có biện pháp, ta không muốn đánh thức cái lỗ tai cực thính kia của tiểu Phúc.” Long Nghị Vân thì thảo nói, tuy rằng trong miệng nói không có biện pháp thế nhưng bên miệng lại mang theo một nét thoáng hiện cười gian khẩn cấp.

Hộc hô hô..... Bảo Bối nhi ở trong mộng hết hơi đành phải mở mắt ra nhìn xem là ai đoạt mất không khí của hân, lại chứng kiến mặt Long Nghị Vân trong gang tấc ở vùng phụ cận, trong mắt mang theo ý cười nhìn mình.

Long Nghị Vân nhìn thấy An nhi tỉnh lại đang lúc cao hứng đã thấy tiểu Bảo Bối nhi trợn to mắt quan sát hân, trong chớp lát liền nhắm mắt lại nói: “Nguyên lai lại là đang nằm mơ, người có thể để yên cho ta ngủ hay không a?”

Mắt thấy tiểu Bảo Bối nhi còn muốn ngủ tiếp, Long Nghị Vân vội ôm nhóc tựa vào trong lòng mình: “Bảo Bối nhi, thật là ta, người không phải đang nằm mơ! Mau tỉnh lại.” Vừa nói vừa không quên thừa dịp Bảo Bối nhi mơ mơ màng màng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc hôn tới hôn lui, lên trộm ăn đậu hủ.

Bảo Bối nhi mở mắt ra miễn cưỡng liếc mắt nhìn Long Nghị Vân một cái, ở trong lòng Long Nghị Vân cọ cọ, tìm một vị trí thoải mái: “Nguyên lai lần này là thật a?!”

Nhìn nhìn An nhi nửa đêm có người xâm nhập cũng không hề có ý thức nguy cơ, Long Nghị Vân không biết là có phải nằm ở vấn đề giáo dục hay là do chính hân xông tới, cái này chỉ sợ là không có năng lực thuyết phục đi? Nghĩ nghĩ vẫn là tự lấy lý do này an ủi mình cũng tốt, vạn nhất lại bị Thạch Phá Thiên bắt gian tại trận, hân cũng không biết nên nói qua loa tắc trách cái gì.

“Bảo Bối nhi, ngoan, ta có việc muốn nói với người.” Long Nghị Vân ôn nhu nhỏ nhẹ. Tuy nói trong viện có người giúp mình trông chừng, thế nhưng vẫn là có chút chột dạ.

Bảo Bối nhi mở ra cái miệng nhỏ nhắn đỏ au ngáp một cái: “Vậy người nói a!” Còn không mau nói, có thể nào người nửa đêm phá ta ngủ là tới tìm ta ngoan? Vô nghĩa nhiều như vậy.

“Bảo Bối nhi, ta muốn đi phụ cận Thái Sơn có công vụ, người có muốn đi cùng ta?” Lần này đi tới hơn một tháng, không lẽ đem theo Bảo Bối nhi ta chẳng phải là tương tự thành họa.

“Công vụ? Kia chẳng phải là việc rất nhàm chán? Chơi không vui.” Bảo Bối nhi nhìn qua có chút hứng thú hết thời, người nửa đêm đem ta đánh thức, ta trước làm khó dễ người một chút rồi nói sau, không biết ta giận nhất chính là bị kéo rời giường sao?!

“Không nhàm chán không nhàm chán! Lúc này là thời điểm người trong võ lâm diễn ra võ lâm đại hội, ta đại diện triều đình ước hẹn với minh chủ võ lâm tiên nhiệm sẽ đi tham gia, loại sự tình này rất vui a, người trong võ lâm đều thích bay tới bay lui, vũ thương lộng kiếm, Bảo Bối nhi trước kia nhất định là chưa thấy qua. Đi thôi đi thôi! Ta cam đoan chơi vui lắm!” Long Nghị Vân cố gắng thuyết phục Bảo Bối nhi, không tiếc đem võ lâm đại hội của người ta miêu tả thành đoàn xiếc ảo thuật.

“Như vậy a.....” Bảo Bối nhi giả bộ làm một bộ dáng suy tư, nhìn nhìn Long Nghị Vân có chút khẩn trương, trong lòng cười trộm, vẫn là người này đối với mình tốt nhất, ha ha..... So với trong nhà những người khác đều sủng ái mình, không biết tại sao, chính mình luôn luôn thông minh lại chỉ muốn tùy hứng với hân. Chứng kiến bộ dáng hân vì mình mà sốt ruột, từ tâm trạng không vui cũng biến thành đắc ý: “Được rồi!” Có hân cùng đi chơi hân là cũng không chán đi?! Bảo Bối nhi nhịn không được mỉm cười ngọt ngào.

Long Nghị Vân rất sợ Bảo Bối nhi nói “Không đi”, nếu Bảo Bối nhi không muốn đi thì hân cũng sẽ không có lập trường đi thuyết phục Thạch Phá Thiên, cho nên mới nửa đêm tới hỏi ý kiến nhóc. Nghe thấy thanh âm “Được rồi” mới yên lòng, lúc này mới cảm nhận đầy đủ được trạng thái hiện tại — ôn nhu hương đang ở trong lòng a!

Một người nam nhân, nửa đêm ở trên giường trong phòng của người mình yêu, này, có phát sinh chút gì đó cũng là chính đáng đi?! (đạo lý gì thế ==|||)

Long Nghị Vân thật sự nhịn không được hấp dẫn, cúi đầu hôn hôn Bảo Bối nhi đang cười đến cái mũi thon nhả lại.

Bảo Bối nhi liếc nhìn Long Nghị Vân một cái:“Người, người này là có ý gì?” Như thế nào luôn chiếm tiện nghi của hân nga?!

“Bảo Bối nhi, ta rất thích người. Cho nên mới muốn hôn người, ôm người một cái.” Xem ra tiểu Bảo Bối nhi còn không biết lòng mình, bất quá mình sẽ làm nhóc hiểu được. Long Nghị Vân nhìn thấy tiểu bảo bối nghe được lời này ngơ ngác không biết như thế nào đáp lại, rốt cuộc nhịn không được cúi đầu, đem Bảo Bối nhi đang nghi hoặc hôn xuống miệng.

Hân ôn nhu kiên trì bắt buộc Bảo Bối nhi phải mở ra cái miệng nhỏ nhắn làm cho lưỡi mình linh động tiến vào, sau khi cảm giác được Bảo Bối nhi tò mò vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng mà thử cùng đáp lại, Long Nghị Vân cũng dứt bỏ sự kiềm chế cuồng dã hôn lấy đôi môi anh đào của Bảo Bối nhi, bàn tay to của hân liền ý thức trộm xâm nhập vào tầm y của nhóc, tìm được đôi nộn anh nho nhỏ kia mềm nhẹ phủ xoa.....

Bảo Bối nhi bị y hôn mơ mơ màng màng, từng đợt tê dại truyền đến, làm cho hân quên thốt ra kháng nghị, chỉ có thể ở gục bên cổ Long Nghị Vân cắn nhẹ cổ gằng kiếm không khí để thở.

Thật muốn cứ như vậy đem bảo bối áp đảo, Long Nghị Vân vô hạn khát vọng theo vết cắn bên cổ của Bảo Bối nhi ngẩng đầu, do dự một chút vẫn là lưu luyến rút ra hai tay đang đầy hạnh phúc, sửa sang lại quần áo cho Bảo Bối nhi, nhìn thấy nhóc bối vì hân vừa mới hôn nồng nhiệt mà ửng đỏ hai gò má, lo lắng xem có nên phóng túng chính mình một chút hay không , sau một lúc lâu đấu tranh vẫn là ở cái miệng nhỏ nhắn đang thở gấp của Bảo Bối nhi nhanh chóng hôn một cái, lúc này mới dùng chăn gói kỹ lưỡng Bảo Bối nhi, buông tay ra đứng dậy.

“Hảo Bảo Bối nhi, ta đi trước, người ngủ tiếp đi! Ta sẽ nghĩ biện pháp cho đại ca người đáp ứng, đến lúc đó ta tới đón người.” Long Nghị Vân sợ rằng nếu còn dừng lại sự tình càng không thể văn hồi, vội vàng giải thích liền mở cửa rời đi, lưu lại Bảo Bối nhi vẫn còn giương miệng hướng nơi cửa vừa đóng.

“Cái gì chứ! Nói đi là đi, còn để cho ta ngủ tiếp.” Bảo Bối nhi một bên oán hận một bên nằm xuống, nhắm mắt lại thử tiếp tục đi vào giấc ngủ. Qua một hồi lâu, vẫn là mở ra một đôi mắt to không hề buồn ngủ, nhìn chằm chằm trần nhà đã lâu, tức giận đối với không khí nói:“Bảo ta như thế nào ngủ được a?! Hừ!” Đơ cao cái miệng nhỏ nhắn, một lát sau cũng không tự giác xả thành hình dạng cong cong (cái kiểu cuộn người như con tôm ấy ==]), lộ ra một nét thoáng hiện ý cười.

Đi vào trong viện Long Nghị Vân miệng trương so với Bảo Bối nhi còn muốn cao hơn, cái tên Như Ý muốn mình thông khí mà chết sống đòi tự nguyện theo tới kia, được xưng là người khiến các khuê nữ tương tư thành họa đến tột cùng ở đâu? Chẳng lẽ gã sợ bị lão huynh Thạch Phá Thiên bắt được nên trốn đi xem náo nhiệt?! Đang tính không để ý tới gã cứ như vậy mà rời khỏi đây, lỡ tai lại nghe thấy trong phòng bên cạnh truyền đến thanh âm khả nghi.

Là đi hay là ở lại? Long Nghị Vân do dự một chút, suy nghĩ thanh âm phát ra từ gian phía bên phải phòng này, hân chính là nơi tiểu Phúc ở mà Bảo Bối nhi đã nói qua với hân,có thể nào là cái tên thích khách bất hạnh nào đó trốn vào đây khi tiểu Phúc đi vắng, nếu không phải nghe nói tiểu Phúc bởi vì thân phận quản sự của hàng nên được ở trong này, hơn nữa lo lắng đến vấn đề an toàn của Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân vẫn là đem lỗ tai tới gần phòng chuẩn bị tìm hiểu sự tình. (dại đột, thật là đại đột ==])

Không đợi hân đến gần sát cửa sổ, cánh cửa sổ kia liền “Chi nha “một tiếng ở trước mặt hân mở ra dọa Long Nghị Vân nhảy dựng, không đợi đến lúc hân tỏ vẻ kinh hãi, chỉ thấy Như Ý nhẹ nhàng xảo xảo nhảy ra, bất quá, lúc cửa sổ đóng tựa hồ còn có một thứ cũng bị tung đến, bị Như Ý tay mắt lanh lẹ ôm vào trong ngực, Long Nghị Vân tập trung nhìn vào, ra là một chiếc hài.

Không kịp nén giận Như Ý, Như Ý đã đem hài kia bỏ vào trong lòng, cười nói:“Được rồi! Người đã xong việc thì chúng ta đi nhanh đi!”

Long Nghị Vân tựa tiểu phi tiểu nói: “Người không phải nói cho ta thông khí sao? Là ai cứng rắn nói không có người giải quyết không dứt vấn đề khó khăn của ta?” cái thứ vô liêm sỉ không nghĩa khí!

Như Ý không thể không biết xấu hổ: “Dù sao cần đề phòng chính là tên tiểu tring thám tiểu Phúc kia, ta tự thân xuất mã đòi công bằng từ hắn, chẳng lẽ không phải là giải quyết vấn đề khó khăn vì người sao?”

Hai người vừa nói vừa từ bên trong đường nhỏ nơi Bình An biệt viện lên ra, chạy nhanh qua cửa, thẳng đến vương phủ.

Cửa kế tiếp phải giải quyết chính là Thạch Phá Thiên kia! Long Nghị Vân đắc ý suy nghĩ, may mắn chính mình sớm để lại một chiêu phòng bị! Một cửa này tuy rằng không dễ dàng, nhưng nhất định có thể qua!

13. Chương 13

Đặt An nhi ngồi trên xe xuất phát, vẫn là có chút nghi hoặc, vì sao đại ca lại dễ dàng đồng ý cho mình cùng Long Nghị Vân xuất hành.

“Người như thế nào thuyết phục đại ca của ta?” Nói không chừng phương pháp này rất lợi hại, về sau có cơ hội mình cũng có thể dùng thử.

“Tiểu quái quái (quai = lanh lợi, ngoan), ta chỉ là nói cho đại ca người trước tiên ta đáp ứng sinh ý của Bảo Tú Hiền nhưng chưa chính thức đạt tới hiệp thương (hiệp nghị thương nghiệp), còn cần phải có phê văn của hộ bộ, mà phê văn của hộ bộ thì còn cần ta nói tốt cho người rồi. Hơn nữa ta còn ám chỉ, chờ ta trở lại có thể cùng hắn đàm một chút về sinh ý ngự dụng phẩm trong cung đình.” Long Nghị Vân cùng Bình An nhi ngồi thoải mái trong xe ngựa, tâm tình thập phần vui mừng. Mấy người huynh đệ không ai nguyện ý đi vô lâm đại hội lần này nên đây chính là điều kiện để mình đồng ý đi, tiểu hoàng đế Long Thập Tam đành phải đồng ý về sau đồ dùng hoàng gia chỉ định quyền giao cho hắn, hắn đương nhiên có thể dùng nó để đàm điều kiện cùng Thạch Phá Thiên rồi. Hơn nữa hắn cũng cường điệu một số thứ nên Thạch Phá Thiên mới miễn cưỡng đồng ý cho hắn hảo hảo chiêu cố Bảo Bối nhi, tiểu Phúc vẫn là ở lại kinh chiếu cố sinh ý.

“Hừ, thì ra là thế, thật là giảo hoạt a!” An nhi lúc này mới hiểu được, đại ca gian thương kia sẽ không bao giờ làm thâm hụt tiền sinh ý, hưởng chỉ lúc này đây chính mình cũng nói cho đại ca rằng muốn đi, đại ca chẳng khác gì là làm cái vô bản sinh ý (ý là có mỗi làm ăn không mất tiền=]], chỉ có đồ Long ngốc này, biết rõ bị đại ca cố ý làm khó dễ còn làm ra một bộ dáng cao hứng, dù sao vẫn tỏ ra thiện lương khen hắn một chút cũng tốt.

Người trong lòng khen mình giảo hoạt, Long Nghị Vân thập phần vui vẻ, sớm biết rằng tiểu Bảo Bối nhi xuất thân thương gia nên luôn luôn đem từ giảo hoạt này dùng làm lời khen tặng, cũng tự động đem một câu này phiên dịch thành thông minh. An nhi nhìn Long Nghị Vân rất vui vẻ, nghĩ đến bản thân mình thiện lương thế này ngày đi nhất định cũng rất vui vẻ.

Hai cái người rất vui vẻ cứ như vậy cười hí mắt ngồi ở trong xe ngựa nhàn thoải (nói chuyện phiếm), thẳng đến khi xe ngựa dừng lại.

“Như thế nào rồi?” Long Nghị Vân mở cửa xe, hắn đã nghe Thạch Phá Thiên dặn dò đặc biệt gia cố xe ngựa, hắn là không nhanh xảy ra vấn đề như vậy đi?

“Vương gia, cầu ở phía trước đã bị gãy, chúng ta nên đi đường vòng hay quay về thành chờ ngày mai cầu sửa xong lại đi?” Kỳ thật thuộc hạ Long Nghị Vân cũng thấy rất kỳ quái, đây là con đường tắt yếu để ra kinh, nghe đại thẩm bán trà bên cạnh cầu nói sáng nay cầu mới bị gãy, ngày mai quan phủ mới có thể phái người đến tu bổ, trùng hợp thế này thật khiến người nghi ngờ.

“Đường vòng cũng tốt.” Long Nghị Vân lơ đãng, hoàn hảo cầu không phải gãy khi mình ở trên cầu.

Bởi vì đi đường vòng nên đến chiều bọn hắn phải dừng lại ngay tại một trấn nhỏ, ở trấn nhỏ này chỉ có duy nhất một cái khách sạn, Long Nghị Vân tự mình nghĩ thật ra không sao cả, cùng thuộc hạ ăn ngủ đã ngoại

cũng không phải không có kinh nghiệm, thế nhưng bây giờ đang mang theo một Bảo Bối nhi, sợ nhóc bị đông lạnh bị đói, cho nên lộ trình dọc theo đường đi đều đã chuẩn bị tốt trước đó, thà rằng chậm một chút cũng không thể làm Bảo Bối nhi một mối.

Bởi vì mình bỏ đi du lịch, đại ca thấy cửa hàng không ai xử lý nên giữ lại tiểu Phúc, bên người không ai hầu hạ chỉ có Long Nghị Vân một phút không rời, đối với An nhi mà nói chuyện lữ trình như vậy cũng thật là mới mẻ, chính là vẫn không được yên tâm, có phải đại ca cùng Long Nghị Vân thương nghị còn có chuyện gì mình không biết hay không – vì sinh ý của Thạch gia, cái tên đại ca giáo hoạt kia sẽ không đem mình bán đi?! Tuy nói rằng mình nói với đại ca đồng ý đi, chính là, An nhi nhịn không được có một tia nén giận nghĩ đến đại ca cũng không thể cứ như vậy dễ dàng mà đem mình bán? Theo thường lệ mà nói, trong cái thế giới đầy cạnh tranh này, giá cả phải cao mới đúng a?

Phát hiện ý nghĩ của mình đã chuyển tới hướng kỳ quái, tiểu An nhi nhịn không được ngồi trong bồn tắm khanh khách cười rộ lên, nghĩ đến bộ dáng buồn cười của mình khi bị đại ca bọc lại đặt ở trên quầy bán, An nhi càng cảm thấy thú vị.

“Bảo Bối nhi?! Nước đã lạnh rồi! Đừng đùa!” Long Nghị Vân tựa ở cạnh cửa hướng bên trong nhìn nhìn, chứng kiến tiểu Bảo Bối nhi đem xung quanh biến thành nơi nơi đều là nước, chỉ biết lắc đầu, tuy rằng mình cũng rất muốn đi vào giúp Bảo Bối nhi tắm rửa chà lưng, đương nhiên, tốt nhất còn có..... làn da ướt át kiều diễm Hắc hắc hắc..... Chính là, lấy tay lau nước miếng, nghĩ tới lời Thạch Phá Thiên trước khi đi, vẫn là không thể chế một chút thì tốt hơn, Thạch Phá Thiên nói rất đúng, Bảo Bối nhi còn quá nhỏ! (đồ ngụy quân tử =))

An nhi khờ dại cũng không lo lắng đến nội tâm Long Nghị Vân đang giãy dụa, hần thư thư phục phục vừa nghịch nước vừa nhìn nhìn khoảng cách từ bên mình đến bên giường, hướng Long Nghị Vân chìa ra một cánh tay hấp dẫn, “Người lại đây đi! Dem ta ôm đến trên giường! Ta không muốn tự mình đi qua!”

Từ đôi tay nhỏ bé kia vẫn còn vươn lại những giọt nước trong suốt theo cánh tay trắng nõn như củ sen của Bảo Bối nhi trượt xuống, thẳng đến khi đầu vai tuyết trắng lộ ra ngoài bồn tắm, lại nghe thấy lời mời gọi kia, Long Nghị Vân vẫn đang do dự, “Người nhanh lên thôi!” Bảo Bối nhi không kiên nhẫn từ trong nước đứng lên, đột ngột chân trượt ngang, bùm một cái cả thân thể trở lại bồn tắm lớn.

Long Nghị Vân lập tức không chút nghĩ ngợi chạy qua, từ trong nước nâng lên con tiểu bạch áp (vịt) chỉ ham chơi kia, không để ý trên người mình nước thấm ướt áo chỉ chuyên tâm kiểm tra từng chỗ trên thân thể mảnh khảnh của Bảo Bối nhi, “Người không sao chứ? Chân có bị trật hay không?”

“Không có.” Bảo Bối nhi vẫn là cười híp mắt, chỉ muốn gọi người đến bắt quá lại dọa người sợ rồi.

Cơ hồ xác định hẳn không có việc gì, đồng thời Long Nghị Vân mới phát hiện tiểu Bảo Bối nhi ở trong lòng mình đang trần như nhộng, vừa mới từ trong bồn tắm ra nên trên người Bảo Bối nhi còn khoác theo những bọt nước trong suốt, thân mình trong nước ấm ngâm lâu quá nên phồng ửng đỏ phá lệ mê người, Long Nghị Vân nén nhịn khẩu khí, trí não toàn thân trên dưới đều cảm giác được mỗi một phần mỗi một tắc đều dán tại trên người hắn, bỏ qua các loại ý tưởng đang kêu gào trong đầu mình, phát huy tự chủ còn sót lại vội vàng lau khô bọt nước trên thân thể trắng mịn mềm mại, không để ý Bảo Bối nhi thích thú cười khanh khách, vội vàng đem tiểu tử kia nhét vào ổ chăn.

Bảo Bối nhi bị chăn quấn chặt chỉ hé ra khuôn mặt tươi cười, còn cười hì hì nói, “Đã khuya, người không ngủ sao?” Ha ha, hẳn là vẫn nên cùng hắn ngủ đi? Chuyện này cho tới nay đã thành thói quen rồi.

Long Nghị Vân nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười ngây thơ của Bảo Bối nhi, hẳn hiện tại đột nhiên phát hiện trước đây bản thân đã quá tự chủ, từ ngoài chăn có thể tưởng tượng được một thân mình trắng nõn, hẳn từng dùng môi lấy tay cảm thụ qua thân mình ấy, như vậy nếu hắn hiện tại cũng tiến vào cái chăn chường mắt kia ôm Bảo Bối nhi, thật có thể nằm trong chăn bông thuần túy nói chuyện phiếm sao?

Từ chối thật lâu, cho dù chỉ có thể nhìn không thể ăn, Long Nghị Vân vẫn không muốn buông tha cho phúc lợi được ôm Bảo Bối nhi đi vào giấc ngủ, dù sao nói là không thể ăn, bắt quá giải tỏa cơn nghiện cũng tốt a!

Thở dài một tiếng, Long Nghị Vân lấy ra áo lót cùng ngoại y của Bảo Bối nhi phóng tới bên gối, “Dem mấy thứ này mặc vào ngủ tiếp! Ta lập tức quay lại.” Vội vàng bỏ lại những lời này, lưu lại Bảo Bối nhi đang trợn mắt há hốc mồm thì thảo nói: “Mặc nhiều như vậy ngủ?! Ta ngủ chưa bao giờ mặc nhiều như vậy.” thế

nhưng Long Nghị Vân lại giống như người bị truy đuổi vội vàng đi ra ngoài.

14. Chương 14

Bầu trời có trăng, thế nhưng ánh trăng tối nay lại mờ ám; Trời cũng điểm đầy sao, thế nhưng hiện tại tình quang (ánh sáng) mờ lung.

Trong lòng lại có mỹ nhân như ngọc, bất quá mỹ nhân này lại dung nhan non nớt, ngây thơ ngọt ngào mà ngủ.

Long Nghị Vân nhìn thấy gương mặt khi ngủ của An nhi liền nhớ tới những lời nói của Thạch Phá Thiên nói với hắn trước khi đi.

Khi đó hắn cùng Thạch Phá Thiên đàm hảo điều kiện, trong lòng chính là âm thầm đắc ý, Thạch Phá Thiên lại trước khi hướng hắn cáo từ đột nhiên nói: “Người có biết ta vì cái gì thích kiếm tiền như vậy?”

Long Nghị Vân lơ đãng, “Không biết a?” Nhảm chán! Thạch Phá Thiên như thế nào đâu phải là chuyện của hắn? Hắn thấy Thạch Phá Thiên này tám phần trời sinh chính là cái tên quý tiền. Nửa điểm cũng không giống Bảo Bối nhi đáng yêu. (yêu là mù quáng =))

Ai ngờ Thạch Phá Thiên lại hỏi tiếp: “Vậy người có nghe nói qua chuyện của An nhi chưa?! Từ nhỏ đến lớn đều gặp chuyện xui xẻo.”

Long Nghị Vân đích xác đã từng dẫn thuộc hạ điều tra qua chuyện của An nhi, thế nhưng nghe Thạch Phá Thiên nói như vậy lại cảm thấy được thập phần khó chịu: “Cái gì gọi là xui xẻo? Chẳng qua có một số việc đúng lúc làm cho Bảo Bối nhi trải qua mà thôi!” Ai dám nói bảo bối nhi như vậy?!

Thạch Phá Thiên nghe được hắn hướng khẩu khí như vậy thế nhưng không có sinh khí: “Đúng vậy, Thạch gia chúng ta chỉ cần có hạ nhân dám nói một câu An nhi mệnh bất hảo sẽ lập tức đuổi đi, cho nên mười mấy năm nay trừ bỏ cái miệng vô pháp ngăn cản của lão Nhị cũng không ai dám nói như vậy.” Hừ, người cho là hiện tại Long Nghị Vân người che chở Bảo Bối nhi sao?

Long Nghị Vân nghe nói như thế thật cảm thấy thập phần xuôi tai, âm thầm quyết định sau này vương phủ cũng phải làm y như vậy. Bất quá nếu Thạch Phá Thiên nói lên việc này chắc chắn có thâm ý, cho nên hắn trước hết gật gật đầu chờ đợi đoạn sau của Thạch Phá Thiên.

“Kỳ thật An nhi sinh ra khi ta đã mười hai, cùng tuổi hiện tại của An nhi cũng không sai biệt lớn lắm, cho nên rất nhiều chuyện nhớ rất rõ ràng, An nhi từ lúc nhỏ đến mười bốn liền đại tai tiểu họa không ngừng, chỉ sợ người khó có thể tưởng tượng được, chẳng hạn như nó chưa đến một tuổi cũng đã ba lượt gặp được quái tai.” Thạch Phá Thiên vừa nhớ lại vừa nói. Long Nghị Vân nghe xong thật sự là đổ mồ hôi lạnh, cũng không khỏi bội phục Thạch gia, bọn hắn có thể đem Bảo Bối nhi dưỡng đến lớn như vậy thật sự là không dễ dàng a!

“Tuy nói mỗi lần nguyên nhân cũng không giống nhau, An nhi cũng đều được chúng ta cứu ra đúng lúc, thế nhưng có nói là ngoài ý muốn thế nào mà đồng thời phát sinh trên người An nhi thì mọi người cũng không thể không cảm thấy kỳ quái. Vừa vặn ta khi đó cùng A Kinh (Kinh Thiên) vừa mới bắt đầu cùng gia gia học buôn bán thì có một hạ nhân nói An nhi nhất định là tai tinh xuất hạn.” Thạch Phá Thiên nhìn Long Nghị Vân đang tức giận, nói tiếp: “Bị ta nghe được, ta thực sinh khí, sinh ý trước đó phát triển ở mức bình thường là do không nắm chắc tốt thương cơ (thời cơ buôn bán), có liên quan gì chuyện An nhi?! Hơn nữa mỗi lần An nhi xảy ra sự cố đều là do những người khác không cẩn thận, nó mới có một tuổi, có cái gì sai đâu? Sau đó khi An nhi mới lớn một chút lại không hiểu lời người khác nói, còn đối với mấy nha đầu đang nhàn thoại kia cười đùa, một chút cũng không biết bọn nó tài này là đang cười khinh bỉ nó!”

“Ta đây khi đó mới biết được cái gì gọi là nô đại khi chủ! (nô tài xem thường chủ nhân) Các nàng đối với ông chủ tồn tại lòng khinh bỉ bất kính thì như thế nào có thể tận tâm hầu hạ An nhi?! An nhi nếu ngày đó nghe hiểu được sẽ có bao nhiêu thương tâm tự ti?!” Thạch Phá Thiên mỗi khi nghĩ đến đây liền thập phần

sinh khí, “Ta lúc ấy đã đem mấy nha đầu kia ở trước mặt mọi người đuổi khỏi Thạch gia, hơn nữa còn răn dạy và quả mắng kẻ quản lý gia nô, An nhi rõ ràng là phúc tinh mới có thể nhiều lần tránh được tử kiếp, người trong nhà đều khỏe mạnh, sinh ý hưng thịnh, làm sao có thể nói đó là lời nói vô căn cứ?!”

“Bởi vậy ta mới liều mạng muốn chứng minh An nhi cũng không hề ảnh hưởng gì đến sinh ý Thạch gia, ngược lại còn là phúc tinh, Thạch gia sẽ càng ngày càng hảo! Về sau ta mới an bài cho tiểu Phúc đi theo An nhi, tuy rằng mới năm tuổi thể nhưng nếu có người đối An nhi nói những lời không tốt thì tiểu Phúc sẽ liều mạng với hắn! Bởi vì việc này mà ta tận lực làm cho An nhi ở trong tầm mắt của ta, cũng đã phát hiện hắn cùng tiểu Phúc là nhân duyên trời cho, từ đó về sau trợ giúp ta theo dõi sổ sách buôn bán.” Thạch Phá Thiên nhìn nhìn Long Nghị Vân, trong lời nói mang đầy thâm ý, “Bất quá sau đó ta lại nói cho tiểu Phúc rằng không nên liều mạng, cứ đem những kẻ nào khi dễ An nhi nói cho ta biết, ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho bọn họ sống không bằng chết.”

Long Nghị Vân nghe xong lời này chỉ có cười khở, trong lòng đối với tiểu Phúc kia có một phần bất mãn cũng đã tan thành mây khói. “Người yên tâm, kỳ thật tâm của ta yêu thương Bảo Bối nhi so ra không hề kém hơn người.” Bất quá hắn cũng không có khi dễ An nhi cho nên tốt hơn là không cần mang tiểu Phúc ra đây.

Thạch Phá Thiên nghe xong lời này cười nói: “Kỳ thật người đến tốt cùng tồn tại tâm tư gì người cho là ta không biết sao? Chính là nhìn thấy người thật lòng yêu thương Bảo Bối nhi mà Bảo Bối nhi tựa hồ cũng không chán ghét người cho nên ta mới không ngăn cản người. Ta hôm nay chính là có một số việc nhất định phải cùng người nói rõ ràng.”

Thạch Phá Thiên nghiêm mặt nói: “Kỳ thật An nhi nhiều lần gặp được tai họa như vậy chúng ta cũng thập phần lo lắng, khi nó một tuổi liền dẫn nó đi bái kiến qua đắc đạo cao tăng Tịnh Nhất đại sư, đại sư nói, An nhi trời sinh thông minh lại sống ở gia đình nhiều phúc trạch cho nên dễ bị thiên đồ (trời ghen ghét đồ kị ==), tiểu hài tử như vậy vốn sẽ không thể an ổn mà nuôi lớn, chính là kiếp trước có nhân nên mới có loại quả ngày hôm nay, An nhi sau khi bình an lớn lên tất có được một nhân duyên ly kỳ, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không cần cường cầu.” Tuy rằng Long Nghị Vân cùng An nhi tương lai sẽ như thế nào ai cũng không biết, nhưng vẫn có chút chuyện quan trọng cần nói rõ trước. “Từ nhỏ đến lớn, tai họa của Bảo Bối nhi đều là do ta cùng Kinh Thiên giải cứu, đại sư nói qua chỉ có chí thân của nó mới có thể đúng lúc cứu nó, hơn nữa, tuy bản thân An nhi chứa nhiều phiến toái thể nhưng người đối diện hay xung quanh vận thể lại thập phần có lợi. Tiết nguyên tiêu kia nó lại được người cứu một lần, cho nên sau này ta mới không ngăn cản người mang An nhi đi, xem ra, có một số việc là thiên ý, ta cũng chỉ biết tùy duyên.” Nói tới đây Thạch Phá Thiên nghiêm túc nhìn Long Nghị Vân nói: “Bất quá người nhớ kỹ, nếu thân thể của người hại đến An nhi, Thạch gia chúng ta tuyệt không dễ dàng buông tha người!”

Long Nghị Vân đã nghe ra ý của Thạch Phá Thiên, hắn đã thông qua Thạch Phá Thiên cho phép, nhưng nhà mẹ đẻ của Bảo Bối nhi cũng không phải dễ chọc, vì thế cũng trịnh trọng nói: “Ta tuyệt đối sẽ không làm bị thương Bảo Bối nhi, nếu có loại sự tình này phát sinh, người như thế nào đối với ta ta quyết không một lời oán hận.”

Thạch Phá Thiên vừa lòng gật đầu, kỳ thật suy nghĩ một chút Thạch gia lúc này đây cũng không tính thâm hụt tiền sinh ý, vì thế cười nói: “Tốt lắm, người tuy rằng qua một cửa của ta nhưng ta cũng phải nói trước cho người biết, An nhi vẫn còn quá nhỏ, người không cần quá xuống tay, nhỏ như vậy thực dễ dàng làm nó bị thương.” Lại từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp Tuyết cơ phù dung cao, “Bất quá, nếu người thật sự nhìn không được cũng phải nhanh chóng sẵn sàng cho công tác chuẩn bị. Cái này cho người, An nhi có hoa thương, liệt thương (bị thương những chỗ như ...và thương ngoài da do tai nạn) gì cũng có thể sát, cao này là thuốc cầm máu bôi trơn rất hay.” (bé Bảo Bối đáng thương, em bị bán sạch rồi ;_;

Chứng kiến Thạch Phá Thiên kia nở nụ cười hồ ly, Long Nghị Vân không chút nghĩ ngợi thốt ra: “Nói vậy, ta sẽ không thể không có nhân phẩm như vậy!”

Thạch Phá Thiên lập tức đắc ý cười nói: “Hảo hảo hảo! Vương gia đừng quên quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy a! Ha ha ha!” (một lời nói ra bốn con ngựa cũng không thể đuổi kịp)

=_= Vì cái gì hắn xúc động như vậy?

Hiện tại Long Nghị Vân thập phần hối hận, chính mình lúc ấy vì cái gì xúc động như vậy, không chỉ không

tiếp nhận được của tên cáo già ngược lại còn bị hấn kích đáp ứng không chạm đến Bảo Bối nhi?! Tuy nói hiện tại trong lòng mình vẫn còn đem theo thuốc bôi trơn của Như Ý, thế nhưng, thế nhưng..... Lúc ấy vẫn là đáp ứng với Thạch Phá Thiên tạm thời không chạm Bảo Bối nhi rồi a!

=_=_ Ta vì cái gì làm một quân tử chứ? Long Nghị Vân ban đêm vẫn suy tư vượt qua vấn đề này.

15. Chương 15

Bảo Bối nhi cảm thấy trên đường đi Long Nghị Vân vẫn rất kì kỳ quái quái, tỷ như khi hấn tắm thì luôn kiếm cơ trốn ra ngoài, lúc ngủ cũng muốn hấn mặc quần áo thật dày, cũng thường thường ôm hấn hôn đến khi hấn hết hơi, sau đó lại bức ra một bộ dáng rất thống khổ, kỳ quái, thật là kỳ quái! Bất quá, Long Nghị Vân vẫn giống như trước, đối với thức ăn của hấn, dùng thứ gì hay chạy đi, dùng chân đều thập phần cẩn thận, những chuyện này An nhi ở Thạch gia cũng đã nhìn quen, thói quen hình thành tự nhiên nên cũng không quá để ở trong lòng, chính là cứ thần nhiên mà nhận sự sủng ái của Long Nghị Vân.

“Vân ca, người xem gian tửu lâu kia bề ngoài rất đẹp a!” An nhi xốc lên màn xe nhìn ra bên ngoài náo nhiệt. Từ lần kia An nhi kêu Long Nghị Vân là Vương gia, Long Nghị Vân liền lệnh cho An nhi về sau không cho phép tiếp tục gọi hấn là Vương gia nữa, hai người sau khi đạt tới hiệp thương, cũng không ngại buồn nôn bắt An nhi gọi hấn là Vân ca.

Long Nghị Vân vừa thăm dò nhìn, là một nhà sinh ý thực hưng thịnh “Giang Nam xuân” Tửu lâu,“ nếu người thích vậy chúng ta ở chỗ này ăn cơm trưa cũng tốt.” Dọc theo đường đi An nhi cũng không thích ăn gì nhiều lắm, khó có được nhóc thấy hứng thú, tòa lâu này thoạt nhìn cũng không tồi, trước hết ở trong này ăn một bữa ngon cũng tốt.

“Được!” Bảo Bối nhi lập tức cười híp mắt, Long Nghị Vân chính là tốt ở điểm này, đối với lời hấn nói cho tới bây giờ cũng không kì kèo dây dưa. Bảo Bối nhi hoan hô đứng dậy lại đột ngột ngã xuống, may mắn Long Nghị Vân ngay tại phía sau một phen ôm chặt:“Như thế nào rồi?”

“Chân..... ngồi lâu nên tê rần.” Hai chân nhất thời không nghe sai bảo, An nhi đỏ mặt tựa vào lòng Long Nghị Vân. Mặc cho Long Nghị Vân ôm lấy hấn xuống xe đi vào trong tửu lâu.

Hai người kia vừa đi vào “Giang Nam xuân”, mọi người chỉ thấy một người thanh niên khí phách phi dương, uy phong lẫm lẫm lại ôn nhu săn sóc ôm một thiếu niên phần điều ngọc mài, thiếu niên kia ánh mắt đen lũng liếng đối tới đối lui, bộ dáng nhu thuận đáng yêu làm cho người thấy nhin không được sinh lòng triu mến, cả đại sảnh đưa ánh mắt chuyển hướng bọn hấn, chỉ là hai kẻ trong tiêu điểm lại bất giác hồn nhiên như không, hai người kia ở chung lâu ngày làm An nhi tập mãi thành thói quen,còn Long Nghị Vân vốn coi thường lễ giáo cho nên đều không quan tâm đến cái nhìn cả tửu lâu bắn về phía bọn hấn, cứ thế khinh khênh ta ta. Hai người bọn họ làm ra bộ dáng thiên kinh địa nghĩa (lẽ thường) thập phần tự nhiên, cho nên người xem ngược lại có chút cảm thấy ngạc nhiên.

Long Nghị Vân thuận mắt đảo qua, nơi này đã gần địa giới Thái Sơn,thoạt nhìn có rất nhiều người giang hồ thô hán (người thô thiển), phỏng chừng cũng đều là nhận lời mời tiến đến tham gia võ lâm đại hội, sợ An nhi cảm thấy được lâu một rất ồn ào nên dặn tiểu nhị dẫn đường đi lên một phòng trang nhã ở lầu hai, An nhi đột ngột nói:“Người ở đây rất náo nhiệt, ta muốn ở trong này ăn. Được không?” Hấn cảm thấy nơi này thực mới mẻ a, có rất nhiều người ăn mặc kỳ quái. Vì cái gì mỗi lần đi ra ngoài ăn cơm cũng phải đi vào một phòng trang nhã, nói vậy cùng ăn ở nhà không phải giống nhau sao?

“Hảo, tiểu thiếu gia đã nói vậy, các người cũng chuẩn bị đi!” Long Nghị Vân gật đầu, vốn là người bản tính tự nhiên trước giờ có thủ hạ chuẩn bị thoả đáng, nên khi xuất môn ra bên ngoài Long Nghị Vân cũng không để ý đến người khác, vì thế chẳng phân biệt được chính hay phụ vậy quanh mấy cái bàn, vui vẻ chờ đồ ăn lên.

Bọn thủ hạ Vương phủ này dọc theo đường đi cũng cùng An nhi trò chuyện ít nhiều nên đều thập phần thích nhóc, phải biết rằng dọc theo đường đi không chỉ được ăn ngon mà còn ngủ ngon đều không phải là

nhờ phúc của vị An nhi tiểu thiếu gia này sao?! Trước kia mỗi lần cùng Vương gia đi ra ngoài làm việc đều là chạy ngày đêm, xan phong lộ túc (ăn gió nằm sương =]]) , nào có lần nào giống lần này tiện một đường du sơn ngoạn thủy, không chỉ thế mỗi ngày còn được xem kịch hay đầy buồn nôn của thiết diện Vương gia.

Quả nhiên, vừa ngồi xuống dưới, Long Nghị Vân liền tiếp nhận khăn mặt của tiểu nhị đem lên, trước cấp An nhi lau lau khuôn mặt bạch ngọc nhỏ nhắn, sau chà xát đôi tay nhỏ bé non nớt, vừa chờ đồ ăn lên thêm vừa lấy đũa gấp thức ăn lên đĩa lập tức đem lại trước mặt An nhi, hoàn toàn không để ý đến đám thủ hạ đang ngồi đầy bàn vừa ăn vừa ở bên cạnh cười trộm.

Mọi người hoà thuận vui vẻ ăn xong cơm trưa, mỗi chén rượu đầy lại có cơm ăn no nên tâm tình vui mừng. Nơi có rượu chắc chắn long xà hỗn tạp, trên giang hồ thị phi lại nhiều, chợt nghe thấy bên kia nổi lên nhao nhao ồn ào, đám người vương phủ sau khi ăn cơm no không có chuyện gì làm vì thế cùng đại đa số người trong đại sảnh một bên uống nước trà, một bên xem náo nhiệt.

Vóc dáng Bảo Bối nhi quá thấp nên nhìn không tới, cứ ở nơi này thò đầu ra nhìn, Long Nghị Vân vội ôm nhóc ngồi ở trong lòng mình, ở bên tai An nhi vốn không hiểu chuyện giang hồ vì nhóc giải thích.

Như vậy An nhi không chỉ được ngồi trên cao mà còn nhìn rất xa, lập tức chứng kiến trong đám người nóng nháo bên kia có người mà mình có thể nhận thức được! Là người bạn cố tri tha hương lần trước tao ngộ, An nhi vui vẻ từ trên người Long Nghị Vân giãy giụa trượt xuống , chạy tới bên kia lôi kéo quần áo người đang rất chuyên tâm xem náo nhiệt:“Uy! Chào a!”

“Ách?!” Đối phương giật mình quay đầu, ánh mắt màu lam tròn tròn tựa bảo thạch kinh ngạc trừng lớn.“Là người?!”

An nhi vui vẻ hướng hẳn cười một cái:“Ân, chính là ta a! Người như thế nào ở trong này a?”

“A, chuyện lần trước còn chưa cảm ơn người! Không biết ân nhân như thế nào xưng hô?” Lam nhân thiếu niên nhìn thấy ân nhân cũng rất vui vẻ.

“Ta gọi là Thạch Bình An, bắt quá người cứ gọi ta nhũ danh Bảo Bối nhi là được rồi. Người thì sao? Người tên gì?”

“Ta gọi là Cung Thiên Lãng, ta không có nhũ danh, bắt quá người có thể gọi ta tiểu Cung.” Hai người ngay giữa một đám đang la hét âm ỉ vẫn cao hứng tán gẫu đến phần chán làm cho Long Nghị Vân từ phía sau theo tới nhìn thấy bất đắc dĩ lắc đầu.

Mắt thấy bên cạnh sắp phải đánh nhau, hai người còn hồn nhiên bất giác như thế, Long Nghị Vân vội chen vào:“Bảo Bối nhi, các người muốn nói chuyện phiếm cũng phải tìm một nơi thanh tĩnh a, vị công tử này người nói đúng không?” Nói xong đã ôm lấy Bảo Bối nhi, sợ nhóc lọt vào tai bay và gió, bị thương bởi bọn kéo bè kéo lũ sắp đánh nhau. Lại nhìn thấy ánh mắt của Cung Thiên Lãng, Long Nghị Vân nao nao, lập tức nghĩ đến người có ánh mắt màu lam mà Bảo Bối nhi duy nhất nhắc tới.

Cung Thiên Lãng thế nhưng không biết người đang ôm lấy ân nhân đáng yêu của mình chính là ác nhân ngày đó đuổi bắt hắn, cũng dâng tặng một nụ cười cho Long Nghị Vân,“Được! Đa tạ vị công tử này nhắc nhở.”

Long Nghị Vân trong lòng hiểu rõ, thiếu niên lam nhân này thoát nhìn không giống người trong nước, lại từng trong đêm khuya ở giữa kinh thành chạy loạn, bị lầm là tù trốn trại sau cùng cũng có thể đào thoát dưới sự truy lùng đông đảo của danh bộ, tất nhiên hắn cũng có chỗ hơn người, thân phận chỉ sợ cũng không đơn thuần. Bất quá, nhìn thấy hai tiểu đầu tử tán gẫu thập phần vui vẻ kia, Long Nghị Vân suy nghĩ, nếu thật là bằng hữu của Bảo Bối nhi, vậy mình cũng không nên nghĩ nhiều.

Chốc lát sau Bảo Bối nhi mới biết được Cung Thiên Lãng sở dĩ xuất hiện ở nơi này là bởi vì sự phụ và sự phó dẫn hắn tới tham gia võ lâm đại hội đã lạc nhau, vì thế được Bảo Bối nhi nhiệt tình mời mọc, Cung Thiên Lãng đã cùng An nhi ngồi chung một chiếc xe hương cỗ võ lâm đại hội xuất phát. Bảo Bối nhi nghe Cung Thiên Lãng miêu tả phong cảnh phía Bắc Trường Thành thập phần phấn khích, lại mê mẩn nghe Cung Thiên Lãng giảng giải quy củ hành tẩu giang hồ cùng chuyện xưa, hoàn toàn coi thường Long Nghị Vân đang ở một bên ánh mắt ai oán.

Không thể nhịn được nữa, Long Nghị Vân đem Bảo Bối nhi đang nghe chuyện xua sắp áp vào người Cung Thiên Lãng ôm vào trong lòng mình, “Bảo Bối nhi, tiểu Cung giảng vô cùng mệt rồi! Người cũng nên cho hắn nghỉ ngơi một chút, uống miếng nước.” Ở bên cạnh nghe Cung Thiên Lãng nói sư phụ sư phó dạy cho hắn cái gọi là giang hồ kinh nghiệm bất quá là phương thức phòng ngừa Cung Thiên Lãng mù đường bị lạc mà thôi, Bảo Bối nhi hà tất phải nghe chuyện chứ như vậy.

“A! Đúng vậy! Tiểu Cung, đến, uống chút trà nhuận nhuận hầu (thanh họng).” Bảo Bối nhi tiếp nhận chén trà Long Nghị Vân đưa tới miệng mình trực tiếp đưa đến tay Cung Thiên Lãng, tiểu Cung giảng chuyện giang hồ thực sự thú vị, cùng cuộc sống của mình hoàn toàn bất đồng a.

Long Nghị Vân đột nhiên phát hiện chính mình đã làm ra một quyết định sai lầm, hắn đúng là nên đợi đến tối đem tên Cung Thiên Lãng này xử lý, hiện tại thật sự là hối hận không kịp a!

Bảo Bối nhi cũng không nghĩ đến tân bằng hữu bởi vì hành động của hắn mà sinh mệnh đã bị uy hiếp rất lớn, cũng không còn bận tâm oán phỉ phía sau, chuyện xưa hắn vẫn còn chưa nghe đủ: “Tiểu Cung, còn có chuyện gì thú vị, nói tiếp một chút thôi!” Bảo Bối nhi cảm thấy được Cung Thiên Lãng thật là lợi hại a!

Cung Thiên Lãng lần đầu tiên phát hiện có người dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình như vậy, lòng tự trọng được nâng lên thỏa mãn, uống trà nghỉ ngơi, tùy tay từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc bội nhu ôn, “À, đây là vật kỷ niệm ta lần đầu tiên lưu lạc giang hồ, người xem!”

Vật kỷ niệm lưu lạc giang hồ a! Bảo Bối nhi tò mò tiếp nhận xem chăm chú, ân, xúc cảm ấm áp, ánh sáng màu thanh thiên (xanh nhạt), chạm trở tinh tế, phỏng chừng giá trị là..... Khoan, không phải là thối mốc thứ này không nên dễ dàng cho người ta xem xét mà chính là, chính là, thứ này như thế nào nhìn quen mắt như vậy?! Bảo Bối nhi tràn ngập nghi hoặc nhìn lại một lần, quả nhiên, nghiêng qua xem kỹ, mặt trái hoa văn kia hình thành một chữ “Kinh” thập phần rõ ràng. Đúng vậy a! Rõ ràng chính là ngọc bội mang bên mình của cái tên Nhị ca hồ nháo kia.

“Tiểu Cung, ngọc bội này người như thế nào có được?” trong lòng Bảo Bối nhi đã tràn ngập tò mò.

“Chính là buổi tối ngày đó a! Ngày người đã cứu ta đó! Ta cũng cứu được một người a! Hắn đã đem ngọc bội này cho ta, nói là về sau có thể làm bằng chứng.” Tuy rằng hiện tại hắn cũng không hiểu được vì cái gì cứu người còn phải có bằng chứng, bất quá Cung Thiên Lãng vẫn phóng khoáng hướng Bảo Bối nhi giới thiệu lại sự tích vĩ đại của mình.

Nguyên lai buổi tối hôm đó tên mù đường Cung Thiên Lãng lại cùng sư phó rời nhau, vừa lạc đường lại bị chính bọn Long Nghị Vân đang đuổi bắt phạm nhân rượt theo, không cẩn thận còn bị thương, được Bảo Bối nhi cứu sau đó chạy đến phòng Thạch Kinh Thiên Giải độc cho y, cho nên Thạch Kinh Thiên mới cho hắn cái ngọc bội này.....

“Ngày đó giải độc ta thực hảo vất vả mà! Ta cho người biết, nơi Thạch Kinh Thiên trúng độc thật là sưng rất lớn, ta chỉ dùng miệng giúp hắn đem độc hấp ra, vừa mệt mà miệng ta lại còn đau rất , chính là ta không cẩn thận nuốt hết chất độc hắn chảy ra, cho nên nơi đó của ta cũng sưng lên, hắn nói chỉ có thể dùng phương pháp khác giải độc, bất quá, sau khi giải độc cả người ta đau quá a! Hơn nữa Thạch Kinh Thiên còn nói a! Ta bị độc từ trên người hắn nên không thể cho người khác giải loại độc chất này, nếu không sẽ hại chết người khác. Sau cùng ta muốn trở về tìm sư phụ, Thạch Kinh Thiên nói đem ngọc bội này cho ta làm bằng chứng giải độc cho hắn a!” Cung Thiên Lãng lần đầu tiên có người nghe nên thuyết minh rõ ràng quá trình mình đã trải qua cứu người.

Long Nghị Vân lúc này mới hiểu được bản thân quả nhiên không thuộc cấp bậc với Như Ý cùng Thạch Kinh Thiên, hai người bọn họ không chỉ không biết xấu hổ mà còn ngang nhiên lộ hỏa thuần thanh (thành thạo), Thạch Kinh Thiên đem tên tiểu đần Cung Thiên Lãng ăn sạch sẽ lại có thể gạt người nói là giải độc, thật sự là, thật sự là — làm cho hắn hâm mộ a!!! Thật giận chính mình lần đó có cơ hội như vậy lại không hảo nắm chắc, hận a!

Bảo Bối nhi nghe xong Cung Thiên Lãng miêu tả, đột nhiên nghĩ đến lần kia của mình, chẳng lẽ, lần đó mình cũng là trúng độc? (ô mô=]])

Mà Cung Thiên Lãng vừa nhớ lại lần giải độc đó liền làm cho hắn mặt đỏ tìm đập rên rỉ thở gấp, bất giác ngơ ngác xuất thần.

Trong khoảng thời gian ngắn trong xe ngựa không người lên tiếng, ba người đều có tâm sự của riêng mình. Lộ trình buổi chiều nặng nề trôi qua, Long Nghị Vân trong lòng nuốt hận, Bảo Bối nhi âm thầm nghi hoặc, Cung Thiên Lăng mặt đỏ ngầu người nhớ về quá khứ.

Tối buổi tối.

“Vân ca!” Bảo Bối nhi từ trong áo ngủ bằng gấm chui a chui lộ ra cái đầu, hân vừa mới tẩy thơm ngào ngạt, ở trên giường chờ Long Nghị Vân mỗi ngày đều phải cọ xát, “Vân ca, người nhanh lên thôi!”

Mỗi ngày buổi tối cùng Bảo Bối nhi ngủ chung đều là thời khắc hạnh phúc nhất cũng thống khổ nhất của Long Nghị Vân, hân có thể ôm thân mình hương hương mềm mại của Bảo Bối nhi đi vào giấc ngủ, này với hân mà nói thật sự là vô vàn hạnh phúc, chính là, bản thân cũng vừa phải chịu được dục hỏa dày vò, trời ạ! Trước kia hân chưa bao giờ nghĩ tới lại có thể có một ngày như vậy, Long Nghị Vân thế nhưng đồng thời cũng cảm nhận được mùi vị thiên đường lẫn địa ngục.

“Như thế nào? Hôm nay gặp thế này?” Long Nghị Vân ở trên mặt Bảo Bối nhi hôn một cái, thật sâu hít vào hương khí trên người nhóc, đồng thời cảm nhận được dục vọng của mình đang kêu gào, bao giờ mới thoát được đói khát đây? Long Nghị Vân tự giễu.

“Vân ca, lần trước chúng ta đi uống rượu có kỹ nữ hầu, có phải ta cũng trúng độc hay không?” Bảo Bối nhi giao ra trái tim nghi hoặc hỏi đến, sự kiện kia hân thủy chung không biết rõ ràng, chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ rõ một vài thứ, lại mơ hồ cảm thấy thẹn thùng ngượng ngùng khi hỏi người khác, hôm nay nghe được Cung Thiên Lăng nhắc tới cùng chuyện mình đã trải qua vô cùng tương tự, chẳng dường như lần đó độc của mình không giải hoàn toàn.

16. Chương 16

“Sá?!” Long Nghị Vân không nghĩ tới câu đầu tiên tiểu Quai hỏi lại có thể là vấn đề này, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời như thế nào.

“Rốt cuộc là không phải a?” Bảo Bối nhi nóng vội làm nũng thúc giục.

“Đúng vậy!” Nghiêm túc mà nói, lần khởi sự kia đích thật là tiểu Bảo Bối nhi bị dính phải khiêu tình mê hương, cho nên Long Nghị Vân vẫn là gạt đầu.

“A! Vậy Vân ca người lần trước cũng hút độc của ta, người có thể bị lây hay không a?!” Bảo Bối nhi lo lắng đi đến bên người Long Nghị Vân, hai cái đùi ngọc bóng loáng phần ngọn khóa ở hai bên Long Nghị Vân, phần mông đang ngồi ở bộ vị mấu chốt của hân, Long Nghị Vân lập tức cảm giác được bản thân đã “Độc” hỏa công tâm, phía dưới lập tức trường đau, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy! Ta trúng độc của người, là giải không dứt rồi!” (=|||)

“Cái gì?!” Bảo Bối nhi ghé sát, nghe được Long Nghị Vân nói gấp muốn chết, “Vân ca, vậy làm sao bây giờ? Mau lại đây giải độc đi!” Bảo Bối nhi vừa nói vừa cắn cứ vào kinh nghiệm giải độc lần trước, bàn tay nhỏ bé lần xuống phía dưới kiểm tra nơi “Trúng độc”, chỗ yếu hại bị ngọc thủ non nớt của Bảo Bối nhi sờ tới, Long Nghị Vân nhin không được tràn ra rên rỉ hạnh phúc.

Bảo Bối nhi nghe thấy Long Nghị Vân phát ra thanh âm là ả, lại cảm giác được phân thân mình đang nắm lấy đã bành trướng lên, liên tưởng tới lời Cung Thiên Lăng đã giải thích trước đó, rất sợ Long Nghị Vân trúng độc làm hân xúc động sâu sắc, vội xốc lên chân, một phen kéo quần Long Nghị Vân ra, chứng kiến bộ vị kia vì “Trúng độc” mà đỏ lên lại trương lớn, lập tức hít vào một hơi lạnh, oa oa oa! Nguyên lai Vân ca độc đã sâu như vậy, chẳng thể trách độc theo đường đi Vân ca hành vi quái dị, còn cho mình mặc thật nhiều quần áo ngủ, nhất định là sợ đem độc truyền cho mình! (=|||) chết ta)

Long Nghị Vân nhất thời không thể bắt bẻ đã bị Bảo Bối nhi kéo quần theo dõi phân thân đã đứng thẳng của hân, kế tiếp chỉ thấy Bảo Bối nhi thở gấp một tiếng, tiếp theo dùng bàn tay nhỏ bé đi nhu bộ vị vừa cứng lại nóng kia của mình.

Động tác của Bảo Bối nhi làm cho chính Long Nghị Vân thấy xấu hổ toàn thân run lên, một cổ lửa nóng hừng hực thiêu đốt ở trong bụng. Long Nghị Vân mãnh liệt nuốt một hơi nước miếng, trời ạ! Đây chính là do Bảo Bối nhi chủ động a, “Tiểu Quai, người.....” Long Nghị Vân ngữ âm đã không còn có thể thành câu, không thể tin được diễm phúc từ đâu bay tới này.

Bảo Bối nhi thấy chính mình cố gắng chẳng những không có tác dụng gì, ngược lại nhìn thấy bộ dáng Vân ca khi “Độc” phát tác càng ngày càng lợi hại, vừa quấy nhiễu vừa nhìn hướng Long Nghị Vân: “Vân ca!” Xem bộ dáng Vân ca rất khó chịu, do dự một chút, nghĩ đến kinh nghiệm giải độc của mình, còn có tình huống mà Cung Thiên Lăng đã giới thiệu qua, cúi đầu xuống, đem cái miệng nhỏ nhắn như đóa hoa nhắm ngay nửa thân dưới của Long Nghị Vân, Bảo Bối nhi không biết như thế nào hạ “Khẩu” đành dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng ở đỉnh liếm một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn trộm nhìn lại, ác, hương vị hảo quái.

Cho dù tới nào Long Nghị Vân cũng cuồng dã trong mộng, cũng không nghĩ đến có một ngày như vậy, Bảo Bối nhi xé xuống quần của hắn, còn chủ động dùng hơi thở mang mùi đàn hương từ miệng đi liếm phân thân của hắn, trời ạ! Rất cuộc nhẹn không được, Long Nghị Vân xoay người đem Bảo Bối nhi đặt ở dưới thân.

“Vân ca, người như thế nào rồi?” Nhìn thấy hai mắt Long Nghị Vân đã bị dục hỏa đốt hồng, Bảo Bối nhi có chút nghi hoặc, chỉ cảm thấy bộ dáng Vân ca nhìn mình giống như một người đã mang cái bụng đói rất lâu nhìn thấy bữa tiệc lớn, hơn nữa là đói đến mức ngay lập tức muốn nuốt chửng mọi thứ.

Chứng kiến đôi môi anh đào phấn nộn của Bảo Bối nhi giờ phút này khê nhếch lên, đôi song đồng đen lúng liếng lộ ra nghi hoặc còn nghiêm túc nhìn hắn chờ giải đáp. Long Nghị Vân thở sâu, lại thở sâu, giữ bình tĩnh, bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh!

“Tiểu Quai, người không phải muốn giúp Vân ca sao? Ta đến nói cho người biết như thế nào mới đúng.” Không thể nóng vội, tuy rằng hắn đã nhịn không được, chỉ riêng việc Bảo Bối nhi còn nhỏ như vậy nên cứ từ từ đến mới không làm nhóc bị thương.

Hắn giãy dụa buông Bảo Bối nhi ra, “muốn giải độc, trước hết phải cởi quần áo.”

Bảo Bối nhi thấy Vân ca nói chuyện đã khôi phục bình thường, cũng thả một nửa tâm ra (ý là bớt lo lắng một nửa), vừa mới nhìn dáng vẻ của Vân ca thật đáng sợ mà! Hiện tại tuy rằng vẫn là bộ dáng rất đói khát, bất quá thoát nhìn dường như đã có thể ngồi ở bên cạnh bàn chờ đồ ăn đem lên. Nguyên lai muốn giải độc trước tiên phải cởi quần áo a, Bảo Bối nhi thực sáng khoái cởi trung y trắng ra, hiện tại trước thân thể chỉ còn lại một cái yếm mềm mại dành cho tiểu oa nhi, dây buộc hồ trên cổ và sau lưng, hai bên hông và lưng đều lộ ra rõ ràng, hai điểm phấn hồng đáng yêu trước ngực tùy theo động tác của nhóc mà lúc ẩn lúc hiện, Long Nghị Vân thở dốc vì kinh ngạc, mạnh mẽ nuốt nước miếng nói không ra lời. Sau khi Bảo Bối nhi cởi trung y, hai chân bó lại hướng thẳng về phía Long Nghị Vân, Long Nghị Vân gơ tay cầm lấy đôi chân tựa như ngọc của Bảo Bối nhi đưa lên miệng hôn một cái, yết hầu phát ra tiếng trêu đùa: “Thơm quá!”

A! Hảo nhột! Bảo Bối nhi cố nén quai hàm, “Giúp ta kéo ra a! Còn ở đó quấy rối?!” Long Nghị Vân lúc này mới hiểu được Bảo Bối nhi duỗi hai chân hướng đến hắn là muốn hắn hỗ trợ túm ống quần đem quần cởi ra [hì hì, tiểu Hà mới trước đây ngủ liền thích phương thức này làm cho mẹ hỗ trợ thoát quần], tên tiểu đản lưỡi này! Vội vàng kéo lấy khó của Bảo Bối nhi, Bảo Bối nhi đầu ngẩng lên gối đem thắt lưng nâng lên, quần đã bị túm xuống dưới, theo tư thế này nâng lên liền thấy cả tiểu vú còn có một cái tiết khó hơi mỏng.

Phân thân non nớt mềm mại lại ngọt ngào của tiểu Bảo Bối nhi nhìn thật ngon miệng, làm cho Long Nghị Vân chỉ muốn ngay lập tức một hơi ăn sạch.

Hung hăng hôn lên cánh môi của Bảo Bối nhi, “Ngô, đau.....” Bảo Bối nhi bị hắn hôn đau quá. Nghe thấy Bảo Bối nhi kêu lên đau đớn, Long Nghị Vân nhẹ nhàng chuyển qua liếm mút môi dưới, chậm rãi dỗ dành Bảo Bối nhi, tinh tế khinh trác (nhẹ hôn) đôi môi mềm non mịn như cánh hoa, dần dần Bảo Bối nhi không tự chủ được hé mở môi, Long Nghị Vân lập tức nhân cơ hội tiến quân thần tốc, dùng lưỡi dẫn dụ mở ra hàm chứa cái lưỡi phấn mềm của Bảo Bối nhi, vội vàng hấp thu hơi thở mang mùi đàn hương từ trong miệng nhóc.

“A, Bảo Bối nhi của huynh hảo ngọt.....” Long Nghị Vân thỏa mãn ở bên tai Bảo Bối nhi khiêu khích, đôi tay lớn quyền luyến vuốt ve tuyết cơ ngọc phu trong tay, xúc cảm non mềm thủy hoạt khiến hắn mị mắt.

Bảo Bối thì vẫn đang cố gắng thở, cái lỗ tai mẫn cảm lại bị hấn dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm khiến lửa nóng dâng cao, chỉ cảm thấy cả người run lên, toàn thân vừa bủn rủn vừa nóng lập tức phát ra tiếng rên yêu kiều, vô lực ôm lấy Long Nghị Vân run rẩy.

Long Nghị Vân lộ ra nanh sói cắn vào da thịt mềm mại làm cho hắn khát vọng đã lâu, lặng lẽ rút ra dây yếm ở sau cổ Bảo Bối thì, ma chướng lại không kiêng nể gì ở trên thân mình non mềm của Bảo Bối nhu lỏng khiêu khích khiến nhóc dồn dập thở hổn hển, nồn nóng vụn vụn thân mình, cảm thấy da thịt nhiệt độ không chỉ không lùi mà còn tăng cao, cả người dường như bị đốt cháy, ngay cả hơi thở người kia cũng đã nóng lên. “Vân ca, Vân ca.....” Bảo Bối thì không biết phải làm sao, thanh âm thập phần yếu đuối vô lực.

Long Nghị Vân thấy còn không đủ, song chướng chế trụ tấm lưng mảnh khảnh của Bảo Bối thì, đem nhóc nâng lên, mặt đối mặt ngồi ở trên đùi, lập tức xé xuống cái yếm tùy tay vứt đi, há mồm hàm trụ nụ hoa phấn hồng của Bảo Bối thì, ánh mắt đói khát như sói điên bữa bãi hút cắn, mà ma chướng trong lúc đó đã trộm đụng đến giữa hai chân Bảo Bối thì khinh nhu xoa nắn.

“Ngô.....” Một luồng điện lẫn lửa nóng từ dưới bụng lan khắp toàn thân, Bảo Bối thì bị tình cảm mãnh liệt khó nhịn cong lên thân mình, nồn nóng ở trên đùi Long Nghị Vân vụn vụn muốn phóng thích, từ cánh môi đỏ tươi lộ ra thanh âm rên rỉ mất hồn. Long Nghị Vân rút cuộc chịu đựng không nổi nhu cầu đang buộc chặt dưới bụng, xé mở mảnh vải mỏng chướng mắt, lộ ra hoa hành khéo léo đáng yêu, trên hoa hành còn dính chất dịch mà Bảo Bối thì vừa mới phóng thích, tách ra hai chân trắng nõn, nụ hoa phi sắc bí ẩn như một đóa hoa hồng run rẩy nở rộ dưới đáy mắt nóng rực của hắn.

Hai chân Bảo Bối thì đang ngồi chồm hổm ở trên người Long Nghị Vân, ngóng nhìn cảnh tượng tuyệt diệu này, lập tức bị sự khó thở, dục hỏa cuồng dã thiêu huỷ hấn.

Hai chân bị tách ra nằm ở dưới thân Long Nghị Vân, Bảo Bối thì then thùng hai mắt khép hờ, vẫn chỉ là cảm giác được ánh mắt đói khát kia của Long Nghị Vân, từ dưới thân mình óanh nhuận như ngọc nổi lên một mảnh ửng đỏ say lòng người. “Vân ca! Người đừng xem.....” Bảo Bối thì thở gấp hổn hển, cảm giác ánh mắt tham lam của Long Nghị Vân vẫn nhìn chằm chằm vào tiểu mật huyết làm cho hắn vừa then vừa sợ, cả người nhiệt nóng khó chịu. “Người, người..... Ta sợ.”

“Tiểu Quai đừng sợ, Vân ca sẽ không thương tổn người.” Long Nghị Vân dùng ngón tay dài chậm rãi từ mũi chân buộc chặt của Bảo Bối thì trượt lên, theo hai chân tới cuối hồng lồi (cúc huyết) mê người kia.

“A!” Ngón tay chấm thuốc mỡ lạnh lạnh đột nhiên vươn vào trong thăm dò nụ hoa ngượng ngùng, Bảo Bối thì phát ra kinh suyền, bất lực vụn vụn suy nghĩ muốn thoát khỏi sự xâm nhập khó hiểu. “Ngoan, đừng sợ.” Long Nghị Vân một tay đè lại thân hình hơi hơi giãy dụa của Bảo Bối thì, một tay kia dùng ngón tay kiên định xoay tròn thẳng vào chỗ sâu bên trong, không được, cúc huyết Bảo Bối thì quá nhỏ lại đang siết chặt, vì muốn làm cho Bảo Bối thì dễ dàng tiếp nhận hấn, Long Nghị Vân đem hai chân nhóc gác lên bả vai mình làm hộp thuốc mỡ sênh sếch ngã vào phía trên nụ hoa của Bảo Bối thì, hấn sớm đã nhịn không được nên không hề bận tâm nhiều, dùng hai ngón tay tạo ra đường mòn dẫn vào đã man xoay tròn, lại tiếp tục ra vào, Bảo Bối thì càng lúc càng thở dồn dập hổn hển, thử buộc chặt chính mình đem ngón tay đang suông sã ở sâu trong cơ thể mình bài trừ đi, nhưng ngược lại gắt gao đưa đầu ngón tay tà ác của hắn bao lấy, càng sáng suốt cảm nhận được ngón tay dài của hắn đang dán tại vách huyết liên tục tình tế xoa nắn ra vào.

Không biết đã va chạm vào điểm nào, thân mình Bảo Bối thì đột nhiên cứng lại, không tự giác phát ra thanh âm yêu kiều, thấy thể Long Nghị Vân tái thăm dò vào một lóng tay, vừa cố gắng an ủi vừa tìm được một chỗ, quả nhiên, Bảo Bối thì không hề vụn vụn chống cự, thân hình buộc chặt không tự chủ được mà run rẩy, phân thân cũng lặng lẽ đứng lên, thân thể vô lực thở hổn hển, cảm thấy vách tường hẹp của Bảo Bối thì không hề khô khốc khấn trương, thuốc mỡ bôi trơn cuộn cuộn đổ xuống làm cho ngón tay của hắn có thể thông thuận tiến lên, tựa như đặt mình trong lửa cháy hừng hực, Long Nghị Vân khẩn cấp tháo bỏ y phục trên người, song chướng nhanh chóng nắm lấy hông của Bảo Bối thì nhu nhu, nâng lên thất lưng, phân thân đã sớm sùng thô đang tha thiết muốn thẳng hướng tiến đến thiên đường ước mơ.

“A —” Đau! Bảo Bối thì cảm thấy chính mình đã bị xé mở tới cực điểm, thân thể bị xé rách hoàn toàn, hấn nức nở, bản năng muốn thoát đi thống khổ đang xâm lấn thể nhưng lại trốn không thoát đôi tay lớn đang chặt chẽ cầm cái eo nhỏ nhắn kia của hắn.

Long Nghị Vân không còn cách nào bắt buộc bản thân phải yên lặng bất động, bên trong Bảo Bối thì chặt

quá, bao lấy hần không buông, cắn răng nhẹ nhàng dỗ dành, “Ngoan, thở sâu, một lát nữa thì tốt rồi, người nhần nhin chịu đựng một chút.”

“Ngô..... Người đau lại không phải là người, nói đơn giản như vậy.” Thủy mâu trong suốt của Bảo Bối nhi tức giận liếc mắt cái tên Long Nghị Vân không biết xấu hổ một cái, bắt đắ dĩ đành phải cắn răng, cố gắng thở, tận lực khuếch trương mình tiếp nhận hần mới mong giảm bớt đau đớn.

Trời ạ! Như thế nào như vậy?! Bảo Bối nhi phát hiện dị vật trong cơ thể đang trở nên lớn hơn nữa, người càng lúc càng nóng.

“Tiểu Quai, hảo..... Khá hơn chút nào không?” Long Nghị Vân run giọng hỏi, hần biết Bảo Bối nhi trong chốc lát rất nhanh thích ứng hần, thế nhưng dực hỏa chỉ biết cuồng chích kêu gào, hần có cảm giác phân thân của mình còn trong cơ thể Bảo Bối nhi đang sưng đỏ đến nỗi muốn lập tức nổ mạnh.

Long Nghị Vân nhin không được trộm di động.

“Không nên cử động.....” Bảo Bối nhi cảm giác được hần mấp máy nên sợ đau kêu lên, đôi tay nhỏ bé ở trên **g ngực Long Nghị Vân muốn đẩy hần ra, chính là càng quặn quai càng phản tác dụng, làm cho hần càng thêm xâm nhập mạnh mẽ.

“Ngô..... Người gạt ta!” Bảo Bối nhi oán trách trừng mắt nhìn Long Nghị Vân một cái, Long Nghị Vân bị Bảo Bối nhi mang ánh mắt oán hận trừng mình, cảm thấy tâm đều trở nên mềm yếu, “Lần đầu tiên đều như vậy, ngoan, như thế này sẽ không đau.” Long Nghị Vân miệng nhỏ nhẹ dỗ dành, một bên muốn làm yên lòng hôn lấy nước mắt Bảo Bối nhi, ma thủ lại bắt đầu ở trên thân mình phần nộn di động âu yếm, ngược lại khéo léo khinh nhu phân thân, một lúc khơi mào ba ngọn lửa làm cho Bảo Bối nhi quên cả đau đớn.

Quả nhiên, Bảo Bối nhi chậm rãi thả lỏng dưới sự âu yếm của hần, tiếp tục phát ra một thanh âm thở gấp, dần dần quên mất cái loại xé rách đau đớn, ngược lại dưới sự ma sát của Long Nghị Vân hạ thân mơ hồ nổi lên cảm giác ngứa ngứa khó chịu, giống như bị trăm ngàn con sâu nhỏ cắn, hần khó nhin vận vẹo, “Vân ca!”

Bảo Bối nhi cắn chặt môi anh đào hơi hơi tràn ra, nháy mắt mang theo mời gọi mị hoặc yêu kiều, lập tức tắt cả cấm chế được giải trừ, Long Nghị Vân nhanh chóng ở trong cơ thể nhóc khẩn cấp chậm rãi co rúm, tiết tấu luật động dần nhanh hơn, mặc dù hoạt động trong đêm khuya nhưng cũng đầy dụng lực.

“Vân ca!” Đôi tay nhỏ bé của Bảo Bối nhi ôm chặt tên cuồng dã Long Nghị Vân, dưới khoái cảm hoan lạc kỳ dị làm hần không thể tự hỏi, chỉ có thể đi theo động tác của Long Nghị Vân, thân mình đi theo tiết tấu cong lên nghênh hướng hần.

Bảo Bối nhi tựa như là cường lực xuân được làm Long Nghị Vân đã mạnh nay càng thêm sung huyết cứng rắn, hần tê rống một tiếng, cắn chặt răng, hai tay đem đùi của Bảo Bối nhi càng tách ra, làm cho chính mình có thể đêm khuya xâm nhập vào nụ hoa đã làm hần mất hồn. Ánh mắt Long Nghị Vân như con sói đói khát đã lâu, tốc độ lại lần nữa nhanh hơn, càng không ngừng đem dực vọng vui thật sâu vào trong cơ thể Bảo Bối nhi, bừa bãi hưởng thụ mùi vị thiên đường, một lần lại một lần.

17. Chương 17

Bảo Bối nhi thân mình trắng nõn dưới hoan ái kịch liệt mà nhuộm thành một đóa hồng sắc mê người, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au chỉ có thể cố sức phun ra một thanh âm rên rỉ, thân thể bất lực tựa vào Long Nghị Vân hơi hơi run rẩy, vẻ phong tình mị hoặc này của Bảo Bối nhi làm cho Long Nghị Vân thoảng chốc điên cuồng, lập tức một cái mạnh mẽ liền xô xuyên qua, Bảo Bối nhi thất thanh thét lên chói tai, vách tường thịt đang gắt gao bao vây lấy Long Nghị Vân không chịu được mà run rẩy co rút lại, cứ như hé ra cái miệng nhỏ nhắn ở dưới mặt làm hần liêu mạng hút cắn, Long Nghị Vân gầm nhẹ, theo thanh âm thỏa mãn của Bảo Bối nhi cùng nhau phóng thích ra, nháy mắt gục xuống trên người cậu, đem gương mặt mồ hôi đầm đìa tựa vào bên cổ Bảo Bối nhi mà thở gấp.

Long Nghị Vân thỏa mãn nhìn Bảo Bối nhi sau khi tình cảm mãnh liệt phóng thích liền mềm nhũn ở trong lòng, khoe miệng gọi lên một nét thoáng hiện tươi cười đắc ý của nam giới, trên thân mình trắng nõn của Bảo Bối nhi che kín những ngân tử hồng hồng, những điều này là căn cứ xác thực xác minh Bảo Bối nhi đã thuộc về mình.

Qua một lúc lâu Long Nghị Vân mới không tình nguyện từ trong cơ thể ấm áp của Bảo Bối nhi rời khỏi, tuy rằng mình vẫn còn có thể lực, thế nhưng Bảo Bối nhi vẫn là lần đầu tiên, không cần làm lụng vất vả thì tốt hơn. Phân thân vừa rút khỏi người, Long Nghị Vân khẽ nhíu mi, từ huyết nộn của An nhi chảy ra bạch dịch có lẫn một ít tơ máu, xem ra, vẫn làm bị thương tới nhóc.

Ôn nhu nhẹ nhàng phủ áo ngủ bằng gấm lên người Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân tùy ý phi kiện ngoại bào, xuống giường đi ra gian ngoài, thấp giọng: “Tiến vào!”

Một hắc y thị vệ xuất hiện ở trước mặt Long Nghị Vân, thị vệ này vốn là thủ vệ của Long Nghị Vân, chính là đây là lần đầu tiên bị Vương gia gọi đến giữa đêm khuya, làm cho thị vệ này thực ngạc nhiên, “Có thuộc hạ.” kinh ngạc ở trong mắt hắn liền biểu hiện ra ngoài.

“Đi gọi hai người làm mộc dùng nước ấm, còn có, thông tri cho mọi người, ngày mai nghỉ ngơi, không chạy đi.” Long Nghị Vân không chế không nổi vẻ mặt thỏa mãn.

Thị vệ này là người đã theo Long Nghị Vân từ rất lâu, trong vương phủ mỗi người đều biết ông chủ đem Bình An nhi thiếu gia xem như tâm can bảo bối, hôm nay xem cái bộ dạng này chỉ sợ là đã hạ thủ, ha ha, trước khi đi trong vương phủ mỗi người đều cực xem lần này xuất hành Vương gia có thể xuống tay hay không, xem ra ván bài này mình đã thắng a, một ăn tám nha! Ha ha ha ha!

Long Nghị Vân mặc kệ thị vệ đang mang trong lòng kế hoạch nham hiểm cười trộm, quay trở về xem Bảo Bối nhi đang ngủ, lại trộm hôn nhẹ lên má nhóc, Bảo Bối nhi thật sự là làm cho hắn nhìn cả trăm lần cũng không chán a!

Nước ấm được mang lên, Long Nghị Vân ôm lấy Bảo Bối nhi còn mê man bước vào bồn tắm, Bảo Bối nhi tựa hồ là đang ngủ lại cảm giác được không khỏe, ân một tiếng, hơi hơi mở ra mắt, Long Nghị Vân dỗ dành nói: “Ngoan, ngủ tiếp đi, Vân ca giúp người gội rửa.”

Từ lần trước nghe Như Ý nói hưu nói vượn, Long Nghị Vân đã hiểu được phương diện ‘tri thức bản cùng’ là cái gì, vì hạnh phúc của mình cùng tiểu Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân đặc biệt đi tới ngăn tủ sách của Như Ý tìm tòi một phen, quả nhiên tìm được [Long Dương Thập Bát Thức], [Ngự Nam Bí Thuật] cùng với một ít *** thư linh tinh, tuy rằng ở chỗ của Như Ý cũng còn có rất nhiều [Tố Nữ Kinh] linh tinh nhưng hắn cũng chưa chú ý tới. Dem mấy quyển sách này cẩn thận nghiên cứu, Long Nghị Vân mới biết được một ít vấn đề nhất định phải chú ý, tỷ như nói hiện tại, hắn phải đem thân mình tiểu Quai làm sạch để ngừa nhóc ngày mai lại bị tiêu chảy.

Nhẹ nhàng đem ngón tay tham tiến vào nụ hoa đã muốn khép kín, làm cho chất lỏng màu trắng hồng bên trong chảy ra, cẩn thận lộng sạch sẽ bên trong Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân đem Bảo Bối nhi ôm ra nhẹ nhàng lau khô, tùy tiện lau nước trên người mình, lại đi ra bọc hành lý tìm thuốc mỡ tinh tế thoa lên huyết đồ hơi hơi sưng đỏ kia, tiếp theo lấy tuyết cơ phù dung cao thoa lên mỗi một chỗ dấu hôn xanh tím. Làm xong hết thấy, Long Nghị Vân mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, ôm lấy Bảo Bối nhi thỏa mãn ngủ.

.....

Từ trong giấc ngủ mơ màng ngọt ngào mà nặng trĩu trợn mắt tỉnh lại, Bảo Bối nhi khẽ xoay người.

“A! Ngó! Ôi!” Bảo Bối nhi nhanh chóng nhíu mi, liên tục phun ra mấy thanh âm đan xen. Khuôn mặt khéo léo vì đau mà nhăn lại tựa như cái bánh bao, như thế nào chỉ mới thoáng giật giật thân mình thế nhưng cả người không một chỗ nào không đau nhức, nhất là thắt lưng

“Vân ca!” Bảo Bối nhi nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, mặc dù không thập phần hiểu được sao lại thế này, nhưng là chính mình hiện tại rất đau nhức, không cần nghĩ cũng biết đầu sở gây nên là ai!

“Bảo Bối nhi!” Thanh âm của một người không hề nghĩ tới vang lên bên tai Bảo Bối nhi.

“Nhị ca! Người như thế nào ở trong này?!” Bảo Bối nghi thập phần ngạc nhiên, quả nhiên người đi vào là công tử văn nhã phong lưu phóng khoáng Thạch gia lão Nhị Thạch Kinh Thiên.

Phía sau đi vào là vẻ mặt thần tình không vui của Long Nghị Vân, “Hắn gây họa đương nhiên là phải bù lại!” Kỳ quái! Vì cái gì mỗi lần vào thời điểm hắn cùng Bảo Bối nghi ngọt ngào mật mật đều có người của Thạch gia đến sát phong cảnh?! Đã là lần thứ ba a!!! Chẳng lẽ không thể để hắn vào sáng sớm của đêm đầu tiên nói với tiểu Quai lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển sao, vì cái gì mỗi lần đều có người đến quấy rối?

“Gây rắc rối?” Bảo Bối nghi tạm thời quên chuyện của mình, kích động ôm lấy mền ngồi xuống, vốn là đau “Ồ” Một tiếng, lại vội vàng ngạc nhiên hỏi, “Nhị ca, người gây ra họa gì rồi?!”

Thạch Kinh Thiên quét mắt sang Long Nghị Vân đang vui sướng khi người gặp họa một cái, “Hừ, cười ta? Trước nhìn xem tình hình của chính người rồi nói sau! Đêm Bảo Bối nghi ăn sạch, người nghĩ rằng ta và đại ca có thể dễ dàng buông tha người?!” Bản thân hắn vốn là tay già đời vừa nhìn sang Bảo Bối nghi môi anh đào thâm tím, trên vai lộ ra dấu hôn, bộ dáng kiêu mỹ vừa mới bị mưa móc làm dụi qua, liền lập tức biết sao lại thế này.

Long Nghị Vân ngồi vào bên giường đem mền kéo lên bao lại bả vai Bảo Bối nghi, khinh thường nói: “Ta?! Ta làm ta nhận, Thạch Phá Thiên muốn chém giết hay muốn róc thịt ta không ý kiến khác, so với kẻ sau khi ăn sạch sẽ lại không muốn nhận nợ thật là tốt hơn đi?! Còn gạt người ta tùy tiện lấy đồ dụ dỗ, tén vật bị lấy nhằm mới đến truy tìm, hừ! Báo ứng!”

Bảo Bối nghi vừa nghe, trí não thông minh lập tức nghĩ tới lời Cung Thiên Lăng, khuôn mặt nhỏ nhắn giãn ra: “Nhị ca! Người sao có thể gạt người ta?!” Lập tức lại quay sang chính mình, “Vân ca, người cùng Nhị ca đều làm giống nhau! Có phải cũng lừa ta hay không?!” trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện một nét bi thương.

“Không phải!” Long Nghị Vân thấy Bảo Bối nghi thương tâm, lập tức đau lòng phân trần, “Tiểu Quai, Vân ca có lúc nào lừa gạt người! Vân ca là thích người mới ôm người, cùng Nhị ca người cái thứ không có tiết tháo này như thế nào giống nhau?! Hơn nữa, trước khi đi đại ca người cũng đã ngầm đồng ý, ta tuyệt đối sẽ không phụ người!”

Bảo Bối nghi nghe xong lời này vừa sắp chuyển sang vui mừng thì chợt nghe Thạch Kinh Thiên cứ thế ngồi xuống cười lạnh nói: “Hừ! Nói so với xướng (hát) thật dễ nghe! Bảo Bối nghi, Nhị ca nói cho người nghe, nếu vừa nghe nam nhân nói ra những lời này mà người đã tin tưởng thì rất ngu xuẩn, lời này, Nhị ca người đây tuy chưa nói qua một vạn lần, nhưng phỏng chừng cũng có tám nghìn!”

Vừa nghe lời này, Bảo Bối nghi ngẫm lại cũng rất có lí, Nhị ca ở phương diện này có thể nói là thủ lĩnh, nếu hắn nói như vậy, vậy, vậy..... “Ồ..... Vân ca thôi, người gạt ta!Ồ..... Ta về sau không để ý tới người nữa!” Thân mình đau quá, Vân ca nhất định là không thương mới đem mình biến thành như vậy!

“Bảo Bối nghi!” Long Nghị Vân thấy Bảo Bối nghi đỏ cao cái miệng nhỏ nhắn, giận dữ xoay người sang chỗ khác, cả đầu lẫn mặt đều tiến vào trong chăn, lập tức chạy qua ôn nhu dỗ dành, bên cạnh lại có một Thạch Kinh Thiên chỉ e thiên hạ bất loạn ngồi tiếp tục châm chọc, Long Nghị Vân liều mạng phá vòng vây khuyên can mãi Bảo Bối nghi vẫn tiếp tục giấu mặt ở trong.

Vốn hai người đang hảo hảo lại bị phá thành như vậy, Long Nghị Vân gần như phát hỏa, lại nghĩ đến tương lai Nhị cữu ca này vẫn là đắc tội không được, cũng không tiếp tục để ý đến gã, nói khẽ với Bảo Bối nghi đang chôn trong chăn: “Ngoan, thân mình có khỏe không? Đứng lên mặc quần áo đi!”

Vừa nghe lời này, Bảo Bối nghi lúc này mới nhớ tới bản thân vẫn còn trần trụi bên trong chăn, chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, từ đầu đến chân đều đỏ thành màu đỏ. Tuy rằng trước đây vẫn để Long Nghị Vân giúp đỡ tắm rửa mặc quần áo, chính là trải qua chuyện tối hôm qua, hiện tại loại tình huống này làm cho hắn cảm thấy há lệ quần bách.

“Ngô..... Các người.....” Bảo Bối nghi nằm giữa cái đồng áo ngủ bằng gấm nói chuyện, thanh âm cách trong chăn truyền tới, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ ràng lắm, Long Nghị Vân mò qua, “Tiểu Quai, người nói cái gì?” Nhẹ nhàng vạch trần một góc chăn, chứng kiến cái lỗ tai của Bảo Bối nghi lộ ra đều là một mảnh đỏ bừng. “Ngoan, mau bỏ chăn ra, nhìn người sắp bị luộc chín rồi!”

Bảo Bối nhi không thể nhin được nữa, lộ đầu ra khỏi chăn, lớn tiếng hướng Long Nghị Vân kêu lên, “Mau đi ra!”

Thạch Kinh Thiên cười nói: “Đúng vậy đúng vậy! Bảo Bối nhi nói người rất phiền, mau cút đi ra ngoài a!”

“Bảo Bối nhi! Người chán ghét Vân ca sao?” Long Nghị Vân đem tư thế ủy khuất tranh thủ đồng tình, khỏi nghĩ cũng biết là người này châm ngòi ly gián, Bảo Bối nhi như thế nào có thể chán ghét mình!

Bảo Bối nhi nhìn nhìn Nhị ca vui sướng khi người gặp họa, lại chuyển hướng tới vẻ mặt cùng một bộ dáng bi thương của Long Nghị Vân, nâng miệng vô lực nói: “Hai người các người đều đi ra ngoài!” Vì cái gì không thể để cái thần kinh mãnh mãnh của hắn nghỉ ngơi một chút, da mặt mình vốn có hơi mỏng, hai cái tên mặt dạn mày dày thần kinh thô này không thể không phiền hắn được sao?

Hai người chứng kiến bộ một dáng buồn bực của Bảo Bối nhi, ánh mắt trao đổi một chút, Thạch Kinh Thiên nói: “Vây Bảo Bối nhi của huynh hảo hảo nghỉ ngơi a! Có chuyện gì còn có Nhị ca làm chỗ dựa cho người!” Đi đến trước cửa, “Họ Long, còn không mau đi!”

Long Nghị Vân luyến tiếc nhìn nhìn Bảo Bối nhi, “Ngoan, Vân ca không phiền người, người muốn cái gì cứ kêu một tiếng, ta phái người ở bên ngoài coi chừng dùm.” Trước tiên nên đi ra ngoài tốt hơn, miễn cho đem Bảo Bối nhi chọc tức.

Hai tên ôn thần đồng loạt xuất môn, Bảo Bối nhi “Phanh” một tiếng ngồi lại trên giường, trời ạ! Hắn như thế nào xui xẻo như vậy! Như thế nào ở thời điểm kỳ quái này đụng tới Nhị ca? “A! Đau quá!” Bảo Bối nhi vừa động liền động đến miệng vết thương, đành phải chậm rãi xoay người nằm nghiêng, “Không biết vì cái gì đau như vậy! Nhất định là Vân ca làm không đúng, hừ! Không để ý tới hắn nữa! Làm cho nhân gia đau như vậy.”

Nghỉ ngơi trong chốc lát, cảm thấy được móng đã bớt bớt đau, Bảo Bối nhi chậm rãi đứng lên mặc quần áo, nhìn thấy trên người mình điểm nhiều đốm nhỏ xanh nhạt, căn cứ kinh nghiệm nhiều năm va chạm cũng biết là đã được sát được qua, thỉnh linh lại nhớ đến tối hôm qua lập tức đỏ mặt lên, trong lòng thầm nghĩ, nhất định là ngày hôm qua Vân ca vừa xoa vừa cắn, tên Vân ca bại hoại này, ngày hôm qua khi hắn cắn mình còn không cảm thấy được đau, không nghĩ tới lại có thể ác như vậy, hiện tại trên người cứ như bị tảng đá lớn đè xuống. Thiệt là, bản thân còn muốn đối với hắn tốt vì hắn giải độc, hắn lại đối với mình như vậy.

Mặc xong quần áo, Bảo Bối nhi đang do dự có nên đi ra ngoài hay không, đột ngột Cung Thiên Lăng tiến vào đụng phải hắn: “Bảo Bối nhi Bảo Bối nhi! Ta sắp đi rồi! Ta tìm được sư phụ ta rồi!”

“A?!” Bảo Bối nhi cảm thấy ngoài ý muốn: “Người tìm được sư phụ rồi? Làm sao tìm được?”

18. Chương 18

Cung Thiên Lăng cười híp mắt, “Là đêm qua ta đi nhà vệ sinh, trở lại gian phòng của mình thì thấy sư phụ ở trong phòng rồi!”

“Người này đồ đàn! Rõ ràng là đi nhầm phòng đi đến phòng ta, đến bây giờ còn nói là về phòng của mình, thật sự là so với trư còn đàn độn hơn!” Theo thanh âm không chút khách khí là hai gã tuấn mỹ nam tử đi vào phòng, trong đó một người mặc áo xanh không chút nương tay gõ lên đầu Cung Thiên Lăng một cái.

“Sư phó! Người lại đánh ta! Sư phụ! Người xem hắn a!” Cung Thiên Lăng ủy khuất hướng bạch y nam tử làm nũng, “Nhất định là sư phó ganh tỵ người thương ta hơn nên thừa cơ báo thù!”

“Người tiểu quỷ này!” Thanh y nam tử còn muốn ra tay giáo huấn tên tiểu quỷ đâm thọc.

“Sư phụ!” Cung Thiên Lăng không cam lòng yếu thế.

Bạch y nam tử mỉm cười, nhẹ nhàng mà nhìn lướt qua, thanh y nam tử liền ngưng ngừng thu hồi cánh tay vừa muốn hướng Cung Thiên Lăng đánh tới, bạch y nam tử lại sờ sờ đầu Cung Thiên Lăng: “Người nha! Để cho chúng ta rất lo lắng biết không?” Cung Thiên Lăng lập tức ngoan ngoãn cúi đầu không hề nói một câu.

Bảo Bối nhi nhìn thấy một màn này trợn mắt há hốc mồm, thật là lợi hại a! Giống như huấn thú sư (thầy huấn luyện thú =]],), dễ dàng kêu hai con đại cầu lần tiểu cầu cắn tới tấp kia ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Bạch y nam tử chấp tay: “Thạch công tử phải không? Tại hạ Đan Phượng, tiểu đồ được Thạch công tử chiếu cố, vô cùng cảm kích. Sau này nếu có chỗ nào cần Đan Phượng giúp được cứ việc mở miệng.” Lại quay đầu nói, “Thiên Lăng, người cảm tạ Thạch công tử chưa?”

Bảo Bối nhi vội hỏi: “Không cần khách khí không cần khách khí, việc nhỏ việc nhỏ, không cần để ở trong lòng.” Cuối cùng biết Cung Thiên Lăng bị thương mà còn khách khí như vậy cũng là nhờ sư phụ giáo dưỡng rất tốt.

“Ân, Bảo Bối nhi, cảm ơn người lần trước đã có ân cứu mạng, cũng cảm ơn người đã để cho ta đi cùng, bằng không còn không biết khi nào mới có thể tìm được sư phụ!” Tìm được sư phụ Cung Thiên Lăng thập phần vui vẻ.

Bảo Bối nhi lập tức nghĩ đến chuyện Nhị ca tới nơi này, vội hỏi nói: “Tiểu Cung, người có nhìn thấy Nhị ca ta?”

“Nhị ca người?” Cung Thiên Lăng không rõ.

Nhị ca ta chính là Thạch Kinh Thiên a! Bảo Bối nhi lời còn chưa nói ra miệng, cửa đột nhiên truyền đến một trận bước chân hỗn độn dồn dập.

“Tiểu Quai.....”

“Bảo Bối nhi.....”

Thanh âm vội vàng từ trong hỗn loạn phát ra, lập tức thấy Long Nghị Vân cùng Thạch Kinh Thiên thô bạo đẩy cửa vào, bọn hắc chúng kiến thị vệ ở trước cửa bị điểm huyết đứng thẳng bất động nên lo lắng xông tới.

“Tiểu Quai người không sao chứ?” Thấy trong phòng đứng toàn người lạ, Long Nghị Vân đầu tiên là ôm lấy Bảo Bối nhi từ trên xuống dưới kiểm tra một lượt.

“Không có việc gì! Hai vị này là sư phụ và sư phó của tiểu Cung a!” Bảo Bối nhi thấy bộ dáng Long Nghị Vân khẩn trương như vậy cảm thấy thật cao hứng, tạm thời tha thứ hắc một chút, cười híp mắt làm yên lòng hắc.

Thạch Kinh Thiên chứng kiến lam nhân tiểu tử kia ở bên người còn có hai tòa chỗ dựa vững chắc, lập tức ý thức được chuyện này có chút khó giải quyết, chính bản thân vốn trường kỳ sau khi gạ gẫm tình nhân sẽ tặng một ít đồ chơi, sau khi tặng qua cũng đã quên. Chính là tiểu tử này cũng không lấy khối ngọc bội mình cho hắc mà ngược lại lấy ngọc bội gia truyền đại diện thân phận hắc cầm đi, đợi sau khi hắc phát hiện thì đã không biết tiểu tử kia chạy đến nơi nào, nghĩ đến hắc từng nói qua sẽ đến tham gia vô lâm đại hội, tự mình mới đuổi theo tới đây, sáng nay gặp được Long Nghị Vân mới biết được tiểu tử kia ở chỗ này, chính là hiện tại.....

“A! Là người nha! Thạch Kinh Thiên!” Cung Thiên Lăng trợn to hai hòn lam nhân tròn tròn ngạc nhiên, “Sư phụ sư phó! Đây chính là lần trước.....”

“Ta biết! Người người cứu thôi! Người bị người cứu được phỏng chừng không phải ngu xuẩn bình thường, không cần cùng hắc dài dòng. Phượng, chúng ta đi nhanh đi, ở trong này la lối dài dòng làm gì?” Người đến càng nhiều, hơn nữa mỗi người đều là dễ nhìn, thanh y nam nhân thập phần khó chịu. (sợ mất vợ =]]]])

Cung Thiên Lăng còn muốn nói chuyện nhưng thanh y nam nhân không cho hắc nói, Đan Phượng đã sớm nhìn thấy hết bộ dáng của bọn hắc, nhưng cũng không hiểu hai người bọn họ đang làm cái gì, tùy ý nhìn lướt qua Thạch Kinh Thiên, thấy có người nhìn, Thạch Kinh Thiên lập tức phong độ nhẹ nhàng hướng Đan Phượng cười, bộ dáng mười phần phong lưu phóng khoáng phú quý công tử. Đan Phượng chỉ cảm thấy người này khi cười bên liền giống như trước mắt ngàn đóa vạn hoa đào đều nở, chính là mầm móng phong lưu trời sinh, không trách làm cho y nhớ tới cái người chán ghét kia, trong lòng thập phần không vui, tuy

rằng nhìn ra Cung Thiên Lăng muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng y cũng không muốn nhiều lời, chỉ thản nhiên “Ân” một tiếng nói: “Thiên Lăng, đi thôi.”

Cung Thiên Lăng ủy khuất nhắm lại miệng, mỗi lần hắn cùng với sư phụ giảng giải sự tích cứu người vĩ đại của hắn thì luôn bị sư phụ sư phó chán ghét đánh gãy, phải biết rằng hắn trước kia chứng kiến sư phụ vì sư phó “Giải độc” thì rất muốn giống như sư phụ có thể quên mình vì người! Hiện giờ rốt cục mộng đẹp trở thành sự thật, lại không để cho hắn cơ hội giải bày, thật sự là chán ghét! Nhưng sư phụ đã lên tiếng, hắn cũng không dám biện giải, đành phải như vậy mà đành chỉ, nhìn thấy cái mặt sư phó kia giương lên đắc ý dào dạt.

Sau khi hướng mọi người đơn giản cáo từ, ba người rất nhanh rời đi.

“Thạch nhị thiếu gia, sao ngươi không thu hồi ngọc bội của ngươi a?!” Long Nghị Vân thập phần vui sướng khi người gặp họa, hắn nhìn ra được mơ hồ sư phụ sư phó của tiểu tử Cung Thiên Lăng kia còn không biết tự thân đồ đệ nộn đầu hủ đã bị ăn sạch, nếu không hai người dễ dàng đem thị vệ vương phủ điểm huyết chế trụ thể kia chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha tên hái hoa tặc vô sỉ này.

Thạch Kinh Thiên ngoài cười nhưng trong không cười: “Ha ha, là chuyện này sao, ta đều đã có diệu kế, cũng không cần ngươi lo lắng! Ngươi vẫn là ngấm lại xem khi đại ca của ta biết chuyện Bảo Bối nhi sẽ làm sao đi!” Nói giỡn, hắn cũng không phải không muốn sống, xem cũng biết chỗ dựa vững chắc của tiểu tử kia có bao nhiêu khó chơi, hắn làm sao dám nhiều lời, chỉ sợ nói lỡ lời sự tình liền lộ đuôi ra. Hắn vốn tưởng tiểu tử kia đơn thuần như vậy, tùy tiện lấy ngọc bội bổn sự của Thạch Kinh Thiên sẽ có thể hoàn lại chủ cũ, chính là hiện tại xem ra việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Long Nghị Vân không để ý tới cái tên nhân sĩ thất bại còn chưa ngoa kia, lập tức chuyển hướng Bảo Bối nhi: “Tiểu quái, thế nào? Có muốn ăn điểm tâm không? Muốn ăn cái gì? Vân ca mang ngươi đi ăn.”

Bảo Bối nhi theo khoeo mắt nhìn hắn một cái: “Ngươi không biết người ta không thể cử động sao!” Không biết hắn không thoải mái a?! Còn gọi hắn đi ra ngoài ăn, Bảo Bối nhi đỏ lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Vậy muốn ăn cái gì? Vân ca gọi người mua về cho ngươi.” Long Nghị Vân thần tình mỉm cười, tiểu Bảo Bối nhi đang làm nũng hắn đây mà! Hắn đã hạ quyết tâm, mặc kệ Bảo Bối nhi sinh khí với hắn như thế nào, hắn cũng sẽ không ngừng cố gắng, không một chút tức giận. Có nói như thế nào nữa thì những thứ ngon ngọt đều đã thưởng qua hết, hiện tại chỉ là một chuyện nhỏ này tính là gì! Dù sao trong lòng hắn vẫn thật sự ngọt ngào.

“Muốn ăn.....” Bảo Bối nhi nghĩ nghĩ, bụng thật đúng là rất đói, dù sao ngày hôm qua giăng co hơn nửa đêm. “Ta muốn ăn sơn tra cao (bánh sơn tra)!” Đột nhiên muốn ăn chua, có thể làm khai vị.

“Phốc.....” Thạch Kinh Thiên một miệng trà phun ra, “Không thể nào! Muốn ăn chua, hôm qua mới..... Chẳng lẽ đã có?!” Hắn càng nghĩ càng buồn cười, ở bên kia cười đến té ngã, hoàn toàn không để ý tới Long Nghị Vân đang trợn mắt nhìn hắn lẫn Bảo Bối nhi không hiểu ra sao. (cái tên khùng chỉ giỏi tưởng tượng~ =]]])

“Hừ!” Không để ý tới kẻ điên kia ở một bên cười mình đến phát cuồng, Long Nghị Vân phân phó người đem các loại điểm tâm mà Bảo Bối nhi thích ăn cùng chút phẩm (cháo), thức ăn sáng tiến vào bày biện hết trên bàn. Lúc này mới ôm lấy Bảo Bối nhi, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, tự mình cầm lấy đôi đũa.

“Ngoan Bảo Bối nhi, muốn ăn cái gì? Vân ca gấp cho ngươi.” Long Nghị Vân nhu tình như nước.

Bảo Bối nhi ngồi ở trong lòng Long Nghị Vân sáng giọng: “Ta cũng không phải là tiểu hài tử, ta muốn tự mình ngồi, tự mình gấp!”

“Ngoan, đừng lộn xộn, ngồi trên người của ta thoải mái hơn.” Long Nghị Vân dè lại tiểu Bảo Bối nhi đang ở trên người hắn vụn vụn, cười khổ dỗ dành, Bảo Bối nhi còn xoay đến xoay đi như vậy, chỉ sợ bản thân mình sẽ sớm bị “Trúng độc”.

Như vậy thật là thoải mái! Chính là Nhị ca cũng một mực ở bên cạnh cười trộm, trong lòng Bảo Bối nhi thực mâu thuẫn, là thoải mái quan trọng, hay là mặt mũi tiểu Bảo Bối nhi quan trọng hơn? “Chính là, Nhị ca ở bên kia vẫn cười.” Đành phải trộm ở bên tai Vân ca nói ra.

Long Nghị Vân vừa nghe lời này mới hiểu được Bảo Bối nhi khó chịu như vậy nguyên lai đều là cái tên Thạch Kinh Thiên kia làm hại.

“Nhị thiếu, ngươi còn không mau đuổi theo vật của ngươi sao?” Long Nghị Vân quay đầu hướng Thạch Kinh Thiên nói, “Không sớm tìm được cơ hội đem thứ đó lấy lại, nếu Cung Thiên Lăng biết được công dụng của khối ngọc bội kia thì của cải Thạch gia các ngươi sẽ gặp vấn đề a!” Dù sao cầm khối ngọc bội kia là có thể tùy ý điều hành một phần ba của cải Thạch gia.

Thạch Kinh Thiên vẫn là cười hì hì, “Chớ sợ chớ sợ, phỏng chừng tiểu gia hỏa kia sẽ không thông minh như vậy.”

Long Nghị Vân thấy bộ dáng định liệu trước của hắn không khỏi cảm thấy hắn thật sự rất không biết chết sống: “Ta đây muốn hỏi một chút, Nhị thiếu, không biết vạn nhất bị Thạch đại thiếu gia biết được, phản ứng của Đại thiếu sẽ như thế nào?” Quan trọng nhất là, của cải Thạch gia nếu xảy ra bất trắc gì, Thạch Phá Thiên nhất định sẽ không bỏ qua người gây họa.

Thạch Kinh Thiên biến sắc, không sai, hắn nhất định phải đem chuyện này giải quyết trước khi đại ca phát hiện ra, nếu không cho dù không xảy ra chuyện gì thì nếu Thạch Phá Thiên biết tin vật quan trọng như vậy bị hắn đánh mất, vậy kết cục của hắn nhất định thực thảm, đại ca nhất định sẽ đem hắn phái đến nơi không có một mỹ nữ hay mỹ thiếu niên gì đó, làm cho hắn sống không bằng chết.

“A, Bảo Bối nhi, ta đột nhiên nhớ tới còn có việc, Nhị ca ta đi trước. Còn có a! Tâm can tiểu Bảo Bối nhi, nhớ kỹ nếu họ Long này đối xử với ngươi không tốt thì trở về nói cho đại ca, đại ca nhất định sẽ trút giận cho ngươi!” Thạch Kinh Thiên ý ý tứ tứ dặn dò Bảo Bối nhi vài câu, sau khi hết trách nhiệm của một thân Nhị ca liền vội vàng vọt đi.

Kể gây họa vô trách nhiệm vừa đi, hai người ngọt ngào mặt mặt bắt đầu ăn sáng, tuy rằng đột ăn sáng này bị trì hoãn vài lần mới ăn được đến miệng, chính là Long Nghị Vân cũng trong họa mà gặp được phúc, Bảo Bối nhi sớm đói bụng đã quên sạch thân thể không khỏe lúc mới vừa rời giường, cũng đã quên truy cứu “Hành vi phạm tội” biến hắn thành đầy người ứ xanh của Long Nghị Vân, một lòng chỉ muốn ăn no bụng.

“Ta muốn cái kia hoa quế cao. Ngô..... Còn muốn bánh sợi kia, ngô.....” Bảo Bối nhi chỉ huy Long Nghị Vân gấp cho hắn các món này nọ, sau khi mình cắn một cái đã bị Long Nghị Vân miệng rộng hé ra nuốt vào bụng, Bảo Bối nhi có chút nghi hoặc, “Vân ca, ngươi cũng đói bụng phải không? Vậy đem dưa cho ta, tự mình gấp được rồi.”

Chính là đang âu yếm hưởng thụ niềm vui uy thực cho Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân như thế nào dễ dàng buông tha cho phúc lợi này! “Bảo Bối nhi, ngươi một hơi ta một hơi như vậy không tốt sao?” Đây chính là phúc lợi mà trước đêm động phòng hoa chúc mới có, hiện tại tuy rằng trật tự đảo lại, hắn cũng tuyệt không để ý, Long Nghị Vân thực kiên trì nhìn Bảo Bối nhi.

“Vậy được rồi. Ta còn muốn cái kia.” Bảo Bối nhi đành phải tiếp tục gọi món ăn, xem bộ dáng Vân ca uy thật sự vui vẻ, không có biện pháp, Bảo Bối nhi liền tiếp tục cho hắn uy thì tốt hơn, nhìn thấy thức ăn đầy bàn mình cũng không muốn tự ăn a!

Sau khi ăn no Long Nghị Vân lau lau cái miệng nhỏ nhắn đầy dầu mỡ của Bảo Bối nhi, uống xong chén trà, lúc này lại có người gõ cửa, hai người bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, sao mỗi lần bọn hắn ở một mình thì không ngừng có người quấy rầy chứ?!

Buông ra Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân ngồi vào một cái ghế khác, “Tiến vào!”

Thủ hạ của vương phủ tiến vào: “Vương gia, Thái An Tri phủ Lâm Dự Chi Lâm đại nhân ở bên ngoài đợi yết kiến. Toàn Cơ sơn trang trang chủ minh chủ võ lâm Nam Cung Hiên tặng bái thiếp.”

“Nga. Đã biết.” Long Nghị Vân hơi suy nghĩ một chút, “Lâm Dự Chi có phô trương ra không?”

“Lâm đại nhân chỉ dẫn theo một tùy tùng, hơn nữa cũng không có gì phô trương.”

Long Nghị Vân gật gật đầu, “Không sai, lão Ngũ đã từng nói qua Lâm Dự Chi này là một người mộc mạc, không mị thượng (nịnh nọt lấy lòng), xem ra đúng vậy. Nếu như vậy gặp mặt cũng không sao, gọi y vào đi!”

19. Chương 19

Nghe tên mình được gọi, Lâm Dự Chi đang ở bên ngoài gian đợi liền đi tới, Long Nghị Vân chỉ nhớ rõ mấy năm trước y là thám hoa, ở kinh thành một năm làm một chức quan văn sau đó bản thân xin được điều đến tỉnh ngoài, sở dĩ đối với y có chút ấn tượng là bởi có một lần cùng huynh đệ uống rượu lão Ngũ có nhắc qua người này với hắn.

“Tự mình đến yết kiến, xem chừng là sốt ruột sợ mình ly khai sao? Hảo, ta sẽ khiến cho y tự do vài năm sau đó lại triệu về, nhất định có thể sử dụng tốt a!” Long Nghị Vân bây giờ còn nhớ rõ, khi đó lão Ngũ cười tối tăm thì thảo trong lời say. Mà mình bởi vì tâm tình của huynh đệ không tốt nên muốn tìm người cùng uống rượu, cho nên cũng ở bên cạnh yên lặng rót thêm rượu cho hắn, tâm sự trong lòng lão Ngũ có quá nhiều gánh nặng, vẫn là phát tiết một chút thì tốt hơn. Thế nhưng sau khi ở nơi đó uống rượu thì không còn nghe thấy lão Ngũ nhắc tới người này nữa. (có ái muội ~ Chi ca rời bỏ Ngũ ca sao?=[))

“Hạ quan Lâm Dự Chi tham kiến Khánh Vương gia.” Lâm Dự Chi thân vận thường phục, mang một cái khăn thư sinh đơn giản, thoạt nhìn không giống một người làm quan, mà càng giống một thư sinh mộc mạc.

“Miễn lễ.” Trường hợp này dù không muốn nói thì vẫn phải nói, vì thế Long Nghị Vân hỏi: “Không biết Lâm đại nhân đến là.....” Vô sự không đến Tam Bảo điện (ý là phải có chuyện quan trọng cấp bách mới đến), lấy cá tính của Lâm Dự Chi không có khả năng là tới nịnh hót mình, nhất định là có việc.

“Khánh Vương gia công vụ bận rộn, lần này ra kinh lại là bí mật xuất hành, hạ quan vốn không nên tiến đến quấy rầy, chính là có một việc công theo lệ là do Hình bộ phụ trách, vừa lúc Vương gia đích thân tới Thái An, sự tình khẩn cấp, Lâm Dự Chi đành phải tự tiện tới, hi vọng Vương gia thứ tội.” Lâm Dự Chi nhủu mày, xem ra việc này đã thập phần quấy nhiễu y.

Long Nghị Vân vừa nghe, lập tức nói: “Là chuyện gì, người lập tức nói nghe một chút!”

“Gần đây Thái An có một sự kiện lớn là võ lâm đại hội, võ lâm nhân sĩ các nơi lẫn thảo khấu môi giới đều đến nơi đây, nếu có người luyện võ tụ tập, gây sự giao thủ sẽ có rất nhiều, hạ quan từ lúc đến nhậm chức tới nay lần đầu tiên quản lý đại hội này, đối với trị an thập phần lo lắng cho nên phái người tăng cường tuần tra bảo vệ, ta mệnh bọn hắn cẩn thận tuần tra..... Không nghĩ tới, thế nhưng đã phát hiện một thi thể ở ngoài thành.” Lâm Dự Chi cẩn thận thuyết minh tiền căn hậu quả (sự việc trước sau). “Thi thể này bị giấu ở nơi bí ẩn, xem ra là đã phát sinh gần hai ngày. Có nha sai nhận ra người chết là gia phó trong nhà Hoàng viên ngoại trong thành Thái An. Thỉnh bọn hắn đến nhận thức, Hoàng gia lại thề thốt phủ nhận, sau cùng ta phải trong đêm tự mình đến, Hoàng viên ngoại mới nói ra tình hình thực tế, yêu tử độc nhất của hắn đã bị kẻ khác bắt cóc đi, buộc hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không Hoàng công tử tánh mạng khó toàn, vì thế mà hắn không dám báo cáo cho quan phủ, chỉ ngóng trông có thể đem đứa con chuộc về.”

Long Nghị Vân vừa nghe, gật gật đầu, “Cường đạo tống tiền sao? Hành động vào lúc này chỉ sợ sẽ không đơn giản như thế.” Nếu gây án ngay thời điểm cao thủ tụ tập hợp nơi Thái An này thì xem ra không phải là loại tiểu khấu đơn giản, chỉ sợ là không tầm thường.

“Không sai, còn có chuyện càng làm kẻ khác kinh ngạc.” Lâm Dự Chi đối với phỏng đoán của Long Nghị Vân gật đầu.

“Ta đoán nhất định là còn rất nhiều nhà đều có người bị bắt cóc đi!” Bảo Bối nhi nói chen vào.

Lâm Dự Chi kinh ngạc nhìn Bảo Bối nhi: “Đúng là như thế, ta lén điều tra ngầm mấy nhà phú hộ khác, thế nhưng phát hiện tình hình thực tế của mấy nhà này cùng Hoàng gia thực tương tự, chỉ là bọn hắn không có gia phó bị giết mà thôi. Vị Tiểu công tử này, người làm sao biết được?”

“Cường đạo bắt người hẳn là vì tiền a?! Bọn hắn bắt Hoàng công tử lại không lập tức yêu cầu tiền chuộc, cường đạo không có việc gì thì nuôi sống một công tử ca làm gì, chứng tỏ là có ý đồ khác. Mà chỉ có một Hoàng gia nho nhỏ theo ta thấy cũng không làm được chuyện gì lớn, cho nên ta đoán hẳn là còn có người khác dễ lợi dụng, nếu như vậy, phỏng chừng thủ đoạn tương tự a!” Chính mình quả nhiên đã đoán đúng, Bảo Bối nhi cao hứng đem suy luận của mình nói ra.

“Tiểu công tử thật sự là trí tuệ hơn người, bội phục bội phục.” Lâm Dự Chi khẽ cười, tiểu công tử này không chỉ có dung nhan tuấn tú lại còn thập phần thông minh, xem cái mũi nhỏ của hắn đặc ý đến vênh cao, bản thân y luôn không thích nhiều lời cũng nhịn không được phải khen hai câu.

Long Nghị Vân sờ sờ cái mũi nhỏ của Bảo Bối nhi đang đặc ý đến nỗi muốn nhếch lên, tiểu gia hỏa được người khen, chính mình cũng thật cao hứng, “Lâm đại nhân không cần khiêm tốn, người nhất định cũng là liệu trước việc này cho nên mới phái người đi thăm dò.”

Lâm Dự Chi nhú mày nói: “Tuy rằng tra được nhưng không biết kẻ cướp này tâm ý như thế nào, hạ quan e sợ tặc tử sẽ nhân cơ hội làm loạn, cho nên khi biết Vương gia vào tới Thái An liền không thỉnh trước mà đến nay.”

“Vậy người có ý tưởng gì không?” Long Nghị Vân hỏi, Lâm Dự Chi không phải kẻ vô dụng chỉ biết phụ họa, y có ý nghĩ rõ ràng hơn nữa đối với tình hình địa phương cũng rất quen thuộc, hẳn là sẽ có ý tưởng gì đó.

“Cá nhân ta cảm thấy việc này hẳn là cùng võ lâm đại hội lần này có quan hệ, nhưng ta chỉ là văn nhân, chuyện trong chốn võ lâm cũng không rõ lắm, bất quá nghe nói mấy nhà đều cùng Toàn Cơ (từ gốc: -Tuyền Ki ->biến thành Toàn Cơ lun =3=) sơn trang có sinh ý lui tới.”

“A? Toàn Cơ sơn trang không phải võ lâm thế gia sao? Như thế nào cũng làm sinh ý a?” Bảo Bối nhi nghe được hai chữ sinh ý thập phần cảm thấy hứng thú.

“Võ lâm thế gia cũng phải ăn cơm a! Cung cấp nuôi dưỡng một nhà lớn toàn là người, kia cũng không phải chỉ cần biết luyện võ, nâng cao thanh danh là có thể. Bảo Bối nhi ngốc.” Long Nghị Vân thấy Bảo Bối nhi tròn tròn đôi mắt to đen lúng liếng tỏ vẻ ngạc nhiên, cảm thấy có chút buồn cười, Bảo Bối nhi có vài chỗ thì thập phần thông minh, có vài chỗ lại thập phần khờ dại.

“Nguyên lai như vậy a! Chẳng thể trách ở trên đường thấy có người làm xiếc còn có người bán được a! Nguyên lai người trong võ lâm cũng phải làm sinh ý, còn không bằng giống nhà ta chuyên tâm buôn bán không phải rất tốt sao?! Ta thấy cái loại được này thật buồn bán không tốt, làm loại sinh ý này không thể kiếm được đồng tiền lớn, chỉ là sinh ý hạng hai thôi, không có tiền đồ.” Bảo Bối nhi đối với đánh giá về võ lâm thế gia lập tức giảm xuống, đem người ta tưởng tượng thành tập thể bán thuốc tăng lực, loại người bán được trong võ lâm mà hắn đã thấy qua nguyên lai chính là người làm ăn hạng hai a!

“Đúng vậy! Bọn hắn nên thỉnh giáo lối buôn bán của Thạch tam thiếu gia một chút a!” Long Nghị Vân cười nói.

Lâm Dự Chi chứng kiến bộ dáng Bảo Bối nhi một đường nói về lối buôn bán cảm thấy thật kinh ngạc, nghe được lời ấy mới biết thêm về thiếu niên này, bụng cũng thầm giật mình.

“Lâm đại nhân, như vậy Toàn Cơ sơn trang bên kia người đã hỏi qua chưa?” Long Nghị Vân tiếp tục hỏi tình huống.

“Khi ta phái người đến âm thầm tra hỏi mới biết được các khoản sinh ý của Toàn Cơ sơn trang đều là Đại tiểu thư quản lý, thời gian vội vàng hơn nữa âm thầm phái người đi gặp mặt Nam Cung Đại tiểu thư cũng không dễ dàng, cho nên phỏng đoán tình huống kia còn chưa xác định.” Lâm Dự Chi ngăn ngắn trong vòng vài ngày tra được nhiều tình huống như vậy đã là không dễ dàng. “Chủ yếu là bởi vì việc này còn quan hệ đến tánh mạng các gia công tử cho nên ta chỉ dám âm thầm điều tra nghe ngóng, sợ đả thảo kinh xà (lay cổ động rắn) .”

“Ân, ta hiểu, ta đã nhận được bài thiếp của trang chủ Toàn Cơ sơn trang, về phần Toàn Cơ sơn trang kia ta sẽ nghĩ cách điều tra.” Long Nghị Vân minh bạch ý tứ của Lâm Dự Chi, dù sao Lâm Dự Chi là Thái An Tri phủ, mục tiêu cũng đã rõ ràng, bây giờ còn chưa biết mục đích của kẻ cướp, nếu đả thảo kinh xà chỉ sợ mấy công tử ca bị bắt cóc kia tánh mạng khó bảo toàn.

“Như vậy là tốt nhất, vậy hạ quan trước hết cáo lui. Nếu Vương gia có chỗ nào cần phối hợp, thỉnh cứ việc phái người phân phó.” Long Nghị Vân đáp ứng hỗ trợ điều tra khiến Lâm Dự Chi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hình bộ khánh Vương gia nhúng tay vào thì tai họa này hẳn là có thể đem thương tổn giảm đến mức thấp nhất.

“Ân, không có việc gì, người đi về trước đi. Đúng rồi, Nam Cung Hiên tặng bài thiếp cho ta nói không chừng cũng đang ở bên ngoài, người không muốn cùng hấn đối mặt thì lúc đi ra ngoài thì nên tránh một chút.” Long Nghị Vân trong lòng suy nghĩ, phát phát tay làm cho Lâm Dự Chi đi trở về.

“Vân ca, người suy nghĩ cái gì? Lại đây ngồi a! Ta không đến chỗ người được!” Bảo Bối nhi thấy Lâm Dự Chi lỵ khai, dùng đôi chân nhỏ mềm dẽo đá vào Long Nghị Vân đang trầm ngâm không nói bên cạnh bàn.

Long Nghị Vân chuyển qua trên giường, ôm lấy Bảo Bối nhi, “Ta đang nghĩ Lâm Dự Chi này thật không đơn giản, lão Ngũ nói quả nhiên không sai.”

“Lão Ngũ? Người nói chính là đệ đệ người a? Gã đang làm gì?” Bảo Bối nhi biết Long Nghị Vân huynh đệ nhiều thế nhưng cũng chưa nghe hấn nhắc tới.

“Huynh đệ chúng ta mỗi người có mỗi chức, nói như vậy đều là căn cứ vào hứng thú của mình mà tiếp nhận. Ta là ở Hình bộ, lão Ngũ chương quản Lại bộ.” Long Nghị Vân hướng Bảo Bối nhi giải thích.

“Lại bộ là làm cái gì?” Bảo Bối nhi rất tò mò.

“Lại bộ chương quản đủ loại quan lại a! Tất cả quan chức, nâng chức, thay đổi, sát hạch, đều là Lại bộ phụ trách, lão Ngũ từ nhỏ thích thuật mưu kế ứng biến, cả ngày cười đến âm trầm cho nên tự nguyện quản Lại bộ.” Long Nghị Vân lại cảm thán nói, “Kỳ thật vốn tất cả mọi người nghĩ rằng hấn sẽ ngồi lên Long ý, chính là không biết vì cái gì khi phụ hoàng truyền ngôi hấn lại đột nhiên không chịu, làm cho mọi người trở tay không kịp. Mặc dù có mấy huynh đệ đi vắng, thế nhưng tất cả mọi người ở đây cũng không muốn làm hoàng đế, đành phải bắt kẻ khác thay thế, đúng lúc bắt được Thập Tam, tuy rằng hấn chán ghét, chính là mọi người cùng nhau ép buộc hấn, hấn cũng không còn biện pháp. Kỳ thật là cái tên nhóc đàn kia đã bị lừa, mấy người chúng ta đã sớm động thủ rồi, ha ha!” Long Nghị Vân đem cung đình mật tân giảng cho Bảo Bối nhi nghe, lại còn hoàn toàn không có chút tình huynh đệ giấu cột đường kim Thánh Thượng.

“Ngô, là như thế a! Ta cùng Nhị ca cũng đều không muốn làm đương gia, đương gia không có tự do, thật là phiền phức mà!” Bảo Bối nhi nghe xong thực đồng ý với cách làm của người nhà Long gia, “Vân ca người vì cái gì ở Hình bộ a?”

“Này a! Ta chưa bao giờ nói với người khác, Bảo Bối nhi phải giúp ta giữ bí mật a!” Long Nghị Vân thần bí hề hề nói.

“Ân! Ta nhất định sẽ không nói cho người khác!” Bảo Bối nhi nghiêm túc trả lời. Vân ca cũng có bí mật, nhất định là rất thú vị!

“Kỳ thật cũng phải trách ta có huynh đệ quá nhiều, mới trước đây có một lần chúng ta cùng một chỗ luyện tự, vừa lúc phụ hoàng đi vào thư viện, chúng kiến mọi người học tập thật cao hứng, liền đem bảng chữ mẫu Vương Bặc Chi cưỡng thảo mà hấn trân quý ngồi ở Mai đình tự kể chuyện pháp gia, bắt chúng ta ở trên đình có thể nhìn mà luyện tập.” Long Nghị Vân nhớ lại bắt đầu trở nên tức giận bất bình, “Chúng ta mới có mấy tuổi a! Vừa mới học viết chữ hấn lại có thể để cho bọn ta luyện tập bảng chữ mẫu Vương Bặc Chi, đây chính là lỗi viết thảo a!(ai ko biết viết thảo thì search thử đi =)) Chúng ta thế nào nhìn biết được! Người nói hấn là không phải thực hồ đồ?!”

Bảo Bối nhi ngơ ngác gật đầu, hấn như thế nào hiện tại mới phát hiện người trong hoàng cung đều quái dị?! Vân ca trước kia rõ ràng thoát nhìn thực thành thực ổn trọng a?! Hiện tại nói lên chuyện này sao lại giống như một tiểu hài tử.

“Sau cùng khi tất cả mọi người luyện tập mệt mỏi liền đều chạy ra ngoài chơi, một buổi tối trước ta ngủ không ngon cho nên ở ngay trong phòng mà ngủ, dù sao phía trước cũng có nhuyển tháp. Chờ khi ta tỉnh lại tất cả mọi người đã đi ăn cơm, ta liền tự mình đi trở về. Chính là ai biết sang ngày hôm sau lại có thể phát hiện ra trên cái bảng chữ mẫu kia không biết bị ai vẽ loạn thất bát tao, phụ hoàng hỏi mọi người thì đều nói bản thân đi ra ngoài, chỉ có ta là người cuối cùng đi ra.” Long Nghị Vân càng nghĩ càng sinh khí, “Cho nên tất cả mọi người cho rằng là ta làm, lão Tam còn nói vốn hấn cũng muốn vẽ vẽ lên cái bảng tự kia, không nghĩ tới là ta làm trước. Ta nói mình không có làm, phụ hoàng lại còn nói phá hỏng bảng chữ mẫu cũng không sao cả, hấn sẽ không trách ta, bất quá nam hài tử nếu đã dám làm thì phải dám nhận. Người nói, hấn oan uổng ta như vậy là không phải thực quá phận sao!”

Bảo Bối nhìn thấy bộ dáng tức giận kia của hắc lộ dùng sức gật đầu nói: “Đúng vậy! Đúng vậy!”

Nhìn thấy Bảo Bối đồng ý với cách nói của mình, Long Nghị Vân thật cao hứng, ở trên má trắng nõn mịn màng thơm hương của Bảo Bối hôn một cái tiếp tục nói: “Ta lúc ấy đã nghĩ mình thật oan uổng! Vì cái gì ông trời không đổ tuyết xuống chứ?!”

Nếu tuyết dễ dàng đổ xuống như vậy, vậy phỏng chừng mỗi ngày đều phải rơi xuống thiệt nhiều trận tuyết, Bảo Bối ở trong lòng nói thầm.

“Bởi vậy ta đã nghĩ, nói không chừng có rất nhiều người cũng giống như ta bị mấy kẻ hồ đồ làm oan uổng, chính là ông trời dù hồ đồ cũng không làm rơi tuyết, cho nên cũng không có người nào vì bọn hắc lộ giải oan. Vì thế ta liền lập chí muốn tới Hình bộ đảm nhiệm chức vụ, như vậy phạm là có oan khuất cũng có thể vì bọn họ phúc thẩm, làm cho bọn họ oan khiên tuyết (cái lá chắn oan uổng có thể chắn tuyết=)]. Bảo Bối nghĩ, ý nghĩ của ta thật vĩ đại đi?”

“Vĩ đại.” Bảo Bối cố gắng giấu diếm bản thân có chút diễn cảm muốn phỉ nhổ, cái gì chứ! Nói nửa ngày nguyên lai là bởi vì có bóng ma thời nhi đồng, hơn nữa còn là bởi vì không chuyên cần học tập ngược lại đi ngủ mới có thể bị oan uổng, thiệt! Ngày tính là cái bí mật gì! Nhảm chán! Bất quá chính mình nhất định sẽ không nói cho người khác, dù sao đem loại bí mật này nói ra cũng thật mất mặt.

“Kia Vân ca người cảm thấy được hiện tại vụ án này như thế nào? Vì cái gì người nói Lâm Dự Chi này không đơn giản?” Bảo Bối tận lực đem đề tài quay lại vấn đề chính.

Long Nghị Vân nói: “Người bình thường đều là sau khi xảy ra sự cố mới quay lại phân tích, thế nhưng Lâm Dự Chi lấy việc xảy ra trước liền tưởng ra chuyện này, hắc lộ cũng là trước phái người tuần tra mới phát hiện, sau khi phát hiện lại muốn đem việc này giảm bớt thương tổn đến mức thấp nhất, suy tính cũng thập phần chu đáo. Cho nên ta nói Lâm Dự Chi này không đơn giản.”

“Vậy người tính toán như thế nào đi thăm dò chuyện này?”

“Lấy tĩnh chế động.” Long Nghị Vân mỉm cười, “Xem đi, đối phương sớm hay muộn cũng sẽ tìm tới cửa!” Lại hướng ngoài cửa kêu lên, “Người tới a!”

“Vừa rồi không phải nói Toàn Cơ sơn trang trang chủ tặng bái thiếp sao? Đi đem bái thiếp lấy đến.”

Đem bái thiếp mang tới nhìn nhìn, tự viết thế nhưng lại thập phần đơn giản, chỉ có năm chữ “Nam Cung Hiên cầu kiến”, phỏng chừng không biết Long Nghị Vân lấy thân phận gì xuất hiện cho nên cũng không viết nhiều lắm.

“Đi gọi hắc lộ vào đi.” Phần đơn giản này thật ra lại có vẻ đúng mức, làm cho Long Nghị Vân hơi có chút thưởng thức.

Nam Cung Hiên đã năm mươi tuổi. Công phu của hắc lộ không tệ, nhưng nổi danh nhất chính là hảo nghĩa hiếu khách. Hắc lộ kết giao bằng hữu, càng giỏi về quảng kết thiện duyên; Hắc lộ hành hiệp trượng nghĩa, càng giỏi về giải quyết tranh cãi. Cho nên hắc lộ ở trên giang hồ uy vọng rất cao, hắc lộ ngồi lên chức mình chủ có thể nói là rất được ủng hộ.

Hắc lộ xuất thân từ nhà quan lại, mất đi chức vụ liền đối với giang hồ thập phần hiếu kỳ, sau lại bái sư học nghệ, hiểu được ở trên giang hồ muốn sống yên thì gia thế là thập phần trọng yếu. Ngay từ đầu hắc lộ đã không muốn chỉ là làm một hiệp khách bình thường trên giang hồ, hắc lộ muốn thành danh, cho nên hắc lộ cần một thân phận tốt, một bối cảnh vô lâm thế gia khổng lồ. Mà trời lại cho cơ hội, hắc lộ ngày đầu bước ra giang hồ liền tham gia chiêu tế (hội kén rể) của con gái Nam Cung gia, nhưng trên giang hồ phe phái tuy nhiều, thế gia bình thường cũng không nguyện ý để đệ tử mình ở rể, vì thế hắc lộ hết tài năng. Từ đó về sau, hắc lộ chính là chủ nhân của Nam Cung gia.

Thê tử của hắc lộ ôn nhu xinh đẹp, chỉ tiếc lúc sinh nữ nhân không thể qua khỏi, hoàn hảo nữ nhi xinh đẹp thông minh, dưới sự nghiêm khắc dạy bảo của Nam Cung Lão phu nhân nên tuổi còn nhỏ đã thập phần xuất chúng. Nàng cũng dần dần ở trên giang hồ tạo nên uy vọng của bản thân, hơn nữa cùng triều đình quan hệ rất tốt, đang được đề cử chức mình chủ vô lâm.

Cho nên, đứng ở trước mặt Long Nghị Vân cùng Bảo Bối nhi là một người trung niên hai bên đầu tóc hoa râm, lại vẫn thập phần tiêu sái tuấn đạt, năm tháng ở trên người của hắn chỉ để lại dấu vết thành thực mà không có hề để lại nét già nua.

“Thảo dân Nam Cung Hiên tham kiến Vương gia.”

“Nam Cung minh chủ không cần đa lễ, người đang ở trên giang hồ không cần giảng lễ nghi phiền phức này, cứ gọi ta Long Tứ là được rồi. Lần này ta thay thế lão Cửu đến, rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, còn thỉnh người chỉ điểm nhiều hơn.” Long Nghị Vân không bày ra bộ dạng Vương gia mà chỉ là dùng vai vế trên giang hồ luận giao, hơn nữa thực sự là mình đến thay cho Long Cửu.

“Tứ gia, tuy rằng nơi này sơ sài thế nhưng Cửu gia mỗi lần tới đều là ở tại Toàn Cơ sơn trang.” ý tứ Nam Cung Hiên rất rõ ràng, chủ yếu là đến thỉnh vị khách quý này, hắn cũng âm thầm đánh giá thiếu niên nho nhỏ đang ngồi ở một bên cười híp mắt kia, phán đoán thân phận của hắn, nghe nói tuổi của đương kim hoàng đế Thập Tam.....

“Này....,” Long Nghị Vân thoáng trầm ngâm, “Sợ rằng không tiện đi?”

“Tứ gia cứ việc yên tâm, ta ở nơi đó có một viện riêng thập phần thanh tĩnh, tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến ngài. Trước đây mỗi lần Cửu gia đến đều là ở tại nơi đó.” Nghĩ nghĩ, Nam Cung Hiên lại bổ thêm một câu, “hơn nữa hiện tại Thái An phủ ngư long hỗn tạp, vẫn là ở tại nơi đó của ta an toàn hơn.”

Long Nghị Vân suy tính thấy cũng đúng, vạn nhất có người nào đó đui mù đánh nhau, làm bị thương đến Bảo Bối nhi thì thật phiền toái, vì thế gật đầu nói: “Cũng tốt.” cũng hướng Nam Cung Hiên giới thiệu: “Vị này là Giang Nam Thạch gia Tam công tử Thạch Bình An.” Hắn vốn nghĩ không đi Toàn Cơ sơn trang trụ sẽ không cần giới thiệu, hiện tại nếu phải đến trụ nhà người ta thì cần phải nói rõ.

Bảo Bối nhi cung kính nói: “Nam Cung bá bá, Thạch Bình An cũng đến nhà người quấy rầy, có chỗ nào thất lễ thỉnh thông cảm.”

Giang Nam Thạch gia?! Tuy rằng Thạch gia không phải người trong võ lâm, chính là hiện tại có mấy ai không biết Thạch gia? Ăn mặc lẫn mọi thứ đồ dùng đều là hàng hóa Thạch gia a! Nam Cung Hiên tuy rằng không biết vì sao Thạch gia Tiểu công tử cùng Long Nghị Vân một chỗ nhưng cũng mỉm cười nói: “Tiểu thiếu gia khách khí, chỉ sợ địa phương rất thô kệch.”

Bảo Bối nhi cười híp mắt nói: “Không sao cả không sao cả, nơi ta đến ở sẽ lập tức kêu cửa hàng Thạch gia mang nguyên bộ vật dụng tinh xảo qua dùng, hơn nữa sau khi đi về sẽ không cần đến nữa, phiền toái Nam Cung bá bá giúp ta vứt bỏ thì tốt rồi.” Mặc kệ chính mình đang ở nơi nào, có tiền còn sợ không có thứ tốt để dùng sao? (giỏi~ Bảo Bối nhi của tỉ giỏi =]]])

Nam Cung Hiên lúc ấy trong lòng thầm mắng “Thằng tiểu thố (thỏ) nhãi con”, thế nhưng mặt ngoài vẫn là cười nói: “Ha ha ha, Thạch thiếu gia quả nhiên là đại thủ bút (ý chỉ phóng khoáng). Ha ha, ha ha!” Tên tiểu phá gia chi tử!

Vì thế Bảo Bối nhi theo Long Nghị Vân dọn tới Toàn Cơ sơn trang.

20. Chương 20

Toàn Cơ sơn trang được xây dựng trên một nhánh núi của Thái Sơn, lợi dụng cảnh trí thiên nhiên của Thái Sơn này mà bố trí, chẳng những là kiến trúc to lớn ở phương bắc, lại còn là lâm viên tinh xảo của Giang Nam.

Ở tiểu viện trong một góc của sơn trang- nơi bọn Long Nghị Vân trụ vì có một dòng suối nhỏ chảy qua nên gọi là “Thủy Du viên”, hơn nữa thập phần bí mật yên lặng, mai hương thảo nhiên tỏa trong không khí, mấy cây thương tùng xanh mượt tuy là đầu xuân còn mang hàn ý thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy được một cổ xuân phong, ở nơi này không cho phép hạ nhân tiến vào, cam đoan cũng đủ quyền riêng tư. Vừa

đúng lúc để cho hai người đầy “nhiệt huyết” ở cùng một chỗ, dù sao người vương phủ bọn hắn mang đến cũng biết quan hệ của hai người, cũng không còn cái gì gọi là tránh hiềm nghi.

Long Nghị Vân cũng không chú ý tới việc để người của mình đến qua lại với Toàn Cơ sơn trang, làm Toàn Cơ sơn trang chủ nhân Nam Cung Hiên phải lại đây thăm hỏi.

“Tứ gia, ở nơi này có thoải mái không?” Nam Cung Hiên ân cần thăm hỏi.

“Đa tạ Nam Cung minh chủ, nơi này cũng không tệ lắm.” Long Nghị Vân đậm mặt cười, trong lòng âm thầm nói, người không mang theo người đến quấy rầy thì rất tốt, thế nhưng bên ngoài vẫn là xởi lởi nói, “Vị này chính là?”

Theo phía sau Nam Cung Hiên chính là một lục y thiếu nữ, gương mặt phù dung mây liễu mi hợp, bộ dạng thập phần đoan chính, Long Nghị Vân đánh giá một chút, nữ hài tử kia lập tức cười, trong nét tươi cười có vài phần tự đắc, nhìn qua xem ra là đối với dung mạo của mình thực tự tin, nhìn nàng chân mang hài da ngựa, bên hông quần một nhuyến tiên (roi) đen nhánh, thoạt nhìn cũng là người tập võ.

“Tứ gia, đây là tiểu nữ Mộng Điềm, Mộng Điềm, vị này chính là Long công tử.” nhị nữ nhân này của Nam Cung Hiên năm nay mười bảy, đúng là đã đến lúc nên tuyển vị hôn phu vừa ý, nếu có thể đặt việc hôn nhân này lên cửa Khánh Vương gia thì địa vị giang hồ của mình liền càng được củng cố.

“Mộng Điềm ra mắt Long công tử.” Chúc Mộng Điềm tiến lên thi lễ, sóng mắt trong suốt, can đảm thẳng ánh nhìn chăm chăm vào Long Nghị Vân, ánh mắt tóe lửa làm cho Long Nghị Vân cũng có chút không chịu nổi.

Càng chủ yếu chính là, ánh mắt này có thể làm bộ như đang nhìn mà lại như không nhìn, thật là hoàn hảo a, Long Nghị Vân có thể cảm giác rõ ràng ở phía sau lưng còn có một đôi mắt to bắn ra bằng tiền lạnh lẽo, lại còn cách bình phong chăm chú nhìn vào lưng của hắn, dưới lãnh nhiệt giáp công làm nét tươi cười trên mặt Long Nghị Vân trở nên hơi cứng đờ, Bảo Bối nhi như thế nào rồi? Chẳng lẽ là bị đánh thức khiến nhóc mất hứng?

“Không cần phải khách khí, là ta cùng Bảo Bối nhi ở trong này quấy rầy, nếu như có chỗ thất lễ thỉnh Nam Cung minh chủ cùng tiểu thư thứ lỗi. Bảo Bối nhi tỉnh sao? Đi ra ra mắt Nam Cung minh chủ đi.” Long Nghị Vân gọi Bảo Bối nhi ở bên trong thất ra, ai, vốn muốn cho Bảo Bối nhi nghỉ tạm trong chốc lát, xem ra vẫn là bị tới làm phiền.

Chúc Mộng Điềm không nghĩ tới tiếng nói Long Nghị Vân vừa dứt thì từ trong phòng bước ra một thiếu niên, thiếu niên này nhìn qua tuổi không lớn, bộ dáng đại khái mười mấy tuổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần mài ngọc thể còn mang theo một tia trẻ con, chung quanh đôi mắt to thần nhiên xuất hiện một vòng thâm đen biểu hiện không ngủ ngon, cái miệng nhỏ nhắn anh hồng hơi hơi thũng có chút mất hứng, sau khi đi ra còn mở miệng ngáp một cái.

Bảo Bối nhi ở trong lòng đầy một bụng khí, người thử ngấm lại đi, hắn vừa mới bị ăn sạch ngày hôm qua, sáng sớm mới vừa thức dậy vốn sẽ không thoải mái, kết quả liền xuất hiện một đồng người đến quấy rầy, trước là Nhị ca, lại đến thầy trò Cung Thiên Lăng, sau đó Nhị ca lại quấy rầy trong chốc lát, thật vất vả mới đuổi được Nhị ca đi, vừa mới ăn điểm tâm thì Lâm Dự Chi chạy tới bàn chuyện, kể tiếp Nam Cung Hiên đến, sau đó lại từ khách *** chuyển đến Toàn Cơ sơn trang, vừa mới ổn định xong Vân ca mới cho hắn nghỉ một lát, không đợi đến khi hắn ngủ thì bên ngoài lại nhảy ra cái cô hai ở nơi nào la lối dài dòng cùng “Long công tử” ra mắt, chuyện này các người cũng không vội chứ a?!

“Nam Cung bá bá nhĩ hảo, ta còn nghĩ đến ở nơi này thật sự giống như ngài nói sẽ không ai quấy rầy, cho nên vừa mới chợp mắt một chút, không đúng lúc đi ra gặp khách, thứ tội thứ tội.” Bảo Bối nhi tại thời điểm khó chịu cũng không còn tâm tình để cho người khác cao hứng.

“Người!” Chúc Mộng Điềm vừa nghe lời này trên gương mặt tươi cười lập tức biến đổi, tiểu tử này tuổi không lớn thế nhưng miệng còn không buông tha người, dám đối với phụ thân mình vô lễ! Chính là phụ thân liếc nhìn nàng một cái ngăn cản nàng mở miệng, nàng đành phải tức giận không nói, tương lai còn dài, nhất định sẽ tìm được cơ hội giáo huấn hắn.

Nam Cung Hiên vừa nghe, trong lòng đã thầm mắng, thế nhưng trên mặt vẫn là tươi cười khả cú (sáng

lạn), “Thạch Tiểu công tử, ta chỉ là muốn các người gặp tiểu nữ Mộng Diễm tuổi sắp xỉ nhau, có thể cho Mộng Diễm đi theo các người ngao du phụ cận mà dần đường lẫn giải buồn, không nghĩ tới đã quấy rầy Thạch Tiểu công tử đang mộng đẹp, lão phu xin lỗi, vì người mà bồi tội vậy.”

“Nam Cung bá bá quá khách khí, như thế nào không biết xấu hổ để cho lệnh thiên kim đi theo chúng ta giải buồn chứ?” Bảo Bối nhíu mày nhìn Long Nghị Vân một cái, “Vân ca chỉ cần cùng ta ở một chỗ sẽ không buồn, đúng hay không, Vân ca?” Người dám nói không đúng thử xem!

“Đúng vậy, không dám phiền toái tiểu thư.” Long Nghị Vân được dịp mở rộng tầm mắt nga, bình thường Bảo Bối nhíu ở trước mặt hần nhu thuận đáng yêu, ngẫu nhiên làm nũng đùa giỡn, chưa từng nhanh mồm nhanh miệng không buông tha người như vậy.

“Long công tử không cần đa lễ, gọi ta Mộng Diễm là được rồi.” Đối với Long Nghị Vân, Chúc Mộng Diễm cười đến thực ngọt, cùng ta ở một chỗ so với cùng tiểu tử khó hầu hạ kia không phải tốt hơn sao? Tin tưởng chuyện này Long công tử nhất định có thể chấp nhận.

“A! Như vậy sao được, nam nữ có khác a, Vân ca sao có thể tùy tiện gọi tên người! Người lễ nghi không thể không trách! Người nói có phải hay không?! Nam Cung tiểu thư?” Hừ, dám nhìn Vân ca của ta như vậy, chán ghét!

Nam Cung tiểu thư?! Bảo Bối nhíu cùng Long Nghị Vân liếc nhau, chẳng lẽ, nàng chính là Nam Cung Đại tiểu thư mà Lâm Dự Chi nói đến? Người quản lý sinh ý Toàn Cơ sơn trang? Hai người trong lòng đang nghi hoặc lại nghe Chúc Mộng Diễm có một tia tức giận mở miệng.

“Ta không gọi là Nam Cung tiểu thư! Ta gọi là Chúc Mộng Diễm!”, Chúc Mộng Diễm liếc mắt nhìn Nam Cung Hiên một cái “Phụ thân! Người không cùng bọn họ nói rõ ràng sao?” Thân là tiểu nữ nhi được sủng ái nên bản thân Chúc Mộng Diễm trước giờ luôn mang theo một cổ tính khí điệu ngoa thiên kim phú gia.

“A, là như vậy, ta nguyên bản là họ Chúc cho nên đại nữ nhi sẽ mang họ Nam Cung, tiểu nữ nhi thì theo họ Chúc của ta, gia phụ chính là tiền Binh bộ thị lang, tiểu nữ từ nhỏ theo gia mẫu lớn lên, chỉ ở nhà quan lại to lớn nên cũng không giống võ lâm nữ nhi bình thường.” Ý của Nam Cung Hiên lần này là nâng địa vị nữ nhi của mình lên, tỏ vẻ Chúc Mộng Diễm là khuê nữ có giáo dưỡng, xuất thân cũng không cùng với giang hồ thảo khấu bình thường.

Chỉ là đoạn giải thích của hần một chữ cũng chưa lọt vào tai hai người bọn họ, tất nhiên đã minh bạch người này không phải người bọn họ muốn tìm, nói cách khác, không cần cùng nàng giao tiếp, có thể xem nhẹ.

Bảo Bối nhíu gờ tay lên che lại miệng mà ngáp, tuy rằng thực buồn ngủ nhưng hai người kia vẫn không đi, hần cũng không thể đi. Bởi vì Bảo Bối nhíu cảm thấy bộ dáng Chúc Mộng Diễm nhìn Vân ca tựa như một con miêu đang nhìn con ngư trong bát, rõ ràng miêu nhìn ngư chảy nước miếng, đáng tiếc con ngư trong bát mà nàng nhìn này là của Bảo Bối nhíu, đồ của mình bị người khác ngáp nghé, Bảo Bối nhíu không thể khoan dung, Vân ca là của mình, tuyệt đối không thể để cho mèo hoang nhà khác cướp đi, cho dù là một con miêu thực hung dữ có kèm theo huyết thống chứng minh có võ cũng không thể. (liên tưởng ấn tượng=))

Thật vất vả mới nhìn nữ nhân nhà Nam Cung không mời mà tự đến tiền bước đi, Long Nghị Vân cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao nơi này cũng là địa bàn của người ta, cho dù không thích thì Long Nghị Vân cũng không thể trực tiếp thỉnh chủ nhân chạy lấy người, tuy rằng trong lòng cũng là thập phần khó chịu cái thứ bốc đồng kia, chính là ít nhiều gì cũng phải bận tâm đến thân phận của mình, hần làm khâm sai tới nơi này cũng không thể cùng Nam Cung Hiên vốn cùng triều đình luôn duy trì quan hệ rất khá mà trở mặt.

Bất quá, Bảo Bối nhíu còn sinh khí.

“Như thế nào rồi?” Chứng kiến Bảo Bối nhíu mất hứng mông mê cái miệng, Long Nghị Vân vội đi tới hỏi.

Bảo Bối nhíu quay đầu đi không để ý tới hần, Vân ca phá hư, vừa rồi còn hướng cái nàng Chúc Mộng Diễm kia cười hì hì, Bảo Bối nhíu sinh khí không để ý tới hần, quay đầu cho hần một cái ót.

“Tiểu quai, như thế nào rồi? Thân mình còn không thoải mái sao?” Long Nghị Vân còn đang lo lắng sợ tới hôm qua thân thể Bảo Bối nhíu lần đầu thử nghiệm sẽ không khỏe.

Bảo Bối nhi đã đem chuyện này tạm thời quên đi thì vừa nghe xong lại nghĩ tới, lập tức vừa thẹn vừa giận, cái chỗ bị người chạm qua còn mơ hồ không thoải mái, bởi vì đã thượng được qua nên cái loại cảm giác kỳ quái này không phải là đau, chính là lại không giống với lúc bình thường, chỉ cảm thấy kỳ quái nói không nên lời.

“Hừ!” Bảo Bối nhi phun khí từ mũi vẫn là không để ý tới hân, dứt khoát xoay thân đi, liền đem một đầu tóc đen nhánh cùng bóng dáng lưu lại cho Long Nghị Vân.

“Tiểu Bảo Bối nhi tổ tông, người làm sao mất hứng hay không thoải mái, phải nói thì Vân ca mới biết được a! Nếu có thì ta cùng người chịu tội, lần sau sẽ không hề tái phạm, người không nói Vân ca làm sao biết a?” Long Nghị Vân từ sau lưng ôm lấy Bảo Bối nhi, thật sâu hít vào mùi thơm của cơ thể trên người nhóc, một bên mềm giọng dỗ dành, một bên ôm giai nhân, Long Nghị Vân ngửi thấy hương thơm từ người nhóc phát ra, tâm tư liền rung động, nhìn không được lấy đầu ngón tay nhẹ vỗ về sợi tóc nhu êm đen bóng.

“Vân ca!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bối nhi đỏ lên, Long Nghị Vân thế nhưng ở bên cổ hân cắn nhẹ, bàn tay lén trộm tiến vào trong nội y của Bảo Bối nhi.

“Bảo Bối nhi của huynh mất hứng cái gì?” Bảo Bối nhi cố gắng giả vờ khiến hành động sỗ sàng của Long Nghị Vân tiến hành thật sự khó khăn, đành phải thở dài hỏi.

“Cái cô Chúc Mộng Diễm kia vì cái gì nhìn chăm chăm vào người cười?” Bảo Bối nhi quên sạch bàn tay đang ở trong quần áo mình, chuyển lại khởi binh hỏi tội.

“Ta làm sao biết?! Ta lại không chú ý. Ta chỉ chú ý Bảo Bối nhi thôi!” Long Nghị Vân cẩn thận nghĩ nghĩ thật sự nghĩ không ra, Chúc Mộng Diễm nở nụ cười sao?! Thật sự là không rõ lắm.

“Minh chủ không phải nói chọn rể cho nữ nhân sao? Ta trước nói cho người, ta chán ghét cái cô Chúc Mộng Diễm kia, người muốn kết hôn với nàng thì ta sẽ không để ý người nữa.” Bảo Bối nhi nghĩ đến ý đồ của Nam Cung Hiên, trong lòng bỗng dâng lên chua ngoa.

“Bảo Bối nhi! Ta hỏi người, người có biết tối hôm qua chúng ta làm cái gì?” Long Nghị Vân nghe được Bảo Bối nhi nói có chút đau đầu, Bảo Bối nhi còn không hiểu được phần tâm của mình đối với nhóc.

“Không phải giải độc sao? Cung Thiên Lăng nói cho ta biết nha!” Bảo Bối nhi cái hiểu cái không, bắt quá có chút ngượng ngùng.

“Không phải, Bảo Bối nhi, việc chúng ta làm chỉ có vphu thê mới có thể làm.” Long Nghị Vân quyết định cùng Bảo Bối nhi giải thích rõ.

“Chính là chúng ta không phải phu thê nha! Thế nhưng vẫn làm, làm sao bây giờ a?” Bảo Bối nhi vẫn là không rõ.

“Không phải phu thê, việc chúng ta làm chính là người bị ta chiếm tiện nghi.” Nói như vậy với người Thạch gia so ra dễ hiểu hơn đi?

“Như vậy sao được?! Người Thạch gia chúng ta không thể để cho người khác lợi dụng, đại ca sẽ phạt ta. Làm sao bây giờ? Cái tên phá hư này, thế nhưng chiếm tiện nghi ta!” Đại ca từ nhỏ đã dạy không thể để cho người khác lợi dụng, nếu biết nhất định sẽ phạt Bảo Bối nhi!

“Còn có biện pháp bổ cứu (=chữa lửa =)).” Ha ha ha ha, Bảo Bối nhi, ngoan ngoãn nhảy đến trong lòng của ta đi!

“Có biện pháp bổ cứu?! Người nói mau người nói mau!”

“Chính là cùng ta làm phu thê a!” Đây mới là mục đích cuối cùng của Long Nghị Vân.

“Cùng người làm phu thê? Có chỗ tốt gì?” Không có chuyện ưu đãi thì người Thạch gia sẽ không làm, như bây giờ không phải tốt lắm sao?! Bảo Bối nhi có chút hưng trí suy tính, nhìn bộ dáng Long Nghị Vân thực hưng phấn tất sẽ rất xem trọng chuyện này, làm một thương nhân thì “Treo giá” chính là thực lao mà hân luôn nhớ rõ!

“Bảo Bối nhi thích cùng ta ở một chỗ không?”

“Thích.” Cũng không tệ lắm a, cùng hẳn một chỗ thì sự cố của mình gần đây xảy ra ít đi rất nhiều, dù sao có người lúc nào cũng khắc khắc nhìn chăm chăm thì muốn xảy ra chuyện cũng rất khó.

“Không lấy chồng như lời ta thì ta sẽ cưới người khác, nói vậy sẽ không thể giống hiện tại cùng người ở một chỗ.”

“A? Không nên không nên! Bảo Bối nhi không cần người cùng người khác một chỗ!” Đây cũng thật là có điểm nghiêm trọng, Bảo Bối nhi nghĩ đến việc hẳn cùng người khác ở một chỗ trong lòng liền rầu rĩ, rốt cuộc có nên đáp ứng cùng hẳn làm phu thê hay không? Bất quá lý do này rất khó dùng để thuyết phục đại ca đi? “Còn có cái khác không?”

“Còn có a, nếu cùng ta làm phu thê thì về sau sinh ý của Thạch gia ta chắc chắn sẽ luôn chiếu cố a! Về sau vật dụng của hoàng thất đều dùng của Thạch gia thật là không tốt sao?” Hơn nữa với món lợi hấp dẫn này, Bảo Bối nhi gian thương dưới sự giáo dục to lớn của Thạch gia rất khó cự tuyệt chứ?!

“Ân..... Còn có như vậy sao?” Bảo Bối nhi rất muốn đáp ứng, bất quá, “Lấy được thì có gì quý” Ý tứ này không phải là Bảo Bối nhi chỉ có một cho nên phải tận lực nâng giá sao? Hì hì, những gì đại ca đã dạy chính mình sẽ không quên!

“Bảo Bối nhi, nếu người không đáp ứng ta chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Nam Cung Hiên cưới nữ nhi của hẳn, nói vậy cũng chỉ có thể cùng nàng ta ôm và hôn, theo lời của người chính là chiếm tiện nghi, người nhất định không muốn như vậy đi?” Xem ra tiểu gia hỏa muốn mượn gió bẻ măng, Long Nghị Vân đành phải lấy lui vì tiến, cưới một tiểu gian thương thì không mặc cả sao được?!

“Không muốn không muốn! Ta không cần Ta đáp ứng người, ta và người làm phu thê là được rồi!” Bảo Bối hoảng hồn ôm lấy Long Nghị Vân, nói giỡn, như thế nào cũng không thể trộm gà không được còn mất nắm gạo a!

Long Nghị Vân vui vẻ cười to, ôm lấy Bảo Bối nhi hôn hai cái, “Bảo Bối nhi, về sau người chính là người của ta, là người của Long gia.” Rốt cục cũng đã đem tiểu Bảo Bối nhi lừa gạt tới tay, chuyển đi này của mình quả nhiên không tệ.

“Hừ!” Xem hẳn bộ dáng vui vẻ giống như chiếm được tiện nghi, Bảo Bối nhi hừ nhẹ một tiếng lập tức bị hành động đem áp đến trên giường của Long Nghị Vân la hoảng lên, “Người làm gì?”

“Ngoan! Chúng ta muốn làm của phu thê phải thường làm chuyện này, người rất khuyết thiếu luyện tập, chúng ta nên hảo hảo luyện tập một chút!” Long Nghị Vân cười buông sa trường trên giường xuống, hẳn cùng tiểu gian thương Bảo Bối nhi này ở chung một chỗ cũng học được mấy chiêu, sao có thể dễ dàng để mình có hại, trả giá lớn vậy phải từ trên người Bảo Bối nhi đòi lại, ha ha! Đối với chuyện luyện tập này hẳn chính là nhạc mà không bị (vui vẻ mà không bị coi là bị ối=]], càng nhiều càng tốt a!

“Không cần..... A..... Ngô.....” thanh âm chống cự của Bảo Bối nhi dần dần mỏng manh xuống, một lát sau chỉ còn lại tiếng thở gấp gấp cùng rên khẽ.

21. Chương 21

Nháy mắt đã ở Toàn Cơ sơn trang được mấy ngày, mắt thấy cách võ lâm đại hội ngày càng ngày càng gần.

Trên thực tế chuyện võ lâm đại hội Long Nghị Vân cũng không để ở trong lòng, với hẳn mà nói tới tham gia đại hội này bất quá chỉ là thay thế cái tên vô trách nhiệm Long Cửu gia, lộ mặt một chút để tỏ vẻ ủng hộ của triều đình đối với Nam Cung Hiên. Dù sao quan hệ của triều đình cùng võ lâm vẫn luôn duy trì rất tốt cho nên với chức vị minh chủ võ lâm này cùng triều đình cũng có quan hệ thiên ti vạn lữ (~dây mơ rễ má), Nam Cung Hiên xuất thân từ quan lại thế nhưng có thể đảm nhiệm chức vụ đứng đầu võ lâm nguyên nhân chính là vì sau lưng có triều đình chống lưng cho nên vị trí này mới có thể ngồi an ổn.

Hơn nữa, Long Nghị Vân nghĩ nghĩ, vốn đâu ai nguyện ý đến làm khách khi Nam Cung Hiên cứ đem hoàng thất ra mà làm công cụ khoe khoang, chính mình nguyện ý đến kỳ thật bất quá là vì cùng hoàng đế trao đổi điều kiện thôi.

Hiện tại thứ Long Nghị Vân quan tâm hơn chính là chuyện mà Lâm Dự Chi đã nói.

Dù sao nếu có người muốn xuống tay với Nam Cung gia thì vấn đề của họ tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cân bằng giữa võ lâm cùng triều đình, mà có hẳn ở trong này còn làm cho Nam Cung gia bị nạn thì phỏng chừng các huynh đệ khác sẽ cười bể cả bụng.

Quan hệ đến mặt mũi của mình, nhất định phải đem chuyện này thuận lợi giải quyết.

Mặt khác, còn nhất định phải chú ý đến an nguy của Bảo Bối nhi, nơi nào có âm mưu thì nơi đó sẽ có nguy hiểm. Ở trong này đầy cao thủ tập hợp, tuy rằng nói thủ hạ của lão Cửu mà mình dẫn theo cũng chính là võ lâm cao thủ, như vậy cũng không dễ dàng chiếm được tiện nghi.

Hết thấy vẫn là cẩn thận, phân phó thị vệ bên người tăng cường phòng bị, lại lo lắng đến Lâm Dự Chi nên Long Nghị Vân đã phái người đi âm thầm bảo hộ, nể mặt mũi lão Ngũ cũng không thể làm cho Lâm Dự Chi xảy ra sự cố, nếu không cái tên lão Ngũ luôn luôn âm hiểm kia khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình, ai, có huynh đệ thực phiền toái, vốn là tới nơi này thay thế lão Cửu đi công tác, hiện tại lại phải bận tâm đến tâm tình lão Ngũ.

Thuộc hạ Long Nghị Vân đa phần là nhân tài phá án, trong chớp mắt đã điều tra rõ tin tức về Nam Cung gia, liền trở về báo cáo.

“Nguyên bản Nam Cung gia lão thái thái lúc còn sống mới là người đứng đầu chân chính, sau khi phu nhân Nam Cung Hiên qua đời lúc hắc còn đang lúc tráng niên, Quách gia Hoài Nam tiểu thư vẫn đối với hắc có tình ý nhưng lão thái thái không cho phép nên vẫn kéo dài tới mười mấy năm, sau khi Lão phu nhân mất thì vị Quách tiểu thư này mới xuất giá sinh hạ Nhị tiểu thư, tuy rằng gả lại đây nhưng vị nữ chủ nhân này cũng không có thực quyền gì bởi vì Đại tiểu thư vẫn chưa lấy chồng, đại quyền trong nhà đều nắm ở trong tay Đại tiểu thư, hơn nữa nghe nói năm đó chính là Đại tiểu thư nói Nhị tiểu thư không có huyết thống Nam Cung gia cho nên không thể mang họ Nam Cung. Vị Đại tiểu thư này tuy rằng rất ít đi ra gặp khách, chính là ở trong Nam Cung gia một tay che trời, nghe nói Nam Cung Hiên cũng dè dặt nữ nhân này ba phần, phu nhân cùng Nhị tiểu thư vẫn đều rất bất mãn.”

“Nga, xem ra chuyện lần này thực có thể cùng Nam Cung gia có quan hệ, đối phương cùng nhiều thương gia cùng Toàn Cơ sơn trang có sinh ý lui tới như vậy, xem ra Đại tiểu thư phải cẩn thận.” Long Nghị Vân trầm ngâm nói, “Có thể cùng Đại tiểu thư nói chuyện hay không?”

“Vương gia,” Thủ hạ kia nghe thể diện cảm có chút khó xử, “Nghe nói mười mấy năm qua Đại tiểu thư không dễ dàng gặp ngoại nhân.”

“Hảo, người đi xuống đi.” Long Nghị Vân cảm thấy việc này còn phải cần châm chước một chút, thần nhiên phát tay làm cho hắc lui xuống.

Đi vào nội thất nhìn nhìn Bảo Bối nhi đang ngủ say sưa, Long Nghị Vân chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên nhu tình, xem ra tiểu gia hỏa tối hôm qua trải qua một đợt tình cảm mãnh liệt nên mệt muốn chết rồi, bất quá mắt thấy canh giờ cũng không còn sớm, cũng đến lúc nên tỉnh lại, nhóc ngủ như vậy thật khiến mình cảm thấy có chút tịch mịch a!

Lập tức đưa dai hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khê mở ra của Bảo Bối nhi, nhìn thấy Bảo Bối nhi trong lúc nửa mê nửa tỉnh vì hết hơi mà nhú mồm, mũi hơi hơi mấp máy thở, Long Nghị Vân nhin không được cười trộm, buông ra cánh môi anh đào bị hắc ngậm chặt sau đó chuyển qua hai bên má phần nộn của Bảo Bối nhi, lại cúi đầu hướng tới lỗ tai nhẹ phà hơi thở, “Bảo Bối nhi, tỉnh đi, được không?”

Trả lời hắc chính là thanh âm ừ ực phát ra từ bụng Bảo Bối nhi, Long Nghị Vân nhin không được cười nói: “Mau đứng lên ăn cái gì đi, tiểu quái!”

“Ngô.....” Bảo Bối nhi giương đầu phe phẩy miến cường mới nâng dậy, trong ánh mắt đen lúng liếng còn mang theo một tia ử rử, “Hảo khó chịu.....” Khuôn mặt phần nộn yêu kiều ở trên ***g ngực liên tục ma xát tìm chỗ thoải mái, lại tiếp tục khép lại mắt.

“Tiểu quai, người đừng ngủ a.” Long Nghị Vân vươn đầu lưỡi khê liếm vành tai khéo léo.

Bảo Bối nhi cả người run rẩy mở to con ngươi trừng mắt với hắn, gắt giọng, “Vân ca!”

Long Nghị Vân hơi hơi đắc ý, cuối cùng gian nan đánh thức được vật nhỏ cũng không thể để cho nhóc vì ngủ mà bỏ ăn, “Ngoan, người nghe bụng mình đói đến phải thèm thì kêu rồi, nhanh lên đứng dậy ăn một chút gì đi.”

Bảo Bối nhi chứng kiến Long Nghị Vân ánh mắt kiên trì dành bất đắc dĩ nói, “Buổi tối không cho người ta ngủ, buổi sáng cũng không cho người ta ngủ, xấu lắm a!”

Bản thân là người khởi xướng làm người ta ngủ không đủ giấc, Long Nghị Vân đối với chuyện này chỉ ngọt ngào nén giận cười mà không đáp, tự động tự phát giúp đỡ Bảo Bối nhi thay đổi quần áo, lại nói tiếp người của Thạch gia cũng thật sự là khoa trương, sau khi bọn hắn dọn vào thì Bảo Bối nhi đã phái người đi cửa hàng Thạch gia truyền lời, lập tức mang một rương lớn áo ngủ bằng gấm, mấy chục bộ đồ mới, gối chăn, bố khăn lại đây.

Hai người dùng qua ngọc thiện xong, Long Nghị Vân nói cho Bảo Bối nhi tình hình thực tế mới nhận được của Nam Cung gia, đang nói chuyện phiếm thì thủ hạ vào báo lại: “Nam Cung Đại tiểu thư xin mời nhị vị.”

Nơi ở của Đại tiểu thư cách nơi bọn hắn trụ không xa, hai người theo tiểu nữ thị vòng qua đình viện đi vào “Lãnh Hương lâu”.

Nhìn thấy “Vô lâm đệ nhất mỹ nữ” ngày xưa, kinh diễm – đây là cảm giác duy nhất ở giờ phút này mà hai người có.

Ngọc cơ gầy yếu, trang phục quá nặng, trầm cài chất đầy, nương theo gió xuân mà cười thản nhiên, uyển chuyển khiến vạn hoa phải xấu hổ.

Đây thực là tuyệt sắc a! Khuôn mặt ngọc bình thường dịu dàng oánh khiết mang theo thản nhiên, lãnh khí cao ngạo, không có khép nép cũng không khuất phục, băng thanh tràn đầy lãnh diễm, xinh đẹp như thể không thuộc về thế tục hỗn loạn đen tối này.

Tuyệt đại có giai nhân, u cư nơi thâm cốc.

“Lãnh Hương lâu” luôn luôn không cho ngoại nhân tiến vào hôm nay vì hai vị khách quý mà mở ra, lại có mỹ nhân như ngọc tự tay vì bọn họ châm trà, dù là Long Nghị Vân kiến thức rộng rãi hay Bảo Bối nhi tuổi còn nhỏ cũng không khỏi hoa mắt thần mê.

“Long công tử, Thạch công tử,” Không biết tại sao, Long Nghị Vân cảm giác thấy khi ánh mắt Nam Cung Mộng Hình dừng ở trên người Bảo Bối nhi thì trên mặt lộ ra một nét thoáng hiện hồng hào lập tức trở nên mềm mại, thanh âm cũng không tự giác mà trở nên nhiệt nhu. “Hai vị thỉnh không nên khách khí, hết thấy tùy ý tốt hơn.”

Bảo Bối nhi ngơ ngác nhìn Nam Cung Mộng Hình, “Tỷ tỷ nhĩ hảo! Gọi ta tên mụ Bảo Bối nhi là tốt rồi!” Uy!!! Đây là vô lâm đệ nhất mỹ nữ a?! Thật không hổ danh nha!

Nam Cung Mộng Hình mỉm cười, nhìn thấy ánh mắt Bảo Bối nhi có chút mê ly: “Bảo Bối nhi a! Thật là một cái tên không sai mà!” Nàng lại có một tia buồn cười nói, “Ta đã ba mươi mấy tuổi, Bảo Bối nhi gọi ta là a di thì tốt hơn.”

“A?!” Hai người đều chấn động! Bất quá nghĩ lại đúng là đã đến tuổi này rồi, năm tháng thật sự thập phần ưu đãi mỹ nhân này a. Bảo Bối ngây người nghĩ đến một sự kiện: “Không cần không cần! Cái người muội muội kia chẳng phải là cũng gọi a di? Ta không cần!!”

Nam Cung Mộng Hình nao nao: “Nga, người là nói tiểu nha đầu kia a.....” Đúng vậy! Chỉ sợ sẽ đem Mộng Diễm làm cho tức chết. “Quên đi, người tùy ý đi.”

“Kia nếu không có ai thì ta gọi là người Hình Di a!” Bảo Bối nhi thực thích vị mỹ cô cô này a.

“Hảo ngoan!” Nam Cung Mộng Hình cao hứng quả thực muốn đi lên ôm Bảo Bối nhi hôn một cái.

Long Nghị Vân ho nhẹ một tiếng, hẳn không muốn người khác ăn đậu hủ của Bảo Bối nhi, cho dù có là một vị mỹ nữ: “Nam Cung tiểu thư, không biết mời chúng ta tới là có chuyện gì?”

Nam Cung Mộng Hình mỉm cười nói: “Vương gia đang có việc muốn tìm ta không phải sao?”

Long Nghị Vân trong lòng thoáng động, xem ra Nam Cung Mộng Hình có thể tay cầm quyền to trong nhà cũng không phải không có lý do. “Nam Cung tiểu thư biết được những gì?”

“Ta biết rất nhiều, chính là những điều không nên biết đến cũng biết.” Sâu kín thở dài một hơi, Nam Cung Mộng Hình nói, “Chỉ là muốn cùng Vương gia đàm một chút, Vương gia muốn nhúng tay ta sợ cuối cùng ngược lại sẽ không có kết thúc tốt.”

“Đụng đến mạng người sẽ không tốt, vậy nếu ta không nhúng tay sẽ như thế nào?” Long Nghị Vân thần nhiên tiếp chiêu.

“Rất nhiều miệng vết thương đều chôn ở những nơi rất sâu, tuy mặt ngoài nhìn không tới nhưng bên trong lại đều thối rữa, nhiều năm như vậy ta cũng có chút mệt mỏi, giờ cũng là lúc làm rõ ràng. Thỉnh Vương gia cho ta cơ hội vạch trần hết thấy những thứ này, không thể cứ việc thuận theo bọn người xấu làm càn, ta có thể cam đoan những công tử bị bắt cóc đều sẽ an toàn.” Trên khuôn mặt thoát tục của Nam Cung Mộng Hình thoáng hiện một nét tự tin đều đã nắm giữ trong tay.

Long Nghị Vân gật gù đầu, “Hảo, nếu có thể cam đoan cân bằng trong chốn võ lâm không bị đánh vỡ, ta sẽ đứng ngoài xem vở tuồng kịch này làm sao diễn tiếp.”

Hai người đạt tới hiệp thương, Nam Cung Mộng Hình đang muốn nói cái gì đó lại nghe thấy có người ‘duyên dáng’ gọi to: “Nam Cung Mộng Hình?! Người vì cái gì không cho phép ta đến trường phòng linh bạc?!.....”

Theo thanh âm xông tới đúng là Nhị tiểu thư Chúc Mộng Diễm trước kia đã từng gặp mặt một lần.

“Là các người?!” Chúc tiểu thư không nghĩ tới trong phòng Nam Cung Mộng Hình lại dư ra hai người cho nên hơi có chút xấu hổ. “Long công tử người vẫn khỏe, Mộng Diễm vừa mới thất lễ.” Chúc Mộng Diễm thoáng chốc đem nét mặt đầy vẻ giận dữ lập tức chuyển thành tươi cười lộ ra lúm đồng tiền, vị Long Tứ gia này chính là đối tượng phụ thân ân cần dạy bảo nhất định phải nắm chắc tuyệt hảo a!

“Chúc tiểu thư không cần đa lễ, Bảo Bối nhi, xem ra chúng ta vẫn là trước cáo từ đi, không cần quấy rầy việc nhà người ta.” Long Nghị Vân xem nụ cười trên mặt Chúc Mộng Diễm coi như không thấy, lúc này không chuồn còn đợi khi nào?!

“Được rồi.” Không muốn nhìn thấy Chúc Mộng Diễm nên Bảo Bối nhi rất nhanh đồng ý, hai người nhanh chóng cáo từ, Bảo Bối nhi hướng Nam Cung Mộng Hình lưu luyến không rời sau đó mới trở lại nơi ở.

Sự tình rất nhanh bộc phát.

Trong Võ lâm đại hội tuyệt sắc thiếu niên đã bại Chúc Mộng Diễm chính đại khoe khoang, hơn nữa lại có thể tuôn ra ít phúng ý (nói móc ==), kia đúng là cặp đôi song sinh của Nam Cung Mộng Hình, Nam Cung Điều cùng Mộ Dung Man.

Tạm thời không nói, Nam Cung Điều tuổi còn nhỏ vừa ra võ đài liền kế thừa danh hiệu “Đệ nhất mỹ nữ” của mẫu thân ở trên giang hồ nhưng lại có một sự thật trong lòng mọi người đều biết rõ, nàng chắc chắn sẽ trở thành người thừa kế của Nam Cung gia.

Cái này khó trách mẹ con chúc Mộng Diễm được ăn cả ngã về không, nghe nói sau đó đã xảy ra chuyện thực phần khích, bất quá Bảo Bối nhi đều không có chứng kiến, đều là một trong đương sự A Man giảng cho hắn nghe đây là chuyện sau này, bởi vì thời điểm võ lâm đại hội xảy ra thì Long Cửu và tỷ đệ sinh đôi cùng nhau xuất hiện, nếu người nên phụ trách đã xuất hiện thì Long Nghị Vân cũng nên lập tức đem hết thấy giao lại cho hắn, mang theo Bảo Bối nhi bằng tốc độ nhanh nhất hồi kinh.

Chính là không nghĩ tới vừa mới vào cửa thành thì Bảo Bối nhi đã bị Thạch Phá Thiên chặn ngay cửa tự mình đón về Thạch phủ.

Thạch Phá Thiên đã đặt ra kế hoạch, Bảo Bối nhi sao có thể không minh bạch đi theo hắn! Vì thế ngày hôm sau Long Nghị Vân tự mình đi tới cửa cầu hôn. (==]==]])

Ba mươi hai kiểu đại lễ, mười sáu kiểu tiểu lễ, hoàng kim bạc trắng trên châu điểm tra thạch anh san hô mã não chuỗi ngọc, những thứ không thể tưởng tượng được bày đầy đại sảnh, Long Nghị Vân dẫn quần gia tới đàm điều kiện quyết tâm phải cầu hôn thành công.

Thạch gia gia gia phụ thân nương nương ca ca đều ngồi ở trong đại sảnh nhìn nam nhân hướng Thạch gia Bảo Bối nhi cầu hôn.

“Người là tiểu tử nhà ai?! Cũng dám có chủ ý xấu xa với Bảo Bối nhi nhà chúng ta?!” Gia gia tức giận đến râu dựng thẳng, Bảo Bối nhi là bọn hần tăn tăn khổ khổ mới nuôi lớn, dễ dàng đem đi vậy sao?! Tuy rằng nói quà tặng cũng nhiều, xem ra rất có thành ý, chính là..... Gia gia thoáng do dự..... Vẫn không thể đáp ứng! Đáng tiếc, nếu có cháu gái thì tốt rồi.

“Gia gia, ta là Long Nghị Vân, ta không phải có chủ ý muốn quấy phá, ta là muốn Bảo Bối nhi cùng ta làm một đời phu thê cùng sinh cùng tử.” Long Nghị Vân cung kính, chuyện Bảo Bối nhi lần này quyết không nhượng bộ.

“Làm Phu thê! Phu thê phu thê, nam nhân nữ nhân mới có thể gọi là phu thê người có biết hay không?! Bảo Bối nhi nhà ta chính là nam hài tử! Hừ! Đến lúc đó người khác sẽ nói như thế nào a!” Phụ thân nói ra điểm mấu chốt, lại có thể hướng nam hài tử cầu hôn, có phải có sở thích biến thái gì hay không a?! Bất quá quà tặng quả thật rất nhiều nhưng một hồi còn phải trả lại, thật là hảo đáng tiếc.

“Ta biết Bảo Bối nhi là nam hài tử, chính là hiện tại nam nam mền nhau loại chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, ta thích Bảo Bối nhi, nguyện ý chiếu cố hần cùng hần ở một chỗ, cũng không muốn lại thú (cưới) nữ nhân nào khác, chính Bảo Bối nhi cũng đã nguyện ý cùng ta một chỗ.” Long Nghị Vân thái độ thành khẩn.

“Bảo Bối nhi nguyện ý?!” Nương quả thực không thể tin, nguyên lai còn tưởng rằng tự bản thân Vương gia biến thái này nhắm trúng Bảo Bối nhi, hiện tại như thế nào ngay cả Bảo Bối nhi cũng đồng ý! ‘Phá thiên! Sao lại thế này?!’

Ánh mắt mọi người đều dời đến trên người Thạch Phá Thiên, trong lòng mỗi người ở Thạch gia đều nghĩ mỗi lần Bảo Bối nhi đi vắng đều là Thạch Phá Thiên thuyết minh, như thế nào đột nhiên lại lòi ra một vụ mua bán Bảo Bối nhi thế này?! Mà Long Nghị Vân bên này cũng đang hồi tưởng, tối hôm qua khi tìm Thạch Phá Thiên đàm điều kiện, chính mình cất đất tiền bán đứng rất nhiều lợi ích hoàng gia cho Thạch Phá Thiên, sau này tất cả những thứ chuyên dụng hoàng gia đều chỉ định cho Thạch gia, cái tên Thạch Phá Thiên chết tiệt này nên giúp hần nói chuyện chứ!

Thạch Phá Thiên uống một miệng trà, theo thứ tự nhìn qua, “Gia gia, Bảo Bối nhi hảo mới là quan trọng nhất không phải sao?” Chứng kiến lão gia tử không tình nguyện gật đầu, cười cười, lại chuyển qua, “Cha, chỉ cần được người khác cho phép, chuyện này sẽ không còn gì gọi là không thể đi?”

Phụ thân lập tức nói: “Không sai, bất quá loại sự tình này như thế nào cũng phải để người khác thừa nhận đi! Ta không muốn Bảo Bối nhi bị người khác chỉ trích.” Thạch Phá Thiên gật gật đầu, “Này ngài yên tâm, ta cũng quyết không cho phép loại sự tình này phát sinh. Nương, ngài thì sao? Chỉ cần Bảo Bối nhi đồng ý ngài cũng sẽ không có ý kiến gì đi?”

“Đúng vậy, chỉ cần Bảo Bối nhi vui vẻ là tốt rồi, cái khác ta cũng không quản nhiều như vậy!” Nương ý kiến thực minh xác.

“Mời Tịnh Nhất đại sư đến.” Thạch Phá Thiên phân phó xuống.

“A di đà phật! Các vị Thạch thí chủ, bản tăng hữu lễ.” Tịnh Nhất đại sư chấp tay hành lễ, mỉm cười.

Người của Thạch gia sôi nổi hành lễ, vị Tịnh Nhất đại sư này là cao tăng chân chính đắc đạo, ai cũng đều đối với đại sư thập phần tôn kính. Bảo Bối nhi mới trước đây phi thường khó nuôi, Thạch gia nhân liền mang Bảo Bối nhi đi bái phỏng (chào hỏi) qua vị đại sư này, đại sư nói số kiếp của Bảo Bối nhi nhất định có chút tai kiếp, bất quá hoàn hảo là mệnh cách ngộ nạn trình tường (người tốt gặp nạn) nên sẽ không chết yếu.

“Xin hỏi đại sư, ngài tới là vì chuyện gì?” Thạch lão thái gia thỉnh đại sư đến ghế trên, lập tức dâng trà ngon.

“A di đà phật! Là Thạch đại công tử mời ta tới, năm nay đầu năm, Đại công tử liền đặc biệt đi đến nơi của lão nạp hỏi lão nạp những lời mười mấy năm trước từng nói qua, về chuyện Tiểu công tử có đại nhân duyên kỳ kỳ, hẳn muốn hỏi như thế nào là kỳ kỳ.”

“Đại sư nói cho ta biết, gặp được nhân duyên tự nhiên liền biết. Nói vậy Đại công tử đã có điều ngộ ra cho nên mới đến nơi ta hỏi.” Thạch Phá Thiên mỉm cười đáp, “Ta liền minh bạch rồi.”

“Không sai, Đại công tử nhieu mây nửa ngày nói xem ra hẳn lần này đi lên đã không có đường về.” Tịnh Nhất đại sư cười nói.

“Đại sư chỉ là mỉm cười nói ‘như người uống nước.’” Thạch Phá Thiên cười nói, “Lúc này ta đã nghĩ rõ ràng, tốt hay không tốt đều chỉ có tự bản thân Bảo Bối nhi mới có thể cảm giác được, con đường của Bảo Bối nhi còn tùy theo chính hắn lựa chọn, nếu hắn không muốn ta sẽ không đem hắn giao cho Long Nghị Vân.”

“Hơn nữa lần này Đại công tử mời ta đến là hy vọng lão nạp có thể cùng các vị thí chủ nói rõ ràng, Bảo Bối nhi tiểu thí chủ là do lão nạp chỉ điểm hắn đến kinh thành, lão nạp là muốn hắn có thể hoàn thành nhân quả của mình. Rất nhiều chuyện ‘tranh bắt quá thiên ý’ (tránh không khỏi ý trời), các vị nếu muốn cùng thiên ý chống lại thì chỉ sợ làm cho Tiểu công tử gặp bất lợi lớn.” Tịnh Nhất đại sư nói tới đây liền thấp giọng a-di-đà phật, “A di đà phật, Đại công tử, cảm tạ người vì thiện tự phật tượng mà trọng tổ kim thân (tu sửa dát vàng ==), lão nạp không còn lời nào để nói đành phải cáo từ.”

“Đại sư đi thông thả. Ta cùng Bảo Bối nhi sang năm nhất định đến thiện tự bố thí.” Long Nghị Vân vui mừng quá đỗi, xem ra một cửa của gia gia đã qua.

“Gia gia không còn ý kiến chứ?” Thạch Phá Thiên nói tiếp, “Long Nghị Vân, người tiền cung thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn, chỉ cần thánh chỉ ban xuống thì người trong thiên hạ sẽ biết, ta nghĩ cũng không ai dám nói gì về chuyện Bảo Bối nhi là nam hài tử, bất quá người nên nhớ kỹ, hắn cùng người ngang vai ngang vế, tuyệt không thể làm cho người ta nói Thạch gia tam thiếu gia chỉ là đồ chơi luyến đồng của người, thánh chỉ này nên hảo nghiên ngẫm nghiên ngẫm từng chữ, tốt nhất nói rõ ràng là do thiên ý.”

“Hảo, ta ngày mai đi ngay, chuyện này không thành vấn đề.” Long Nghị Vân cao hứng cực kỳ, muốn thánh chỉ nơi Thập Tam thì có cái gì khó, chuyện này dễ dàng lo liệu thôi.

Phụ thân “Hừ” một tiếng liền không nói chuyện, lấy ra bản tính mang bên mình bắt đầu tính toán từng món quà tặng nhỏ nhất trong phòng.

“Vân ca!” thanh âm duyên dáng đột nhiên vang lên, người trong phòng đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy Bảo Bối nhi mặc một áo choàng xanh nhạt, hài trắng bó quanh đôi chân rộng thùng thình chạy tới, mang theo hai lúm đồng tiền vui vẻ hướng Long Nghị Vân chạy vội đến.

“Cẩn thận!” Mấy người cùng nhau gọi vào, tư thế Bảo Bối nhi chạy tới tuy rằng tuyệt đẹp, áo choàng bay lên lại cố tình móc phải một góc cây san hô đặt ở bên cạnh, cây san hô bị lực lượng của hắn kéo lại ngã đến long ngọc trên bàn, chén đĩa minh châu bùm bùm rơi trên mặt đất, mắt thấy hai chân Bảo Bối nhi sắp đạp đến mớ trăn châu ngã lẫn lộn, một thời gian đã bị tình huống đột phát của Bảo Bối nhi huấn luyện ra nên Long Nghị Vân rất nhanh chóng từ phía trước phi qua đem Bảo Bối nhi ôm chặt chẽ.

Người trong phòng lúc này mới thở ra một hơi, mang trái tim ép lại trong bụng, Thạch phu nhân âm thầm gạt đầu, không sai, cũng chỉ có người như vậy ở bên người Bảo Bối nhi thì an toàn của Bảo Bối nhi mới có bảo đảm, thú một con dâu nũng nịu cũng không thể ngay tại lúc này cứu Bảo Bối nhi a!

“Vân ca!” Bảo Bối nhi điểm mũi chân đứng lên nhào vào lòng Long Nghị Vân. “Tối hôm qua không có người ôm ta, người ta đều ngủ không ngon!” Bảo Bối nhi làm nũng nói.

..... Nhi đại bất trung lưu (con lớn không thể giữ)..... Thạch lão thái gia Thạch lão gia Thạch phu nhân cùng nhau ở trong lòng thở dài một hơi, xem ra không cần hỏi Bảo Bối nhi có nguyện ý hay không cũng minh bạch không thể làm cho họ Long lợi dụng, vẫn là nhanh lên tính toán quà tặng đi!

Long Nghị Vân nhìn thấy Thạch gia nhân không hề trừng hắn mà bắt đầu phân phó hạ nhân thu quà tặng, liền ôm lấy Bảo Bối nhi, “Ngoan! Về sau chúng ta mỗi ngày đều ngủ cùng nhau!”

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-moi-tieu-bao-boi-nhi>